

SZŐKE LAJOS – TÓTH TAMÁS

Bérlet a III. évezredhez

BÉRILET A III. ÉVEZREDHEZ

Radiesztézia tudományos igényyel

A földrajzi és a történelmi tudományok közötti kapcsolatokról és a földrajz szerepéről a köznevelésben, a tantervről és a tananyagokról, a földrajz tanításának módszereiről, a földrajz tanításának eszközeiről, a földrajz tanításának céljairól, a földrajz tanításának feladatairól, a földrajz tanításának hatásköréről, a földrajz tanításának értékeiről, a földrajz tanításának jövőjéről.

A földrajz tanításának célja a földrajzi tudományok ismeretének elsajátítása, a földrajzi gondolkodás kialakítása, a földrajzi érzékelés fejlesztése, a földrajzi tájékozódás képességének erősítése, a földrajzi magatartás kialakítása, a földrajzi kultúra megismerése, a földrajzi értékek megőrzésének tudatosítása, a földrajzi problémák megoldásának képességének erősítése, a földrajz tanításának szerepének tisztázása, a földrajz tanításának hatékonyságának növelése, a földrajz tanításának minőségének javítása, a földrajz tanításának szerepének erősítése, a földrajz tanításának hatékonyságának növelése, a földrajz tanításának minőségének javítása.

SZÖKE LAJOS TÓTH – SZÖKE TAMÁS (Szerkesztők)

ADATRENDELŐ

151. számú részlet a 151. sz. alján

Országos Könyvtári Intézet, Budapest, V. kerület

151. számú részlet a 151. sz. alján

Budapest, 1992

Előszó

A föld sugárzásnak nevezett hatás (vagy hatások sora) régóta ismert, mégis jobbra ismeretlen. Évizedek csendje és hallgatása után már szabad a jelenségről beszélni, ám kutatása, pontos megismerése még mindig nem indult meg. Annyit el lehetett érni, hogy néhány ezer ember már megismerkedett a jelenséggel, többé-kevésbé megbízható módon mérni is tudja. Sajnos a mérések nem mindig vezetnek azonos eredményre. Ez részben a szubjektív módszerekből ered, részben maga a hatás is változhat időben.

Jelenős előrelépésnek tekinthető, hogy a föld sugárzás néhány komponense ma már ismert. Ilyen a gyenge mágneses terek, s a nagyfrekvenciás elektromágneses terek által kellett zavarzóna. Ezek már műszerrel is mérhetőek, s kutatásuk remélhetőleg nemsokára széles körben el is fog terjedni.

Régóta érdekli az embereket, lehet-e valamilyen módon védekezni a káros föld sugárzás ellen. Nem, ha az mágneses tér miatt keletkezik, igen, ha az elektromágneses rezgés. Lehetséges, hogy más, ma még ismeretlen hatások is megjelennek, s erről szól ez a könyv. Olyan új felvetések, megfigyelések sorát tartalmazza ez a könyv, ami figyelemre méltó még a témát jól ismerő olvasók számára is. Az idő, a felhalmozott tapasztalat fog dönteni arról, hogy mi az, ami megállja a próbát, de addig is arra kérem az olvasót, próbálja ki a könyvben leírt érdekes megfigyeléseket. Ez a jelenség nem hui, hanem tapasztalat kérdése.

Egely György

Copyright © Szőke Lajos – Tóth Tamás 1992.

ISBN 9637661034

Kiadja a Magyar Nemzet Kiadó Rt.

92 750 Veszprémi Nyomda Rt.

Felelős vezető: Fekete István igazgató

I. rész

BEVEZETÉS

E könyv témája a kisgyermekektől a tudományos kutatókig, a kalahári busmanoktól az eszkimókig kivétel nélkül minden embert érint, ha tudomást sem veszünk róla. E jelenségekre, melyekről szó lesz, csak akkor kezdünk felfigyelni, amikor lelki problémáink megoldhatatlannal gyülekezni kezdenek, egészségi állapotunk kezd kilitálás-talanná válni, vagy rádöbbenünk arra, hogy nemcsakára ajtónkon kopogtat a halál.

A témakör eddigi kutatásait értékelve azt kell mondanunk: attól, hogy csillogó vagy importált drótdarabokkal, rugókkal méricskélünk, hogy e tevékenységet nyakkendőben végezzük, s hogy szögfüggvényeket használunk a felszín alatti vízerek meghatározásához, önmagában még nem válik tudományossá. Tudományossá tehetik ellenben a célirányos kutatási feladatok s azok a mérési eredmények, melyek avatott szakemberek közreműködésével bármikor és bárhol ellenőrizhetők, s választ adhatnak a legszkeptikusabb kérdésekre is.

Az általunk vállalt feladat egyértelmű: élvezredek homályos utalásait követően el kell mozdítanunk e témát a holtpontonról. E szempontból az is tudományos értékű eredmény lenne, ha azt sikerülne bizonyítanunk, hogy radiesszféria mint olyan nem létezik. Emiatt a könyvünkben alig kapnak helyet azok az ősidőkbeli ránk hagyományozott módszerek, melyek ugyan az egészség megőrzésére vagy visszaszerzésére, mélyben folyó vizet kerességre, bűnözők felkutatására, ámde ugyanakkor igen alkalmasak a szélhámosságára is. Mindazok a jelenségek, melyekről szó esik, mérőműszerek hiányában ma még nem mérhetőek bárki által, ez azonban ne zavarjon meg senkit, hiszen a szagok, az illatok és az ízek sem mérhetőek – mégis elhisszük, hogy léteznek, az ötömnnek és a bānatnak sincs mérőszáma, mégis valamenynyien részesei vagyunk.

A kozmoszban nincs külön kémia és fizika, csak kozmosz van, a természetben nincs külön biológia és fiziológia, csak természet van, s ha kellő tisztelettel intézünk hozzájuk kérdéseket, akkor a kozmosz és a természet – megnyilatkozik. Heisenberg szerint „a humán megfi-

gyelő a kísérleti kutatás nélkülözhetetlen része”, s „amennyiben a természettel szembeni kérdésfeltevéskor kísérleti módszereinket és eszközeinket módosítjuk, a válaszok is minden bizonytalansággal megfoghatnak változni”.

Tudjuk, hogy a „természettudományok nem tűrnek a fantáziát, és szinte borzadnak a gondolat szárnyalásától” (dr. Hankiss János), de azt is jól tudjuk, hogy a nagy ugrásokat mégis mindig az álmodozók hozzák.

Azok a kérdések, melyeket mi a természetnek feltettünk, nem lettek vitára bocsátva, nem kértünk rájuk engedélyt, s eszünkbe sem jutott, hogy szügyenkezzünk miattuk. Azt, hogy ilyen kérdéseket sikerült feltennünk, reméljük megbocsájítja nekünk a világ.

Szöke Lajos

A kritika szubjektivitása

Késő délután egy meglehetősen illuminált állapotban lévő férfi mászott be az éppen beérkező metrószerelevény egyik kocsijába. A nők – akik csak tehettek – ijedten rebentek szét, s amikor lábraállási kísérletei közepette a férfi megfogta az egyik nő szoknyáját, teljes lett a káosz. A szerelevény kocsijának túlsó fele nyomban tele lett szorongó nőkkel, míg a részeg mellett néhány ott maradt férfi próbált ügyetlenül kinézni a sötét ablakon.

Még nem ért be a szerelevény a következő állomásra, amikor a férfi, láthatóan igen homályos szemekkel, négykézláb megindult a nők felé, mire azok olyan hangokat kezdtek kiadni, mint amikor szőnyegvet ráznak a baromfiudvarban.

– Szentelen alaki! Részeg disznó! Undorító állat! – hangzott a sivalkodás közepette, de mivel az illető nem randalrozott, egyetlen férfi sem avatkozott a hangzavarba.

A részeg közben kétszer orra is esett, ám valahogyan sikerült felemelnie a fejét, és dadogta: – Az előbb... Fiam született...

Mire beért a szerelevény a következő állomásra, a férfi már két nő ölben feküdt, hárman fogták a karját, hogy le ne essen, ketten töröltették vérvórrát és koszos homlokát, egy tudni vélte, hogy hol lakik, a többiek pedig ott tolongtak körülöttük.

– O milyen drágai! És hogy örül a fiának! Igazán haza kéne kísérni... – hallatszott a nők közül. Csak a férfiak néztek ki értetlenül az ablakon.

Történelmi visszatekintés (vagy ahogyan a régiek elnevezték: a transzcendentális fizika)

– Marco Polo, a középkor híres utazója olyan dolgokat (tényeket) merészelt állítani, miszerint a nagy kán udvarában fekete színű kövekkel fűtenek (ma már ismerjük, s az a neve, hogy szén), hogy a köznép papírból készült pénzt használ (már nálunk is bevezették, s tudjuk, hogy ez csupán az értékek szennyes utalványja), s hogy a Nagy Kánhoz, ezrek szeme láttára odalebegnek az itallal telt serlegei (ez utóbbi még kétkedve fogadjuk, de már nem sokáig).

– Copertinói Szent József (1603–1663) hol ezrek, hol csak néhány száz ember jelenlétében több ezer dokumentált és uralkodók, főpapok által hitelesnek elismert levitációt, földtől ülő vagy álló helyzetben végrehajtott elemelkedést, templom vagy kolostor tornya körüli röpöködést hajtott végre. Esetét az inkvizíció hosszasan vizsgálta, majd két soron következő pápa is foglalkozott az ügyével, de mivel nála szelídebb és vallásosabb ember nem élt a renjében, nem tudtak vele mit kezdeni. Halála után szentté avatták.

– 1692-ben egy Iyoni gyilkosság tetteseit egy helybeli parasztember, varázsvesszővel a kezében, a fél országon keresztül követte. Az egyik gyilkost meglettek, a másik, tengerre szállva elmenekült. A köznép és a hivatalos szervek démont emlegettek, s a parasztember veszellybe került, vádemelésre azonban nem került sor, mert: „egy ördög, aki a gyilkost felkutatni segít, mégiscsak különös ördög volna”.

– 1699-ben Marie Bucaille-t boszorkánysággért ítélték el, mert képes volt felismerni és magára venni mások betegségét. A boszorkányégtésére azért nem került sor, mert: „tudhatni olyan boszorkányokról, akik betegségeket másokra átvinni képesek, de nem tudni olyanokról, akik a betegségeket magukra veszik és szenvednek is miatta.”

– 1700-ban egy pap, miközben a műltra, jövőre és egészségi állapotokra vonatkozó kérdéseket tett fel, varázsvesszővel, annak mozgásából következtetett a válaszokra.

– 1734-ben született dr. Mesmer Ferenc Antal (Franz Anton Mesmer) orvos-tanár, a gyógytudományok doktora, akinek későbbi munkódését több tízezer beteg szokatlan és sikeres gyógyítása koronázta. Először ásványokat helyezett a beteg testrészek közelébe, később már csak kézzel és kézrátétellel gyógyított, ami állítása szerint „nagyobb hatású eljárás”.

– Egy Gassner nevű pap 1774-től előkelő személyiségek előtt, majd nyilvánosan (de mindig hivatásos orvosok jelenlétében) gyógyított a kezeivel. Gyógyításairól igen sok hiteles jegyzőkönyv maradt fenn, volt olyan időszak, amikor kézrátétellel 1100–1200 embert is gyógyított.

– 1780-ban dr. Mesmer ajánlatot tett (kollegéjával) a francia akadémiának, miszerint válasszon az akadémia bizonyos számú beteg, ezeknek a felét kezelje tetszése szerint maga az akadémia, a betegcsoport másik felét pedig bocsássák Mesmerék rendelkezésére. Az így elért gyógyeredmények szerint hozzanak azután a módszer hatékonyságáról döntést. A francia akadémia az ajánlatot elvetette. (Ennél tisztességesebb ajánlatot ma sem tudnánk kitalálni.)

1784-ben gróf Puysegur 62 gyógyíthatatlan beteg körörténetét tette közzé.

– Ugyanebben az időszakban dr. Arnold Wienholt 80 olyan beteget gyógyított sikerrel, melyekről a hivatalos tudomány már lemondott.

– Lomonoszov megálmolta, hogy apja hajótörést szenvedett egy jéggel borított szigeten, melynek a partvonalát is le tudta írni. A holttestet a jelzett helyen – minden lakott területtől igen távol – megtalálták. Lomonoszov ez idő tájt a családjától igen messze tanult, s azt sem tudhatta, hogy apja télvíz idején halászni indult.

– Goethe nyilatkozata: „Meggzoktuk, hogy az emberek gúnyolód-nak afőött, amit nem értenek”.

– Mesmer doktor nyilatkozata: „Ez volna az a csodálatos tény, melyet mint tényt, megzáfólni másoknak engedjük át”.

– Kieser, Eschenmayer és Nasse professzorok rendszerező munkái e témáról 1817-től 1823-ig 12 (!) kötetnyi terjedelemben jelentek meg.

– A francia tudományos akadémia 1825-ben ismét megvizsgálta ezeket a jelenségeket, s egy részüket hivatalosan elismerte (!).

– Korabeli szakértők véleménye a kézzel, telepatikusan vagy különleges képességekkel történő betegségszifitizálásról: „A vádlottat minden esetben el kell ítélni, ha ez a kuraért, diagnózisért vagy gyógyításért díjazást fogadott el”.

– Dr. Ziegler Márton az egész vagyont az irányú kísérletekre, s a jelenségeket egzakt módon mérni tudó műszer kifejlesztésére pazarolta. (Ma már sejtjük, hibaválóban.)

– Dr. Reichenbach Károly báró 30 000, majd 13 000, mérési eredményekkel összekapcsolt kísérletet végzett, melynek eredményeit ki is adatta. (1849–1852 között).

– Dr. Reichenbach Károly báró 1500 oldalas tanulmányt tett közzé 1855-ben, mely tanulmány javarészt a fizika által ismeretlen jelenségeket tartalmazott.

– „E stabil állapot csak az Igazságra lehet jellemző, mely minden időben egyformán Igaz. Ami pedig változik, az az, ami nem is tartható igaznak!”

– „Galileit, Franklint és Galvanit bolondnak tartottátok. És most hinnetek kell Galilei bolygórendszerében, a villámhárítóban és a galvanizmusban” (*prof. Zöllner Frigyes*).

– „Miért akarjuk erőszakkal terjeszteni és közkinccsé tenni e tudást, amikor az egyiptus papok és a görögök papjai a köznép szeméi elől gondosan őrizték.”

– Reichenbach Károly báró felvetette, hogy e jelenségek segítségével feltérlelezhetően az egészen tömör tárgyaknak a belsőjébe is bele lehet látni.

– „Azt tartom, hogy a tudomány különös kötelessége megvizsgálni minden jelenséget. Mellőzni a jelenségeket avagy lerontani a figyelmet, melyet megérdemel, annyi, mint lerontani az igazságot”. (*Victor Hugo*)

– Dr. Reichenbach Károly báró, Chémismus címszó alatt, a vegyészeten és egy üveg pezsgő kibontásán keresztül elmagyarázza az erjedő és bomló anyagok folyamatait, s bebizonyítja, hogy „tényleg léteznek a sírhanok feletti tüzes kíséretek, melyeket a bomló test gázai lehelnek a levegőbe, s kénytelenek vagyunk beismerni öreganyánk igazát, ... mert nem az ő hibájuk, hogy oly sokáig nem tudtuk felfogni azt, amit ők évezredek óta, mindig állítottak”. „Mert a sírhanok felett látható, mozgó fénytűnemények... egyforma mozgást végeznek, ide-oda hajladoznak, majd nem mind egy sorban tánczolók, némelyek emberalak nagyságúak, mások kicsinyek vagy földön kúszók. Mindannyiuk azonban az új sírhanok felett voltak láthatóak, a régi síroknak nem voltak ilyen tüzes őreik. Ha a test rothadása odalent befejeződött, a világlítás megszűnik, a holtak megvezekelték és elnyerik az örök békét”.

– Hogy mi legyen ezen erő, miképpen hat és melyek a közelebbi sajátságai? Mindezeknek kutatása a tudománynak épp oly kötelessége volna, mint a villamos, avagy egyéb természeti erőkné kutatása. Mert mihelyt valamely természeti erő kinyilatkoztatata létezését, tudományos kérdéseink gárdájába azonnal és nyíltan besorozandó. (*Dr. Waitisch*).

– „A himlóoltást is a néptől tanultuk, a hipnotizálást vásári csepűrő-

góktól lestük el, a masszázzsal meg javassasszonyok kezéből vettük ki kenyerük legjavát.”

– 1882-ben Londonban megalakult a Pszichikum Rejtélyes Jelenségeit Kutató Társaság.

– Kora elismert fizikusa, Baret professzor megfigyelései sokaságát nyújtotta át a Brit Tudományos Ismeretterjesztő Társulatnak. E megfigyelések a korszak fizikájába sehogyan sem illettek bele. A társulat – Baret személyére vonatkozatra – levonta a „megfelelő” következtetéseket.

– Chevreul és Reichenbach voltak az elsők, akik a varázsvesszőt és a táncoló asztalt valós fizikai jelenségekként közös kalap alá vonták.

– „Mint még látni fogjuk, az élők mágikus erői a jövőndő élet erői.”

– „A XIX. század elején J. W. Ritter professzor foglalkozott a varázsvesszős jelenséggel. De hát a felfedezőnek mindenkor és mindenütt meg kellett küzdenie a tudományos szkepticizmussal. Vagy 10 év előtt Ritter könyvét („Siderismus”) kölcsonvettem a Müncheneri Allami Könyvtárból. E példányt maga Ritter ajándékozta a könyvtárnak, miután ellátta a dedikációjával. S e példány, habár be volt kötve, felvágva mégsem volt. Tehát mintegy 80 esztendő alatt egyetlen olvasója sem akadt! E példa egészen világosan megmutatta nekem, hogy a napjainkban uralkodó vélemény... nem a tudományos kételkedésen, hanem csak a tények mellőzésén alapszik!” (dr. *Prel Károly* báró, XIX. század vége)

– „Reichenbach, ha több napon keresztül az íróasztalánál dolgozott, Zinckel kisasszony úgy találta, hogy (ódos) légköre. (ma inkább aurának neveznénk), mintegy megromolva volt. Egy kevés séta nem sokat javított ezen az állapoton, de ha Reichenbach túlment a hegyeken (3–4 órányira), úgy visszatérése után már megítisztulva volt és maradt egy héttig is.”

– Egy szenzitív fiú felismerte mindazoknak a betegségét, akiknek a kezét a kezébe vette. Elmondta, hogy ilyenkor a saját testében, ugyanabban a szervben fájdalmat érez. (dr. prof. *Liebau*).

– „Senkitől sem vesszük rossz néven, ha magyarázatunkat az ismert körülményekhez képest kielégítőnek nem találja, de olvasónk se vegye rossz néven, hogy a témát – tudományos körökben mesterségesen létrehozott homály miatt –, kielégítő magyarázattal, ez idő szerint ellátni még nem tudjuk.” (1903).

– Laplace, Cuvier és Humboldt kijelentették, hogy e jelenséggel foglalkozni kell.

– „Itt nincs sem vallás, sem filozófia, sem ateizmus, sem materializ-

mus, sem spiritualizmus. Ez a tények és csakis a tények kérdése.” (Pasteur).

– A XX. század elején közismertté váltak Reichenbach fotói, melyekkel a szenzitív egyének által előzőleg pontosan leírt jelenséget sikerült megjelentetni.

– Egy XX. sz. eleji híradás közli, miszerint „állítólag” Amerikában, emberek megkeresésére kutyákat használnak (legalább ezt ma már elhisszük).

– A kelendő bizonyítékok hiányában felállított kutatási tabu, a „nevet-ségessé tétel” hosszú távon káros a tudományra és a haladásra nézve.

– 1900-tól napjainkig oly sok információ látott napvilágot, hogy ezeket kiemelve sem közölhetjük. Valami megkezdődött. Ma már több ezer dokumentált eset bizonyítja olyan távoli barátok, ismerősök, családtagok „semiből” történő, váratlan megjelenését majd lassú elenyésztését, melyet a posta, illető halálhírét közvetítő levele követett. Az e jelenségek iránti növekvő érdeklődés jelzi, hogy a tudományok vagy behódolnak, vagy magukra maradvra „csorbát szenvednek”.

– A század eleje óta több ezer „hitetlen” részvétellel igazolták, hogy az asztaltáncoltatás nem egyéb, mint egyszerű megnyilvánulása a jövő fizikájának. Pasteur Jordan elsőként vetette fel, hogy e jelenségek az általunk észlelhető háromdimenziós téren kívül zajlanak.

– Társadalmunk nem viseli el a különöket. Aki kilóg a sorból, azzal az emberek – a hétköznapi józan eszükkel – nem képesek mit kezdeni. Emiatt a társadalom kényszerít érezve vagy szenté avatja, vagy máglyára küldi, de mindenképpen kiközösíti őket. Ennek ellenére nem várható el a jövő tudományától, hogy az úgy terjedjen, hogy minden „hitetlen” embert külön-külön felkeressünk.

– „Minden új dolog bevezetésénél az ellenállás az újdonság négyzetével arányos.” (dr. *Egely György*).

Ha utánanéznünk annak, hogy koruk tudománya kiket tett nevetessé, s kiknek az életét próbálta – olykor sikerrel – tönkretenni, megdöbbentő eredményeket kapunk. Anélkül, hogy a lista teljesé válhatna, e listán egymás mellett üdvozölhetjük a fizika, a kémia, az orvostudomány, a technika valamennyi úttörőjét, a gőz, az elektromosság, a vasút felfedezőit, a kórbonctan, a sebszét, az immunológia, a sterilitás vezérégyeniségeit, a csillagászat legjobbjait. S csak sajnálni tudjuk mindazokat, akik a ma tudományának „élharcosaiként”, lábukat az egykor lenézett és megalázott kutatók életművén és hagyatékán megvetve, Goethének, Galvaninak, Gallineinek, Laplace-

nak, Humboldt-nak, Pasteurnek ellentmondva, megkísérlék csírájában elaposni a jövőt.

Nem hisszük, hogy mindezekért a tudományt kellene felelőssé tenni! Ez a gyarló, kishitű, hétköznapi, felhivalkodott emberek hibája... Más szempontból vizsgálva a tényeket; feltételezhetően létezik a magasabbrendű intelligencia. Ha pedig valóban létezik, akkor a mindenkori tudományok kerékkötői mi sem lehetnek arról, hogy kerékkötőknek kellett lenniük, tekintettel arra, hogy e tudományoknak még nem jött el, nem érett meg az idejük. S ezen az alapon állva immár biztosak lehetünk abban, hogy e tudományból bizonyosan Tudomány lesz, amint ennek megérnek a társadalmi, történelmi és etikai feltételei. Mert: „Az, hogy valami kőbe véstek, még nem garancia az értéke felől”.

Geopatikus vagy földugsugárzások

Földünk mélyebb rétegeit, talaját, bioszféráját és erőterét egy ezidáig alig vizsgált, csodálatos szimmetriába rendeződött sugárzás járja át. E sugárzás (mely igen sok összetevőből áll, s melynek intenzitása dinamikusan változik), a fényhez hasonlóan megtörhető, alakítható, interterálható, részre bontható. *Ez a sugárzás alapvetően természetes eredetű, s azt a talaj mélyebb rétegeinek geológiai adottságai, a felszínen és mélyben folyó vizek áramlásai, a felszín tereptárgyai és sok egyéb hatás megtöri, szétszórják, torzítják.*

Bármennyű sugárzásokról is van szó, hibát követ el, aki e sugárzásokat a Föld belseje felől a sztratoszféra felé hatónak képzei el. E sugárzások máig felderítetlen, kölcsönös energiakapcsolat részei, mely a Föld belsejétől a sztratoszféráig bizonyosan nyomon követhető, jóllehet azon is túlmutat. Az (első közelítésben s az egyszerűség kedvéért) alapvetően függőleges irányú energiakapcsolatot egyidejűleg a Földtől és a Föld felé hatónak kell elképzelni.

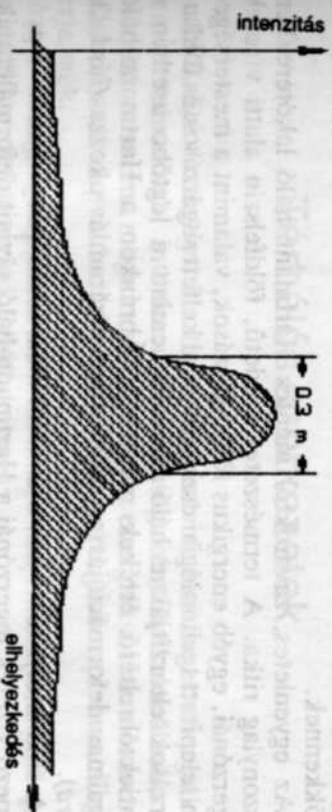
Ősi kultúrák több jelzése arra utal, hogy ezen energiakapcsolat elsődleges energiákat jelentő kölcsönhatásai a Földünket behálózó rendszereket alkotnak. Annak eldöntéséhez, hogy a több száz méteres vagy kilométeres, a több tíz méteres vagy néhány méteres sík és térhálós szerkezetekben (rendszerekben) mely energiák képviselik a primer, s melyek a szekunder energiákat, szubjektív észlelési módszereink már nem elegendők.

A Hartmann-sugárzás

A természetes eredetű földugsugárzások legismertebb fajtája, amelyet másképpen E-D-i és K-Ny-i-ingersávoknak is neveznek, a Hartmann-háló vagy Hartmann-sugárzás.

Pontosan úgy, ahogyan azt a térképeken a hosszúsági és szélességi körökkel jelöljük, a földgolyót észak-déli és kelet-nyugati erővonalak fújják körül, de ezek sűrűsége minden képzeletet felülmúl. E rendszert egymástól függetlenül két magyar ember is felfedezte: Csallány Ferenc gépészmérnök és Hernádi Mihály orvos, ezeket az ingersávokat a világ mégis egy harmadik személyről, Hartmann-hálónak nevezi.

A Hartmann-háló ingersávjainak intenzitását a matematikai Gauss-görbe jó közelítéssel szemlélteti. A sávok szélén a sugárzás az észrevehetetlenségből igen lassan emelkedik ki, majd hirtelen meg erősödik, középen maximuma van, s ahogyan jelentkezett, hasonlóképpen enyészik el (lásd. 1. ábra).

1. ábra. A Hartmann-sugárzás intenzitása

Fentiek miatt talán érthető, hogy az intenzívebben károsító sáv szélességet egyesek 0,3 méterben, mások 0,4 méterben határozzák meg. E sávok szélessége 0,5 méterig jól mérhető, de a középső 0,3 méternyi szélességű tartományban nagy mértékben megugrik az intenzitásuk. A továbbiakban ezt a 0,3 méter szélességű, intenzíven érzékelhető sávot fogjuk egészségkárosítónak értékelni.

Amennyiben valamennyi geológiai, domborzati, vízrajzi stb. zavaró tényezőtől eltekintünk, megállapítható, hogy a Hartmann-háló a Föld belseje és a sztratoszféra közötti (első közelítésben) függőleges irányú

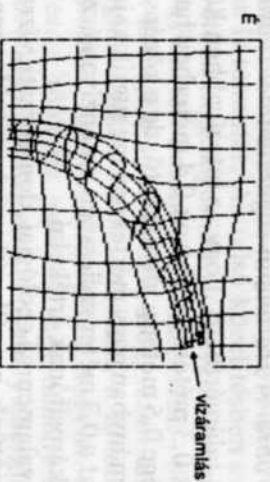
energiakapcsolat része. E megállapítás kozmikus méretekben gondolkodva már nem igaz, s a jelenség fizikája ennél szintén bonyolultabb, de ezekről később lesz szó.

A Hartmann-háló sávjaiba lépő ember szervezete apró, de igen jelentős változásokkal reagál ezekre a sugárzásokra. Mindezek tüzetesebb vizsgálata nem feladatunk, emiatt nem nevezünk e szervezetre reakciókat se idegáramoknak, se önkéntelen, de igen kismértvű izomtónus-változásoknak, azt azonban tudnunk kell, hogy *e sugárzások életünk részét képezik.*

Ezen ingersávok egymástól való távolsága a terep adottságaitól függ. A talaj véletlenszerűen előforduló agyaglencséi és szárazabb felső rétegei, bizonyos tereptárgyak kevésbé vagy jobban magukhoz húzhatják, eltolhatják, rugalmasan deformálhatják, sűrűthetik vagy ritkíthatják, emberi létesítmények a síkjukba több-kevesebb sikerrel beforgathatják e sávokat. A minden zavaró tényezőtől mentes Hartmann-háló ingersávjainak egymástól való távolsága hazánkban 2.3–2.8 méter, mely távolságok – külföldi szakemberek szerint – az Egyenlítő felé haladva növekednek, a Sarkok felé haladva pedig csökkennek.

Az egyenletes, zavaroktól mentes Hartmann-háló lakóterekben viszonylag ritka. A természetes eredetű, földfelszín alatti vízerek ingerzónái, egyéb energikus földszugárzások, valamint a mesterségesen telepített technológiai eszközök által kellett sugárzások és földszugárzások eltorzítják e háló méreteit, emiatt a legtöbb esetben a fentiekől eltérő értékek mérhetők. Ábránkon a Hartmann-háló rugalmas deformációját egy föld alatti vízáramlás okozza (lásd. 2. ábra).

A föld mélyében futó, s a későbbiek során vizsgálatunk tárgyát képező vízerek ingerzónái a Hartmann-háló sávjait deformálhatják,

2. ábra. A Hartmann-hálóak deformációja

magukkal párhuzamosíthatják, s az égtájuk irányaitól rövid szakasszonk elteríthetik.

A Hartmann-háló egy irányba futó, párhuzamos, szomszédos ingersávjai kifejezetten tasztítják egymást, az egyensúlyt a másik oldalon is tapasztalható tasztítás alakítja ki. Az É-D-i és K-Ny-i ingersávok mindig egymásra merőleges kereszteződéseit a továbbiakban a Hartmann-háló rácspontjainak, csomópontjainak fogjuk nevezni. (A jelenség fizikája természetesen ennél kissé bonyolultabb, s erről bőven lesz mondanivalónk, nem ejthetünk azonban szót mindazokról a létező, „nevenincs” hálórendszerokről, melyekkel a szakemberek a Hartmann-hálót olykor-olykor összetévesztik. Sajnos ezek között akad olyan hálórendszer is, melynek tájolása a Hartmann-hálóval megegyezik, csupán az osztása más. Ezeket a szakembereknek a közös konzultációkon kell felismerniük és begyakorolniuk.

Egészségünk szempontjából kiváltképpen jelentősek a Hartmann-háló 30x30 cm méretű rácspontjai.

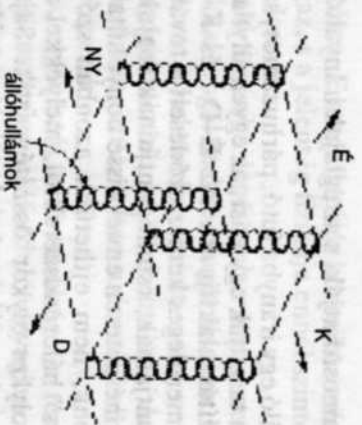
Térhálós szerkezetek

Az É-D-i és K-Ny-i Hartmann-ingersávok elsődleges energiákat nem tartalmaznak, interferenciák sokaságaként funkcionálnak, az energiák centruma maga a csomópont. Az energiák a Hartmann-csomópontoktól alapvetően háromféle módon, rezgés-komplexumokban terjednek.

Az **első rezgés-komplexum** a Hartmann-csomópontokban függőlegesen felfelé és lefelé terjed, kétféleképpen:

1. Egyes frekvenciasávok – hol egymást erősítve, hol egymást kioltva – időben viszonylag stabil állóhullámokat alkotnak. Ezen állóhullámok csomópontjai segédesszközünkkel jól mérhetőek (lásd. 3. ábra).

2. A Hartmann-csomópont segédesszközünkkel nem mérhető frekvenciatarományai az állóhullámok rezonanciájában nem vesznek részt, nem gerjednek vagy nem tudnak gerjedni, kizárólag a csomópontokban, függőleges irányban terjednek, az állóhullámok közti térben a függőleges irányú terjedésük pusztá kézzel jól érzékelhető, egészségkárosító hatásuk igen erőteljes. Fentiek korántsem jelentik azt, hogy az állóhullámok belseje e frekvenciasávokkal nem terhelt – sőt, pontosan e frekvenciák a csomópontot térben feltételezhetően

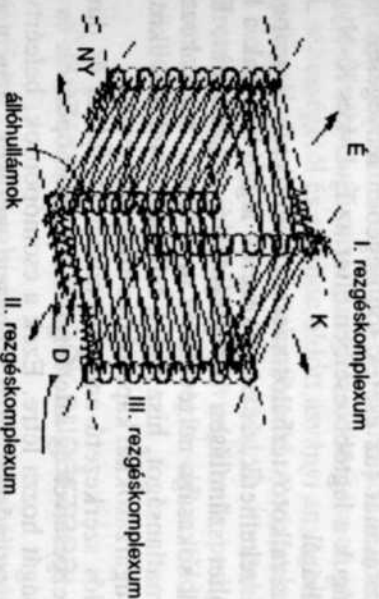
3. ábra

tökéletesen kitöltik. Rezgésük alacsony frekvenciákon, igen lassan, spirál alakban vagy egymást segítve, mintegy „nyomakodva” terjed.

A második rezgés-komplexum mindig két-két szomszédos Hartmann-csomópont között terjed, egyéb földugázásoktól nem zaklatott térben szigorúan egyenes vonalban, s ha mód van rá, vízszintesen. A padló és a mennyezet síkját követi, a csomópontok közti tárgyra felmászik és azokat interferenciáival mintegy körülöleli, miközben vízszintes síkban remegve pulzál. E rezgés-komplexum kevésbé energikus rezgésekből áll, de bármely testrésztünköt érve kisebb intenzitásával is akadálytalanul behatol abba. Egy ágyat a két szomszédos csomópont között elképzelve, ezek a rezgések a csomópontok között húzott képzeletbeli egyenes mentén átkúsznak az ágy alatti, egyúttal felkúsznak az ágyra is, körülölelik az ágyon fekvő emberi testet, majd az ágy túloldalán, a padló síkjában egyesülnek ismét (lásd. a 3. sz. ábra csomópontok közti, szaggatott vonallal jelölt része).

A harmadik rezgés-komplexum a síkban sohasem átlós, szomszédos Hartmann-csomópontok egymás feletti, függőleges állóhullámából indul ki, s a négy (kocka élként jellemezhető), szomszédos csomópont nem azonos fázisban lévő állóhullámai felé tart, illetve azokban záródik, miközben körülöleli az útjába eső tárgyakat.

A fentieket térben elképzelve, minden egyes Hartmann-csomópont minden állóhulláma 8-8 interferencia-csápjával, mint (független) térbeli középpont, kapcsolatot tart fenn a vele szomszédos, hozzá legközelebbi négy csomóponttal. (lásd. 4. sz. ábra). E jelenség a tulajdonképpeni Hartmann-háló.

4. ábra. A Hartmann-vonalak térhálós szerkezetének kialakulása egy kocka oldallapjaként szemlélve

A fentiekből következően a Hartmann-rendszer térháló formájában él, rezeg és károsít. E háromféle rezgés-komplexum feltételezhetően képes arra, hogy bármiféle árnvékolás esetén, a védelmek és egyéb torzító erőterek hatására egy kicsit megsemmisülve, de ettől bizonyos távolságban, az interferenciái sokaságával újraépítse önmagát.

Egyéb térhálós rezgés-komplexumok

A térhálós Hartmann-szerkezet, bár önállóan vizsgálható, nem önmagában létezik. Leszámlítva a több kilométeres kiterjedésű, ma még ellenőrizhetetlen térhálókat, a gyakorlati és mérési tapasztalatok bizonyítják, hogy térhálós szerkezetek sokasága létezik, s alkot egyetlen, általunk felmérhetetlen és felfoghatatlan, dinamikus pulzáló rendszert. E rendszerből a Hartmann-háló kiemelése és vizsgálata olyan mintavétel volt, melynek megismerése a földugázások különös fizikájának megértéséhez, ezen keresztül pedig az egészség megőrzéséhez vagy visszaszerzéséhez vezethet.

A többi térhálós szerkezet a Hartmann-rendszerrel és egymással csodálatosan összefonódó egységet alkot, egymástól sohasem független, de szubjektív észlelési szempontjaink szerint éppúgy vizsgálható egymástól függetlenül, ahogyan szemünk teszi ezt a színekkel.

E térhálós szerkezetek intenzitása jobbra gyengébb a Hartmann-háló intenzitásánál (az esetek többségében lényegesen gyengébb), irányítottáguk a legtöbb esetben eltér az E-D-i és K-Ny-i égtáji-nyok tájolásától.

E rendszeralkotó térhálós szerkezeteket csak a szuperterékenny emberek érzékelhetik, és e szerkezetek legtöbbször csak a legtrikább esetben jöhet számításba betegségokozó tényezőként. E térhálós szerkezetek sokasága ne tévesszen meg senkit, s ne okozzon zavart vagy bizalmatlanságot, hisz ennek felismerésével helyükre kerülhetnek a földszugárzásokkal kapcsolatos elképzéseink.

A térhálós szerkezetű energiarendszer él, lüktet és dinamikusán változik, rezgéseivel és interferenciáival csomópontok és állóhullámok sokaságát hozza létre. Ezek a csomópontok, beleértve a Hartmann-háló csomópontjait is, sohasem merevek, hanem igen stabil szappanbuborékokként, vizen himbálódzó, de lehorogonyzott labdáként, egymás fölé kötözött léggömbökként, gyertyák lángjaiként ide-oda remegnek.

A térhálós szerkezetektől eltérő (egésszégkárosító) sugárzások

A mélyben folyó vizek sugárzásai

Földünk mélyebb rétegeit éppúgy behálózzák, keresztül-kasul járják a felszín alatti vízáramlások, mint testrészeinket a véretek és a nyirokerek. Olyan áramlásokról van szó, melyek semmiképpen nem kapcsolhatók az ismert, felszíni vízfolyásokhoz. A vízerek a föld mélyében öklömmi üregekben csörgedeznek, mészköben, sziklák között, maguk vájta barlangrendszerekben rohanak, egyik homokszemcseből a másikba szivárogna, vagyis minden variáció előfordulhat. Sugárzásuk a vízáramlás és gyakran a vízzel jól átítatott rétegek teljes szélességében tör elő (alakul ki), s függőlegesen, de az áramlás kanyarulatait mindenkor követve, kapcsolódik más sugárzásokhoz.

A vízerekre jellemző sugárzás a feltételezéseink szerint a térhálós szerkezetű sugárzásokból jön létre – melyek a Föld mélyében is léteznek –, s e szempontból a mélyben áramló vizek és a térhálós

szervezetek egymásra hatása hasonlóképpen vizsgálható, mint ahogyan egy üvegrizma színeire bontja a rajta áthatadó fény sugarakat. A vízerek legintenzívebb sugárzásai (melyek intenzitása az áramló vizek sodrásától, sebességétől és a benne oldott ásványi anyagoktól is függ) elméletileg függőleges irányúnak tekinthetők. A vízereknek egyéb, függőleges irányítottágától eltérő sugárzásai is vannak, de ezek egésszégkárosító hatása jelentéktelen, vizsgálatuk pedig jelenlegi hiányos ismereteink birtokában nem segíti elő a földszugárzások különös fizikájának megértését.

A közetsajátosságok sugárzásai

A közetek folytonosságának szinte minden megváltozása okozhat az illető megváltozásra jellemző sugárzást. E másodlagos sugárzások energiáikat a térhálós szerkezetű földszugárzásokból nyertik. E szempontból megkülönböztethetünk közetelmozdulások, törésvonalak, felszín alatti közetrepedések, érclelérek, ásványianyag-kicsapódások, kénások kicsapódásai, közetfeszülések okozta sugárzásokat, s e lista korántsem teljes. Intenzitásuk sokszorosa lehet az ezidáig taglalt földszugárzások intenzitásának. Erdemes lenne fizikai szempontból is foglalkozni ezekkel a közetekre is jellemző felgerjesztő folyamatokkal.

Ezek a sugárzások, a közetfeszülésekre jellemző sugárzásokat kivéve, leggyakrabban vonalszerűek vagy sávyszerűek, jobbra függőleges irányítottágúak, de (sajnos) egyes vidékeken tapasztalhattunk olyan, ferde síkú vagy éppen vízszintes irányban terjedő, méternyi szélességű sávokat, melyek hatalmas területeken, geológiai szempontból mégis lokálisan, pontosan váll- és fejmagasságban, felnőtt emberek tízreinek életét keserítették meg.

A közetfeszülések sugárzásai rendszerint előbb vagy utóbb kipattanó földrengésgócot jeleznek. Ezek intenzitása évszázadokig gyakorlatilag mérhetetlen, a földrengés kipattanása előtt – esetleg órák alatt – azonban több ezerszeresére, milliónyosra nővekszik ez az érték. E folyamatokban valószínűleg jelentős szerepet játszanak a közetek kristályszerkezetével összefüggő piezoelektromos jelenségek. A közetfeszülések földrengések előtti intenzív sugárzása minden egyéb földszugárzásnál erősebben, azokkal interferenciát alkotva terjed a tér minden irányában, s pánikhangulatot kelthet a háziállatok és a vadállatok körében.

A barlangok, az üregek sugárzásai

Intenzitásuk roppant gyenge, valamiképpen, de általunk még nem vizsgált módon kapcsolatban áll a felszín alá zárt levegőrétegekkel, melyek pontosan kitöltik az ilyen föld alá zárt üregeket, barlangokat. E sugárzások mindig függőleges irányban terjednek.

A kőolaj, a földgáz, a bauxit, a vasérc, az uránérc stb. földsugárzásokkal rokon sugárzásai, a bauxit és az agyaglencsék, a széntelepek sugárzásai

E lista lehetne a legkevésbé teljes, de a nyomasztó ezredvég az egészségmegőrzés és egy emberibb élet mellett főképpen ezek kutatásával és vizsgálataival nyithatna szolid, de biztos távlatokat az emberi-segnek.

Mesterséges eredetű káros (föld)sugárzások és egyéb, földsugárzásokkal rokon sugárzások

Mihelyt a tudományos radiesztézia létjogosultságát nyer, szerénytelenül nyilváníthatjuk fogjuk hozni annak a több tízezernyi „technikranta” terméknek a listáját, melyek sugárzások özönét zúdították ránk. Ezen termékek sokaságának jövőbeni átalakítása, helyes megtervezése azonban nem a mi feladatunk lesz, hanem a jövő tervezőinek és mérnökeinek a hatáskörébe fog tartozni. E sugárzások alatt természetesen földsugárzásokkal rokon, gyengécske hatásokat kell érteni, melyek egy egészséges életmódot folytató embernek nem ártanak.

A drótdarab két vége

Minden egyes drótdarabnak, villának vagy kábelnek, hosszabb fém-tárgynak a két vége között olyan – *szubjektív módszereinkkel mérhető*

– *alapvető különbség van, mely izomtonusaink más és más jellegű megváltozására készíti szervezetünket. E különbség mechanikus hatásokkal nem érhető el, mai fizikai mérőeszközeinkkel – még – mérhetetlen, a tárgy elkészítése (a drótdarab levágása) pillanatában kialakul, s a tárgy e különbséget mint tulajdonságot a továbbiakban megtartja.*

E különbözőséget mint tulajdonságot szervezetünk határozott módon érzékeli, de ebben az érzékelésben nem a látás, nem a hallás, nem a tapintás, nem az ízlelés és nem a szaglás dominál, és az érzékelés nem kötődik sem hő-, sem fájdalomérző idegekhez.

Ez az érzékelés bárkiben tetszés szerint kifejelezhető, vagyis az ez irányú képesség alapvetően adott bennünk.

Mivel ez az érzékelőképesség nem kapcsolható sem az empátiához, sem a telepátiához, sem a megérzéshez, parapszichológiai képességek éppen nevezhető, de elvetni semmiképpen nem tanácsos, mert aki elveti, saját maga felett mond ítéletet. Valószínűleg azon *semmibe veti és lötkeltet ősi érzékszerveink egyikének működéséről van szó, mely – rejve – (még) mindannyiunkban megtalálható.*

Attól tartanunk, hogy e hatodik érzékszervünk működése miatt esetleg máglyára kerülünk, ma már szerencsére nem kell, mivelhogy Rudolf Steiner szerint ez az ősi, tizenkétféle érzékszervünk közül még csak a hatodik lenne, melyet hosszú évezredek után – s most már talán tudatosan – ismét felismerhetnénk (anno 1910).

Ha bárki következetesen megpróbálja kezébe venni és használni az ingát, a lengyel pálcát, a rezonátort, a rugót, az ágyillát, a biológát, a Rayomét, a Rayotest készüléket, a rugót, akkor hamar rájön (rádöbben), hogy a kezében tartott segédeszköz egy-egy fém tárgy vagy drótdarab vizsgálata közben következetesen mindig ugyanabba az irányba fog elmozdulni, kilengeni.

Ha valaki – narkomániától mentes életmód mellett – e képességet illetően esetleg a meglévő és jól működő érzékszerveire hagyatkozik (hasonlóképpen ahhoz, mint ahogyan a vakoknak a hallásuk, a süketeknek a látásuk élesedik), elmélyült figyelemmel és nyugodt koncentrációval, a tenyere közepével a drótdarab ugyanazon végéből jövő hideg- vagy meleghatásra, *bizseregésre* érezhet rá; ha a látás agyi funkcióját próbálja (gondolati úton) élesíteni, akkor szürkületkor vagy sötét helyiségben a drótdarab egyik végén *kékes fényben ragyogó koronajelenséget* láthat, a másik végén *pedig sárgát vagy pirosat.*

Figyelemre méltó megfigyelésünk szerint fentiek olyannyira *agyifunkciók*, hogy ezekkel kapcsolatosan nem elegendő a szemünk

meg"zokott, „hétköznap” használat. E jelenségeket még azok a szkeptikusok is képesek voltak pontosan észlelni, megfogalmazni és leírni, akik a jelenségekből nem hittek és nem láttak semmit, ám nyomban szemükbe villant a tünemény, mihelyt egy olyan illető vállára vagy háta közepére tették az egyik kezüket, aki a jelenséget éppen „látta”.

E jelenségek lényegét kettős vakpróbakkal már a múlt század közepén tisztázták: hasonló információk több-kevesebb pontossággal valamennyi azóta megjelent könyvben szerepelnek.

Fenti észlelések kapcsán semmiféle szerepet nem játszik a fémtárgy anyaga, s hogy ne legyen túlságosan bonyolult e mérhetetlen és megfoghatatlan jelenség kezelése, mi magunk a drótdarab bizsergető érzést keltő végét – melynél a rezonátor, lengyel pálcza kifelé, a rugó felfelé mozdul el – elneveztük pozitívnak, a másik végétét pedig, mely esetében az elmozdulás ellentétes, a tenyerünk közepét érő hatás pedig „hűvösre” emlékeztet, elneveztük negatívnak.

Az e jelenségekkel kapcsolatosan fellelhető információkat ma már tíznel több magyar nyelvű kiadvány (is) tárgyalja, mi, szerény pár oldalon keresztül, más témákkal szeretnénk foglalkozni.

Ettől függetlenül fel szeretnénk hívni a figyelmet a mesék ezreiben visszatérő háromágú szigonyra, melyet az őrdögfiókák kezében szoktunk meg, de Neptun is ezt használja, a seprűre, mely a boszorkányok kezébe illik, a villámokra, melyeket Zeusz markol, s a varázspálcákra, mely minden jóra való tündérnek a személyi tulajdona. Fentiek mind-mind azt sugallják, hogy akik új és lényegbevágó információkat szeretnének a jövő évezred fizikájáról szerezni, éretti fejjel, sürgősen értékeljék át ezeket a csodálatos meséket, mert ezek hordozzák a távoli jövő misztikus üzeneteit.

Egy modernebb fizika alapjához

Tetszőleges számú karikát, korongot, hengert vagy golyót egy sorba rakva bármikor megállapítható, hogy a sorban páros vagy páratlan számú karika, korong, henger vagy golyó helyezkedik-e el. Csupán a sor végén vagy tetszőlegesen megválasztott helyén kell egy megfelelően érzékeny szakembernek lengyel pálcával, rezonátorral, ingával, Rayotest márkajelzésű készülékkel vagy puszta kézzel egyetlen mértést végeznie. E szempontból a karikáknak, a korongoknak, a hengereknek vagy a golyóknak egy sorban kell ugyan lenniük, de nem

feltétlenül kell összeérniük, „egy tengelyen”, akár néhány méternyire is lehetnek egymástól.

Egy sorba rakott, páratlan számú karika, korong, henger vagy golyó esetén – a folyamat lényegétől függetlenül – segédeszközainkkal jelentős erősségű, ezen alakzatok által gerjesztett energia mérhető a sor tetszőlegesen megválasztott helyén vagy a sor végén, esetleg az így kialakított sor tengelyirányában, akár nagyobb távolságokra is.

Egy sorba rakott, páros számú karika, korong, henger vagy golyó esetén ezen alakzat energiagerjesztési folyamata elmarad, vagy tökéletesen lerontja egymást.

A fentiek szerint egy sorba rakott alakzat „egytengeleyűségén” kismértékben, talán a nádszállhoz hasonlíthatóan, „hajlítani” is lehet (lásd A hajlított pálya című rövidke fejezetet).

Ami pedig fentiekből következik, az nem más, mint a tudományos radiesztézia betörése a csillagászatba és az ortodox fizikába, vagyis: az égitestek együttállásának újabb szabályszerűségei.

Égitestek együttállása

Kísérletileg igazolható, hogy Naprendszerünkben a bolygók, a Holdunk és a Nap, de összességében páratlan számú égitest együttállásakor a Föld geopotikus saját tere jelentősen deformálódik.

Ezek az együttállások gigantikus energiákat aktivizálnak a kozmoszban, s ezeket az energiákat az elsők közé lehetne sorolni azok közül, amelyek megérették a kutatásra.

Az a máig nem vizsgált erőhatás, melyet az égitestek együttállása aktivizál a kozmoszban, az összes – szintúgy alig vizsgált – földi geopotikus erőteret 2,5 milliárd kilométernyi távolságból 10–16 méterrel, 4,5 milliárd kilométernyi távolságból 3–8 méterrel is képes deformálni, átrendezni, odébbtolni.

Az égitest-együttállások azon esetekben, amikor a képzetelbeli egytengeleyűség egyik részrevője a Föld, a földsgárgázások térhálós szerkezete intenzíven deformálódik, s ez a jelenség feltehetően az egész földgolyót érinti.

Tömegek arányában, s anyagbolygólukhoz való relatív közelségük folytán feltehetően a holdak is jelentős befolyást gyakorolnak bolygójukra, míg más bolygókra alig vannak hatással.

Félreértés ne essék, ez a hatás nem a gravitáció, mert e hatás – mely

az együttállás előtt több nappal már érezhető – az együttállást követő néhány órában belül elenyésszik.

Mérési eredményeink sorozatán nyomom követhető, hogy ez a kozmoszon keresztül kialakuló hatás – igen lassan, de biztosan – hogyan gyűri le a neki ellentartó földi erőtereket, s hogy ezek a földi erőterek (összenyomott rugóhoz hasonlóan) hogyan állnak vissza – lehetőségeikhez mérten azonnal – az eredeti helyükre.

Fentiek szempontjából a Jupiternek és valamelyik holdjának, valamint a Földnek az együttállása alig befolyásolja a földi erőtereket, míg a Jupiter erőteret feltehetően jelentősen megviseli, ugyanígy: a Földnek és holdjának, valamint a Jupiternek az együttállása feltételezésben alig van hatással a Jupiterre, míg jelentős mértékben deformálja a földi erőtereket.

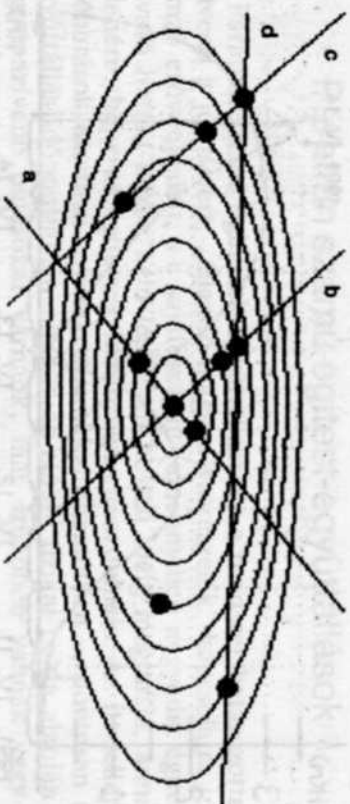
Szempontjaink szerint a Naprendszer égitestjeinek együttállása mindazokban az esetekben egyszerűen csak együttállást jelent, melyet a csillagászok együttállásként vagy szembenállásként jelölnek meg, s mely együttállásnak részese a Föld is, nem jelent azonban együttállást ebben az értelemben az asztrológusok által jelzett mindazon esetek sokasága, melyben a Földünk nem áll „egy tengelyen” más égitestekkel.

A jövő fizikájának nyelvére lefordítva ezt a mondatot, *együttállás címszó alatt az asztrológusok túl sokat, a csillagászok túlságosan kevés esetet jelölnek meg*. Együttállást jelentenek az 5. ábrán a, b, c, d-vel jelölt esetek, valamint a Föld–Hold–Nap egytengelyűségének esetei, mert ezek az esetek változtatják meg a Föld geopatikus erőteret a legintenzívebben.

Az 5. ábrán az a, b-vel jelölt esetek, valamint az újhold és telihold napjainak várható csillagászati időpontját a Csillagászati évkönyv évente előre közli, a c, d típusú esetekre pontos számítógépes programok kidolgozása folyamatban van. Ez utóbbi nem bonyolult feladatot, elkészítéséhez azonban e fejezet hátralévő részét és a Hajlított pályra című rövid pár sort is figyelembe kell venni.

Páros számú égitest-együttállások

Páros számú (de legkevesebb négy) égitest együttállásakor energikusabb hatások nélkül, igen változékony erőterekkel kell számolnunk, melyek sajátosságai leginkább a széiben kócolódó, hosszú női hajhoz hasonlítanak. Ezen erőterekben hellyel-közzel, rövid időre

5. ábra

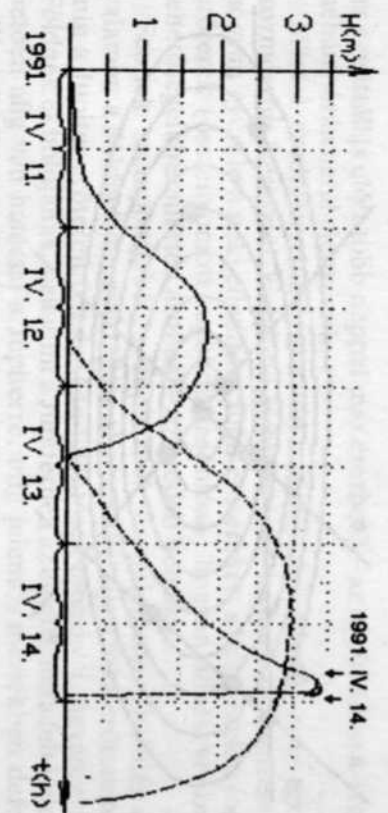
felismerhetőek a mágneses mezőkre jellemző erővonalak, de az erőterek oly gyengék, hogy hatásuk a földi geopatikus terekre nem számottevő.

Négy égitest együttállásakor, amennyiben az égitestek együttállásainak csillagászati időpontjai között (a négy közül bármelyik három esetében egy-egy együttállás külön-külön is megvalósul) jelentős különbség, több mint 36 óra hossza van, az együttállás három-három égitest együttállásaként értelmezendő, s a hatások is igen energikusnak zajljanak.

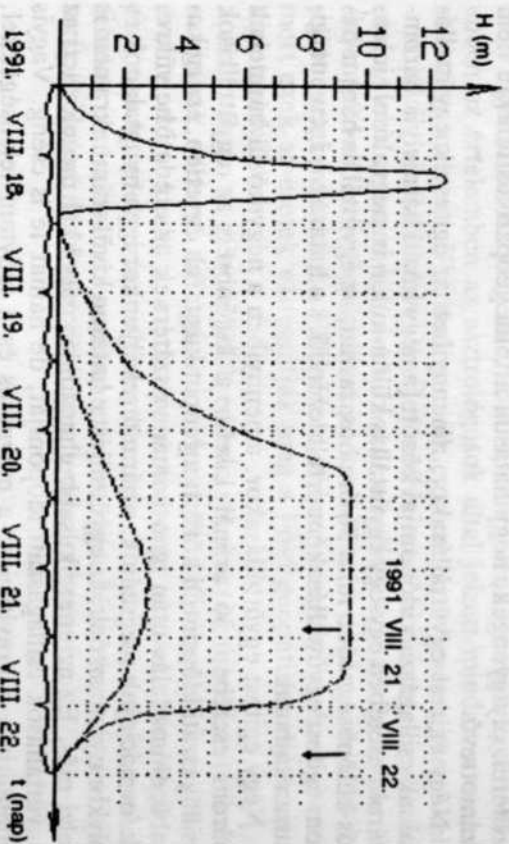
Négy égitest együttállásakor, amennyiben a négy közül bármelyik három esetében 36 óránál kisebb a különbség az együttállások csillagászati időpontjai között, a geopatikus terek egyetlen, energikusabb elmozdulás után igen hamar visszatérnek az eredeti helyükre, deformációjuk megszűnik, s bár e terek ilyenkor igen nyugtalanok és olykor nyomasztóak, az együttállást e hatáson kívül számunkra nem is jelzi más. Ez az energikusabb elmozdulás napokkal megelőzheti az együttállások csillagászati időpontját, de hamar le is cseng. Vagyis ellentétben a gravitációs, a mágneses és a fénytani jelenségekkel, éppen amikor valamiféle mérhető hatást várnánk, javában „csend” honol (lásd: 6–7. ábrák).

Négy égitest együttállásakor, amennyiben az együttállások csillagászati időpontjai között gyakorlatilag nincs különbség (az együttállások órákon belül lezajlanak), előfordulhat, hogy a geopatikus terek mérhetően nem is deformálódnak. Az 1991-es Nap–Föld–Hold–Sza-turnusz négyes együttállásakor a Hold erőtere oly mértékben „zavart

Páratlan számú égitest-együttállások

6. ábra. Négyes égitest-együttállások (Merkúr–Nap–Föld–Hold). Szagatott vonallal a harmas égitest-együttállásra jellemző görbék, a nyílakkal az együttállások csillagszazi időpontját jelöltük

7. ábra. Négyes égitest-együttállások (Merkúr–Vénusz–Föld–Nap). Szagatott vonallal a harmas égitest-együttállásra jellemző görbék, a nyílakkal az együttállások csillagszazi időpontját jelöltük

be”, hogy a geopatikus térhálókat egyáltalán nem mozdultak el. (Megfelelően teljesen üres diagramnak.)

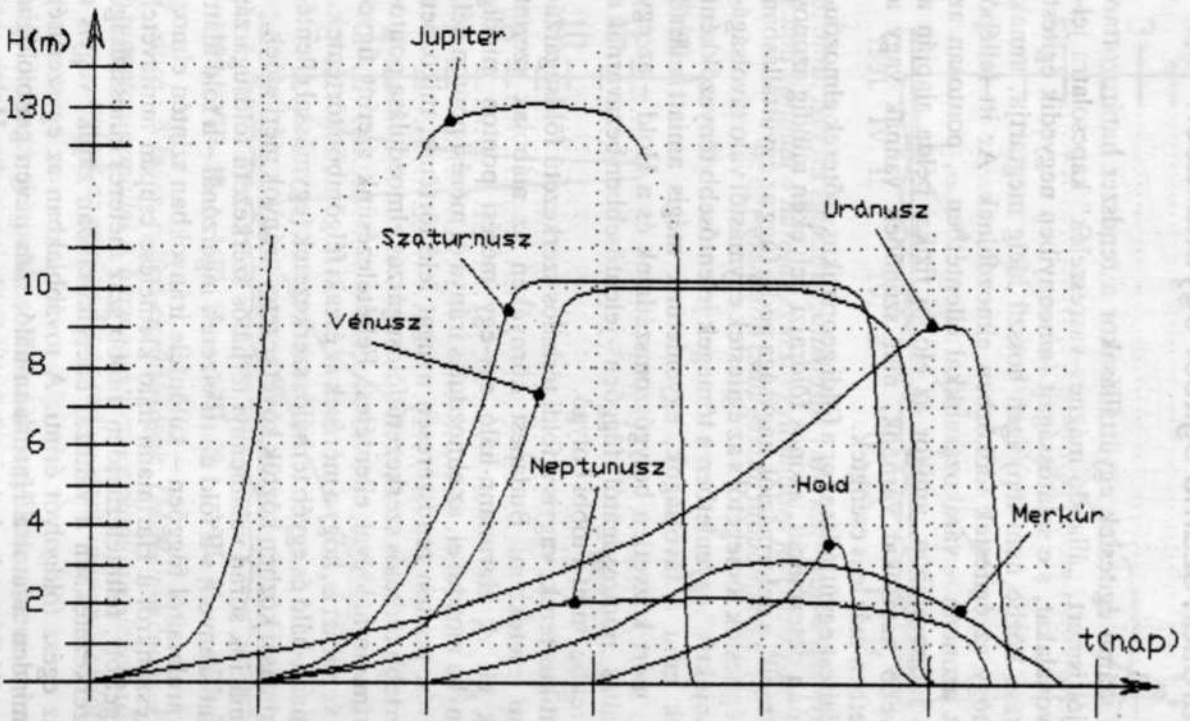
Páratlan számú égitestek együttállásakor a rendszer határozottan felveszi a jól ismert, „állandó mágnes–vasrezselek” kapcsolatára jellemző erővonalakat, s e sajátosságait (amennyiben negyedik égitest zavaró hatása közbe nem lép) igen hosszú ideig megtartja, annak ellenére, hogy az égitestek időközben elmozdulnak. Az itt fellépő erőhatások azonban – várakozásunkkal ellentétben –, pontosan az együttállás időpontjában, amikor az előbbi fizikai példa alapján a legintenzívebb hatásokot várnánk, már szűnően vannak vagy a legtöbb esetben már le is csengtek.

Három égitest együttállásakor a földi geopatikus erőterek elmozdulása szigorúan determinált, azonos földrajzi helyeken mindig azonos irányba történik, a deformációk nagysága pedig függ az együttállásban részt vevő égitestek tömegétől s az égitestek egymástól való távolságától. E „szubjektív” egyenletben a tömegek jelentősebb tényezőkként szerepelnek mint a távolságok, egyenletünk mégis amiat maradt szubjektív, mert közvetlen bolygószámzédaink és a Hold – az egy tengelyen állás „pontosságától” függően – jelentősebben bezavarnak a földi erőterekbe, mint a többi bolygó.

A geopatikus terek, vagyis a földi térhálós szerkezetű földszegzárások a fenti esetekben, Budapest környékén az alábbiak szerint mozdulnak el: A Hartmann-háló egy-egy mérési ponton mindig azonos irányba mozdul el, az elmozdulás iránya öt mérési ponton dél, három mérési ponton rendszeresen nyugat felé történik, miközben több, ismertebb térhálós szerkezetű földszegzárás elmozdulása pontosan a Hartmann-hálóval ellentétes. Feltételezésünk szerint figyelembe kell venni azt is, hogy a mérések az északi félgömbön történtek.

A Hartmann-háló és egyéb térhálós szerkezetek (egymással ellentétes) elmozdulásai közben közöttük következetes arányok mérhetőek.

E deformációk során valamennyi térhálós szerkezetű földszegzárás torzulásokat szenved, s a föld alatti vízterek ingerzónái – a föld alatti vízér kanyarulatától függően – különféle irányokban szintén elmozdulnak. Részünkről a Hartmann-háló kiemelése csupán mintavételi jelentőséggel bír, feltételezhetően a több száz méteres élhosszúságú térhálós szerkezetekben a változás energikusabban zajlik, vagyis a jelenség az egész földgolyót érinti. A továbbiakban az egyszerűség kedvéért minden adatot a Hartmann-háló, más néven geobiológiai háló deformációjára adunk meg. A 8. ábrán bemutatjuk a Hartmann-

8. ábra. Hármás égitest-együttállások jellemző példái. A nyíl az együttállások csillagászati időpontját jelöli

háló deformációját azon égitest-együttállások esetében, amikor a Nap és a Föld mellett a Naprendszer különféle bolygói állnak harmadikként „egy tengelyen”.

Öt égitest együttállása

Amennyiben az együttállások csillagászati időpontjai között alig van különbség, a geopatikus terek elmozdulása igen energikus és hosszan tartó.

Amennyiben az együttállások csillagászati időpontjai között jelentős a különbség, legelőnyösebb, ha a páros égitest-együttállások igen megbízhatóan és változékony erőterű eseteit kihagyva (ezekben a ritka esetekben is) a három-három égitest együttállásainak lehetőségével számolunk.

Három-öt égitest együttállása esetén a geopatikus energiamezők sohasem szuperponálódnak egymásra, a térháló szerkezetű földszugárzások elmozdulásai során mindig a legenergikusabb hármas egytengelyűség hatása mérhető.

Altalánosságban megállapítható, hogy az égitestek együttállására jellemző térhálótorzulások sohasem szuperponálódnak egymásra.

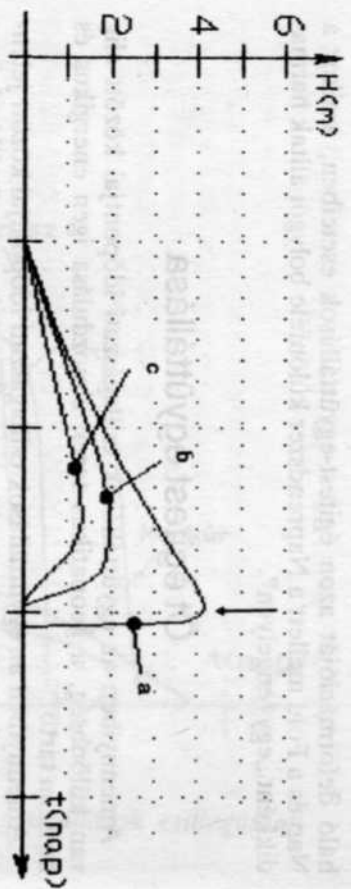
Ugyanazon három égitest egymást követő, többszöri együttállása során, a mérési tapasztalatok szerint, a földi térháló szerkezetű földszugárzások differenciálisan deformálódnak, ezen differencia mértéke pedig attól függ (és minden esetben méterben jól kifejezhető), hogy jelzett égitestek mennyire pontosan voltak „egy tengelyűek” az együttállásuk során (lásd a Nap–Föld–Hold többszöri együttállását szemléltető 9. ábrát, és a Nap–Föld–Merkúr többszöri együttállását szemléltető 10. ábrát!)

Erre az „egy tengelyűségre” szolgáljon magyarázatul a 11. ábra.

(Az ábrákon mindent a Hartmann-háló deformációja szerepel, az ábrák időtengelyein minden milliméter egy óra időtartamot jelent, s a deformáció mértéke öt milliméterenként egy méternek felel meg.)

Amennyiben a kizárólag páratlan számú égitest-együttállásokban rövid időre negyedikként a Hold is létezősúlytságot kér, a földszugárzások térháló szerkezete követhetetlenül is megzavarodhat. Ez időtartam alatt e kozmikus hatások a *páros* számú égitest-együttállásoknak megfelelően lerontják egymást, e hatásokat azonban érzékenyebb idegrendszerű embertársaink olyannyira megérezzük, hogy ehhez képest a frontátvonulások hatásai teljesen jelentéktelennek tekinthetők.

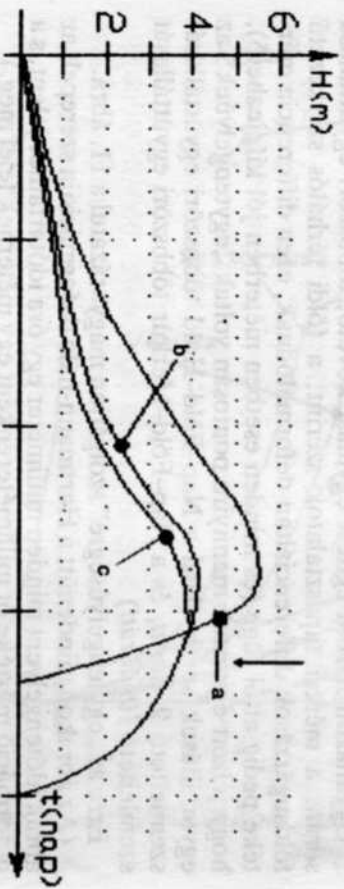

9. ábra. Föld–Hold–Nap együttállások. (A görbék lefutása az egyenlőségéből adódó elérések miatt más és más).

a) 1991. VII. 11. b) 1991. II. 14. c) 1991. II. 28.

(A nyíl az együttállások időpontját jelöli)

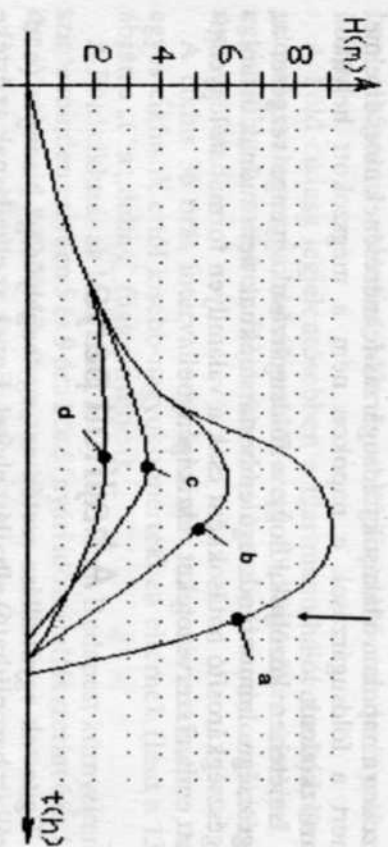

10. ábra. Merkúr–Föld–Nap együttállások. (A nyíl az együttállások csillagászati időpontját jelöli). A görbék lefutása az egyenlőségéből adódó elérések miatt más és más

a) 1991. VI. 17.

b) 1991. III. 2.

c) 1991. X. 3.

11. ábra. Az „egyenlőségéből” adódó elérések ugyanazon égitestek együttállása esetén. A nyíl az együttállás csillagászati időpontját jelöli. a–c–d esetben az „egyenlőség” igen távoli, ez esetben a „hajlított pálya” elve érvényesül

Fel szeretnénk hívni a figyelmet arra, hogy páratlan számú égitestek együttállásának intenzív fűldsugárzásokat deformáló hatásai esetén mindannyunkban ma még ismeretlen változások zajlanak, e hatásokat *mindenki megérzi*, s ez világszerte elhamarkodott politikai döntésekhez, betegségek kialakulásához vezethet, e napokon jelentősen növekedhet a közúti balesetek száma, vulkánkitörések és földrendesen formájában aktivizálódhat a föld mélye. A jövőben ezzel kapcsolatosan még sok egyéb, ez ideig alig vizsgált hatásra és jelenségre derülhet fény, melyek közvetve vagy közvetlenül az emberiség további baklövésének is okozói lehetnek.

Elképzelésünk szerint a páratlan számú égitestek együttállásai, a földtani jelenségek, a fűldsugárzások, valamint az emberiség lelkiallapota között igen szoros kapcsolat áll fenn.

E szempontok mellett csak legutolsóként jöhet számításba az, hogy

ezen a napokon a lakások földsugárzás-felmérésének nincs értelme, mert a földsugárzások e napokon nem a megszokott helyükön tartózkodnak.

Ismétlően közöljük, hogy a földsugárzások gyenge rezgései az egészséges immunrendszerű embertársainknak nem tudnak ártani, s egészségkárosító hatásokként csak a valamilyen formában legyengített emberi szervezeteket veszik igénybe.

A hajlított pálya

Égitestek egyúttállása esetén az „egytenyelvűség” bizonyos (nádszállhoz hasonlítható) elhajlást elvisel. Ennek az elhajlásnak az értéke előre kalkulálható, a Naprendszer távolabbi bolygói esetében a legnagyobb mérvű, de a Föld bolygószomszédai, valamint a Hold, relatív közelségük folytán lerontják ezt a szép természeti geometriát.

Milliárd kilométeres távolságokkal dobálózva, hajlítási sugarak meghatározásának és számolgatásának – a „tudományunk” mai állása szerint – alig van értelme, legcélszerűbb az égitestek egytenyelvűségére mellett, az égitestek pályasíkjának azon töredékeivel számolni, melyeket az égitestek az egyúttállás csillagászati időpontja előtti negyedik naptól az egyúttállás csillagászati időpontját követő első napig megfiglesznek.

Ebbe a kalkulációba a Földhöz közeli égitestek is szépen illeszkednek (lásd az előző, 11. ábrát).

A földsugárzások ingersávjainak 36 óránként ismétlődő eltérülései

A földsugárzások térhálós szerkezete, átlagosan 36 óránként, rövid időre jelentősen deformálódik.

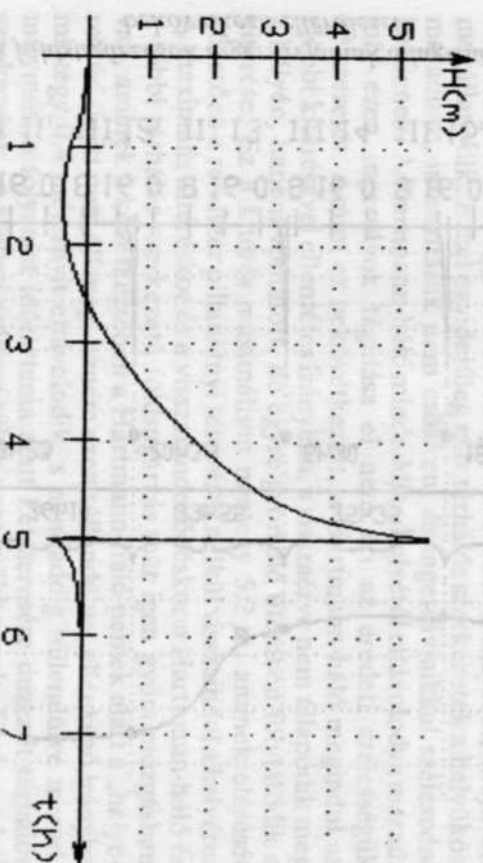
Annak eldöntéséhez, hogy a jelenség az egész földgolyóra kiterjedő, egyidejű pulzálás-e vagy a szélességi körök mentén hullámvonalban terjedő örvénylő deformáció, esetleg a kontinensekre jellemző geopatikus tértörvény, intézményesített és következetes kutatásokra lenne szükség. E fejezetek nagy horderejű tényeknek kutatásait szerény anyagi lehetőségeink mellett nem áll módunkban részleteseb-

ben elvégezni, valamint időt és energiát rabló tanulmányokban kifejezni.

A Föld ciklusa legjelentősebben a Hartmann-hálót torzítja, de a jelenség valamennyi térhálós szerkezetű földsugárzásra kiterjed, s egyidejűleg a mélyben folyó vizek ingerzónái is deformációkat szenvednek.

A ciklus 36 órás intervalluma hosszabb átlagolás eredménye, az egyes ciklusok ettől kisebb-nagyobb mértékben eltérnek (lásd a 13. ábrán a „t” a „delta t” függvényében).

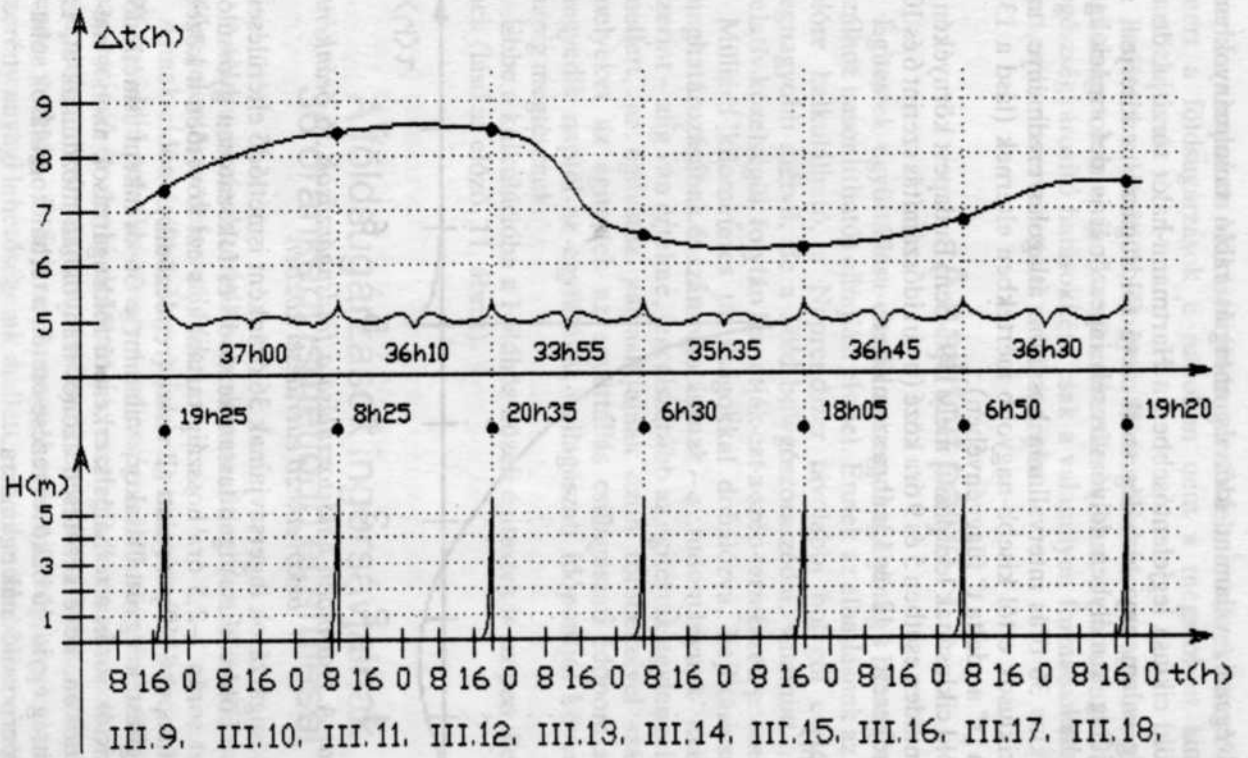
A Föld ciklusának lezajlását, mely 1991-ben, Budapest környékén, szinte minden esetben 5 és 9 óra közé (nyári időszámítás szerint 6 és 10 óra közé) esett, a 12. és 13. ábra szemlélteti.

12. ábra. A Hartmann-háló torzulása a földsugárzások 36 óránként bekövetkező eltérülései közben

A földsugárzások ingersávjainak 36 óránként ismétlődő eltérülései (vagyis a Föld ciklusa) igen lassan kezdődő és fokozatosan gyorsuló folyamat során 2–2,5 óra hosszágig tartanak, s ezt követően a közel eredeti állapot 8–10 perc alatt áll vissza (rendeződik).

Az égitestek egyúttállásakor, valamint e 36 óránként ismétlődő deformációk során a térhálós szerkezetű földsugárzások azonos méreési pontokon, következetesen azonos irányokban mozdulnak el. E két jelenség egyidejű bekövetkezése esetén a térhálótorzulások sohasem szuperponálódnak egymásra.

13. ábra. A földszugárzások ingersávjainak átlagosan 36 óránként bekövetkező eltéréllései

Igen kevés mérési adat birtokában ma még nem jelenthetjük ki, de feltételezésünk szerint négy égitest együttállása esetén, amennyiben az együttállások csillagászati időpontjai között időbeli különbség gyakorlatilag nincs, a Föld ciklusa elmarad. Ez, amennyiben sokszoros ellenőrzés kapcsán bizonyítást nyerne, igen jól illene a jelenség fizikájába.

Ami a diagramba nem fér bele

A jelenséget megelőzően a földszugárzások intenzitása felerősödik, együttal mintegy „előjelet vált”, s a Hartmann-háló vontatottan megindulva, mintegy 0,4 méternyit távolodik a helyétől, majd ott megállapodik. Ezzel egyidejűleg más térhálós szerkezetek a helyükön maradnak, intenzitásuk nem csökken, és ingersávjaiikkal szélesedni kezdenek. A Hartmann-háló mindaddig a helyétől eltávolodva marad, míg ezen ingersávok tágulása el nem éri az eredeti szélességük kétszeresét. Amint ez bekövetkezett, a Hartmann-háló megindul az előbbi kitérésével ellentétes irányban, s visszaérve nem állapodik meg a helyén, hanem vontatott, de egyre gyorsuló ütemben folytatódik a kitérése. Ez a kitérés maximálisan mintegy 5,2 m, aminek elérését követően a rendszer pillanatyra tétovázás nélkül visszaindul a helyére. A maximális kitéréskor és a visszarendeződéskor a Hartmann-háló és a többi térhálós szerkezetű földszugárzás már igen gyors mozgásban van, aminek a következtében a Hartmann-háló percek alatt a „helyére” ér, de itt nem áll meg, hanem ezen túllendülve, ellenkező irányba mintegy 0,4 méternyit eltávolodik, s mindaddig túllendülve marad, míg más, a folyamat időtartama alatt kétszeresére duzzadt térhálós szerkezetek az eredeti szélességükre nem csökkennek. Ezek eredeti szélességükre csökkenésével egyidejűleg a Hartmann-háló is a helyére kerül, de várakozásunkkal ellentétben még nem a „régit”, mert még sokáig ellenkező előjeltű rezgésekre készülni szerkezetünket, s nyilvánvalóan ez idő alatt az egészségkárosító hatása is szünetel.

A jelenség a geopatikus rezgések interferenciájának nyilvánvaló zavarával jár. A Föld ciklusának időszaka alatt sokfajta rezgés észlelhetően megváltozik, s a legalacsonyabb frekvenciáktól kezdve a legtöbb, egyébként kellemetlen érzést és hidegséget keltő földszugárzás kellemes melegérzetet kelt, vagyis szubjektív feltételezésünk szerint a 36 óránként ismétlődő ciklus időtartama alatt valamennyi földszugárzás egészségkárosító hatása szünetel.

Olykor előfordulnak „músonon kívüli” ciklusok is, melyekre a 24 óra a jellemző, s egy ízben a ciklus időpontja, valószínűleg hasonló szituációkban, áttevődött: A differencia szintén 24 óra volt.

Igen gyakori, olykor napjában többször is megfigyelhető egy rendkívül gyors, összességében 10–15 percig tartó, kb. 5,2 méteres deformációt okozó jelenség, melynek legfőbb sajátossága, hogy a földugrások rezgésszáma a gyors eltolódások következtében *érezhetően* megváltozik. Szubjektív érzéseink szerint ilyenkor a Hartmann-háló csomópontjai erősen pozitívvá válna, igen kellemes melegérzetet keltenek, de ugyanez a hatás másoknál depressziót, nyílaltó fejfájást, fejben érezhető tompa nyomást okozhat. Ez utóbbi, gyors lefolyású ciklust sikerült mérnünk 01 és 02 óra körül, 11, 12, 14, 16 óra körül, valamint esténként és az éjszakai órákban is, s bár lefolyásában és a deformáció mértékét tekintve igen hasonlatos a Föld ciklusához (csak annál jóval gyorsabb), ezzel kapcsolatosan még semmiféle törvényszerűséget nem sikerült felismerünk.

Mi lenne, ha...?

Mi lenne ha bebizonyosodna, hogy a Föld ciklusa az egész földgolyóra kiterjedő, egyidejű pulzálás?

Csak tényszerűen, és csupán azért, hogy ez szegyet üssön némelyek fejében:

Mint említettük, a Föld ciklusa teljes lezajlása alatt szünetelnek a földugrások károsító hatásai, hiszen a földugrások „mással vannak elfoglalva”. Ha most feltesszük, hogy e ciklus az egész földgolyóra kiterjedő és a szélességi körök mentén egyidejűleg mérhető pulzálás, akkor nyomban rákérdezhetne valaki: vajon mikor mérhető ez a ciklus Greenwich, Tbiliszi, Calcutta, Sao Paulo vagy Alaszka környékén? Ebből – de csak akkor, ha ez a variáció igaznak bizonyulna – kiderülne, hogy ez idő tájt Manausban, Bogotában, Guatemalában, Celebes szigetén *még* mélyen alszanak. Omszokban, Los Angelesben, Mexikóban pedig *ma* mélyen alszanak az emberek, s a testükön közben végigrezgő földugrás ez időszak alatt nem károsít senkit, sőt: erősíti ezeknek az embereknek az immunrendszerét. Ez esetben csak egyetlen olyan dinnyeszetele lenne a Földnek, ahol ezek a jótékony hatások nem érvényesülnek, vagyis ahol az egymást követő Föld-ciklusok időpontjaiban (este vagy reggel 5 és 9 óra között, nyári időszámítás szerint este vagy reggel 6 és 10 óra

között) az emberek vagy *még* nem, vagy *ma* nem alszanak, s ebbe a szeltekébe esne bele a Kárpát-medence, vagyis kis hazánk is. Ez esetben nyugodtan elmondhatnánk, hogy a Föld ciklusa az egész emberiség immunrendszerét erősíti, békés és nyugodt álmát biztosítja, kivéve a mi hosszúsági körünk alatt élő embereket.

Mi lenne, ha bebizonyosodna, hogy a Föld ciklusa a szélességi körök mentén hullámvonalban terjedő, esetleg az északi és déli félgömbön az Egyenlítőig átlós irányban kigyózó, s onnan folytonosan visszatérő hatás? Ez esetben (szolgálgjon megnyugtatásul) a földugrások hatásaitól a világ minden legyengült immunrendszerű embere szenvedne, vagyis ez a ciklus nekik sem biztosítana zavartalan álmot.

Mi lenne, ha bebizonyosodna, hogy a Föld ciklusa a kontinensekre jellemző kontinentális térörvénylés? Ezt semmiképpen nem lehet elmondani. Ez esetben minden egyes kontinensre külön-külön kellene ezeket a méréseket elvégezni.

Értezzük azonban, hogy a „térörvénylés” helyébe sokkal elegánsabb kifejezés is kerülhet, s hogy e mérési eljárások kapcsán kezdetben Pohl Gusztáv báró század eleji léggömbkísérletei is létjogosultságot fognak kérni.

Transzformáció

Ha bármilyen földugrásokkal rokon térbeli rezgés, térhálós szerkezetű földugrás vagy mesterségesen telepített, földugrásokkal rokon rezgés hatásugarába kitűnően gerjeszthető anyagot teszünk (a szempontjaink szerint pl. faopájt, tigrisszemként ismert ásványt, hibátlan szelű üvegpoharat, porceláncsészét vagy körszimmetrikus peremű tányért), e kitűnően gerjeszthető anyagok – nyilvánvalóan makro- és mikro szerkezetüket illetően *formák* – a különféle sugárzások hatásaira sajátos, szubjektív érzeteink szerint pozitívnak nevezhető sugárzással válaszolnak.

Jól gerjeszthető anyagok esetében a sugárzás a nagyfeszültségű technikában ismert módon az élék és a csúcsok mentén koncentrálódnak (él- és csúcs hatás), az erősen ívelt felületeken szóródnak, szigorúan körszimmetrikus és finoman kidolgozott alakzatok (karikák, koronák, hengerek) esetében pedig mint üregezonátorokból terjed.

Az emberi test saját bioenergiája az igen jól gerjeszthető, fülben, nyakban, zsebben hordott féldrágáköveket szintén felgerjesztheti! Ez nem minden féldrágák esetében igaz, de fejfájás, arcüreggyulladá-

sok, fülproblémák, bőrpír, kiütések vagy allergia esetén ezek okozója lehet.

Transzformáció/2.

Ha egy sorba helyezett, páratlan számú golyók tengelyirányába, az önmaguk által gerjesztett erőterbe kitűnően gerjeszhető anyagot (tigrisszem, faopál stb.) helyezünk, az odahelyezett anyag, felgerjedve, visszahat az egy sorban elhelyezett golyókra, s az azok által gerjesztett, eredetileg és szubjektív érzeteink szerinti negatív teret pozitívvá változtatja.

Ha egy sorba helyezett, páratlan számú golyók tengelyirányába, az önmaguk által gerjesztett erőterbe rosszul gerjeszhető anyagot (esővíz kicsorbult vagy repedt szájú pohárban vagy repedt porceláncsészében), a golyók által gerjesztett, tengelyirányú erőter negatív jellege nem változik.

Transzformáció/3.

Ha páratlan számú golyók sorában – melyek szubjektív megítélésünk szerint sajátos, tengelyirányú negatív teret gerjesztenek – bármelyik golyót, ezen közösen gerjesztett erőtermél erősebb *pozitív* hatású erőter éri (gerjesztű), ez a golyó visszahat az egész sorra, s az eredetileg mérhető, negatív tengelyirányú erőter méheteően pozitívvá változik.

Ha páratlan számú golyók sorában – melyek szubjektív megítélésünk szerint sajátos, tengelyirányú negatív teret gerjesztenek – bármelyik golyót, ezen közösen felgerjesztett erőtermél erősebb *negatív* hatású erőter éri (gerjesztű), az eredetileg mérhető negatív, tengelyirányú erőter negatív marad, egyúttal igen energikusná válik.

(Amikor a „mester” a világ első villanymotorját a professzor urak előtt egy asztalon megforgatta, megkérdtezték tőle az idős, bölcs emberek: „Jó, jó, valóban forog ez a miosoda, ... de tulajdonképpen mire lehet ezt használni? S akkor a „mester”, némi gondolkodás után, tehetetlenül tárta szét a karját. Mert nem jutott eszébe semmi, amire egy villanymotort fel lehetne használni. El tudánk ma képzelni az életet villanymotor, mosógép, kávédaráló, metrószerelevény, hűtőszekrény, autó nélkül? Nehogy századszor, ezredszer is ugyanebbe a hibába essen bele a gyanakvó emberiség!)

Az égitestek transzformációs hatása

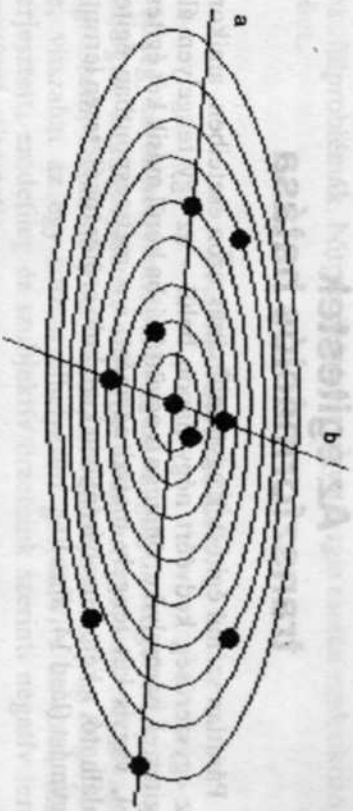
Páratlan számú égitestek együttállásának azon esetekben, amikor – az egyszerűség kedvéért négy napon belül – az egy tengelyen álló égitestek bármelyike, *önmaga is* együttállásba kerül másik két égitesttel, vagyis két tengely metszi egymást, s a metszéspontban égitest található, a két, tengelyirányban kialakuló erőter tökéletesen leromítja egymást (lásd 14. ábra).

14. ábra. Az égitestek transzformációs hatása

Az égitestek szupertanszformációs hatása, avagy: kereszt a naprendszerben

Páratlan számú égitestek együttállásának azon esetekben, amikor – az egyszerűség kedvéért négy napon belül – az egytengelyűségben három vagy öt égitest áll együtt, s a középső égitest maga is 90 fokos, tehát derékszögű együttállásba kerül másik két égitesttel (lásd a 15. ábrát), az égitestek között fantasztikus erősségű, a megszokottal *ellenirányú* erőter alakul ki, minden előző esettel ellentétes elmozdulásra kényszerítve az együttállásban részt vevő égitestek saját geopotikus teret. Erre szerencsére ez idáig nem sikerült mérési eredmények formájában bizonyítékot szereznünk. Ez esetben a Naprendszer

15. ábra. Kereszt a naprendszerben

felgerjed, és iszonyatos erejű, a bolygók pályasíkjára merőleges, vagyis a Naprendszer pályasíkjára merőleges energiaáramlás indul el a Naprendszerből a Tejútrendszer felé. (Ez az energia valahonnan elszármazik, valahonnan hiányozni fog!)

Általánosságban

Amennyiben a fenti szuperttranszformációban – négy napon belül – az egyik tengelyen három, a másikon négy égitest áll merőlegesen együtt, a négy égitest által gerjesztett erőter tökéletesen lerontja egymást, vagyis semlegessé válik, így a legegyszerűbb esettel, három égitest együttállásával állunk szemben. Amennyiben azonban a négy égitest együttállásának és egytengelyűségének a csillagászati időpontjai napokkal eltérnek egymástól, az előző szuperttranszformációval kell számolni!

A szuperttranszformációs hatást valószerűleg befolyásolja az együttállásban részvevő égitestek egymáshoz viszonyított tömege, illetve távolsága, de azt a napot, amikor a kereszt középeben a Napunk fog állani, feltétlenül ismernünk kell! (lásd 15. ábra).

Fenti esetekben értelemszerűen A hajfított pálya című fejezetben leírtakat is figyelembe kell venni.

A lakóházak és az irodaházak építés előtti telektel mérés

Szerte a világon, lassacskán hazánkban is, egyre többen jutnak el annak felismeréséig, hogy a lakóházak, irodaházak felépítése előtt érdemes felmérni a telken, hová kerüljön az épület, ahol a legkevésbé érik majd a benne lakó, dolgozó embereket a kellemetlenkedő földugárzások.

Dicséretes fejlődés, csak hogy ez a felismerés néhány száz (ezer?) évet késelt! Mi már eljutottunk odáig, hogy a lakóházak, irodaházak, építkezés előtti területfelmérése, felmérése a legtöbb mai esetben, merőben felesleges. Az ősi szabály, melyet mi – igen lassú elterjedésével egyidejűleg – megvéltünk, csak a szerény kivétel, szolid emberi hajlékokra vonatkozik! Ezek esetében a felmérés jogos és szükségeszerű. Am ha egy formatervezett családi házra – mely a terület előzetes felmérése után és a földugárzásoktól legkevésbé terhelt helyre épült –, felkerül egy iszonyatos tetőszerkezet, melynek a megnevezése: modern, csodálatos, észveszejtő, irigylésre méltó is lehetne, feleslegessé vált az előzetes felmérés. Mert amennyiben a tetőszerkezet nem a szolidan megszokott sátortetős, nyeregtetős vagy lapos, évezredek hagyományait követő, hanem a „legmodernebb” szemléletnek megfelelően jlesztő, csapott, ferdességű síkjában nem szimmetrikus, az egyik felülete csak töredéke a másik oldali tetőszerkezet felületének, esetleg ez a felület össze-vissza tagolt, a ház mellől, a kertből vagy az utcáról, még öt-nyolc méterrel is magához fogja vonzani a környékbeli vízterek sugárzásait, melyek elkerülése lett volna a célunk.

Épp ezért mindenkinék, aki építkezés előtti területfelméréseket vállal, ezután figyelembe kell vennie a leendő épület tetőszerkezetének kialakítását is!

Irodaházak esetében pedig felelőtlen, s főképpen pedig napjainkban már *beperelhető* az a szakember, aki ilyenek előzetes területfelmérését a jó pénz reményében elvállalja, s aláírásával képes igazolni azt, hogy az általa felmért területen az irodaház jó helyen lesz akkor is, ha annak összes anyagát: a néhány tízezer köbméternyi cementet, sódert, vasanyagot, téglát, műanyag szigetelő elemeket, fémmele bevonat ablaküvegeket stb., a helyszínre szállítják és ott kerék vagy szögletes egésszé formálják azt. Mert az ilyen betonkolosszusok (toronyházak) iszonyú tömegben felhasználhat anyagai akár száz méter távolságból is képesek az elkészült épület alá vonzani a környékbeli vízterek egész-

séggárossító sugárzásait, de az sem elhanyagolható, hogy a pinceszinten elhelyezett csővezetékek, alagsori hőkicsérők, épület alatti garázsokból ki s oda beközelekedő gépjárművek mesterségesen „telepített” sugárzásai ellen a mai európai ember, a legyengült immunrendszerével, védekezni sajnos már alig képes.

És most döbbenhetünk rá arra, hogy sok-sok gyakorlati tapasztalat alapján miért értékelődött fel az ingatlanoknak olykor ötszötörös értékére egy szolid, barátságos, földszintes, fából készült német bioházi!

A pihenő, a társalgó és a zsbongó

Ősibb vagy több száz éves épületeket, illetőleg azok romjait járva, nem csekély megilletődéssel nyugtáztuk a felismerést: nem csupán néhány ember romantikus fantáziálgatása az, ami minden korban foglalkoztatta az őseinket is!

Mozakmintázatokon, romkertekben, lépcsőfeljárók előtt és hivatalt helyiségek külső terénél igen gyakoriak voltak az olyan előregyártott mozaiklap-rajzolatok vagy ősibb mozaikrajzolatok, melyek felett a minták kirakása vagy a mozaiklapok lerakása óta nem mérhető semmiféle földsugárzás.

Ne csodálkozzunk, ez is az ősi bölcsélet része!

E mintázatokról tudni kell, hogy az állandó fekvőhely alatt ilyen használni nem célszerű, mert a mozaiklapok vagy alakzatok által keltett, igen kellemes érzést is megelőzheti a szervezetenk, a lakás többi részében azonban érdemes ilyen védelmeket használni.

Ilyen mintázatokat nem közlünk, mert ezek legyártása úgyszemint emberék és szakcégek feladata lenne. A szakcégeknek és a téma iránt érdeklődőknek azonban érdemes megjegyeznünk, hogy mi az ezzel kapcsolatos kutatásokban és gyártmányellenőrzésben partnerek vagyunk.

Biotér-szelídítők, geopatogén sugárzástörők

Ha néhány tízezer ember halála után az illetékesek rá fognak jönni arra, hogy a panelházak pince-alagsori csököteges hőkicsérői, össze-vissza kígyózó csővezetékei és a lakóterek alatti garázsokban

lévő gépkocsik kapcsolatban állanak ezeknek az egyébként legyengült immunrendszerű embereknek a halálával, s a tudományt kötelezni fogják arra, hogy fejtsse meg ezt a feladványt (hiszen azért emészti az adófnéztek pénzt, hogy ezt megtegyék), végtelen egyszerűséggel fogjunk tudomásul venni, hogy a kényszeredetten mikroszkópjába tekintő tudomány bennünket talál meg.

Kicsit kétkedve, kissé értetlenül, s némi irigységgel nyugtázzuk, hogy egy-egy sporteseményt húsz-harminc nagyvállalat támogat és mecénás bankok sokasága „szponzorál”, míg mi néhányan, magánemberként kínlódunk egy olyan témakörrel viaskodva, mely tulajdonképpen minden embert érint. (Nem a mi szégyenünk, hogy az általunk kutatott jelenségek máig nem mérhetőek!).

Az alábbi eszmefuttatást közreadjuk ugyan, de a továbbiakban mindaddig nem foglalkozunk vele, míg észbe nem kap az építőipar, az életbiztosításokból élő valamennyi cég vagy az ország, s következetesen, jelentős összegű anyagi támogatást nem nyújt a radiesztáziai kutatásokhoz.

Ha egy sorban elhelyezett, páratlan számú izzólámpák valamelyikét bekapcsoljuk (áramot vezetünk keresztül rajta), a páratlan golyókra (gömbfelületekre) vonatkozó rezgés, a térből általuk gerjesztett erőter pillanatokon belül elenyészik.

Ha egy agresszív erőteret gerjesztő, nehéz fémtárgyra oldalról vízszintes irányú, erőteljes, mégsem bántó sugárzást bocsátunk, a fémtárgy alatt és felett lévő emelvényen az egyébként megszokott, hideg, kellemetlen rezgések, földsugárzásokkal rokon sugárzások nem lesznek mérhetőek.

Ugyanígy, a panelházak csököteges hőkicsérőinek, kígyózó csővezetékeinek, garázsaitba beálló gépjárműveknek földsugárzásokkal rokon erőteret a legoptimálisabban ott alakíthatók vagy szüntethetők meg, ahol keletkeznek.

Ezen testfájdító erőterek függőleges irányítottágúak, amiből az következik, hogy a majdani biotér-szelídítők, geopatogén sugárzástörők a hőkicsérők, a csövek vagy a gépjárművek mellé, a legközelebbi függőleges falra kell, hogy kerüljenek, a külső fal mellé telepített csőrendszerknél pedig majd úgy kell eljárni, hogy a biotér-szelídítők lehetőleg a falak síkján kívülre, az „utára” sodorják ki a minden esetben kellemetlen, függőleges irányú erőtereket. E biotér-szelídítők ugyanis a saját erőterekkel vízszintes síkban kell, hogy ériék e kellemetlenkedő közműveket stb.

Természetesen e kis tanulmány csak a már meglévő létesítményekre

vonatkozhat, a még tervezés alatt álló lakóépületeket úgy kell kialakítani, hogy a hőkicserélők és csőkérgők, no meg a garázsok ne a hálósobák alá kerüljenek.

A földszugárzások kivédésének legújabb (??) lehetősége

Mérési eredményeink tömege bizonyítja, hogy bármiféle, földszugárzásokkal rokon energiacsere időtartama alatt a földszugárzások térhálós szerkezete zavarokat szenved, lokálisan sérül, ideiglenesen mintegy átrendeződik.

Majdnem minden emberi tevékenység helyileg erősebb és energikusabb energiáramlásokat indít meg a tevékenység környezetében, mint amilyen energiákkal a földszugárzások rendelkeznek. E tevékenység lehet valamilyen tárgy elmozdítása, odébtoltása, ma még mértelen energiacserek (pl. kézrátétel, élőfa-terápia stb.), vagy akár egy harangzúgás, de ez utóbbiról ugyanitt, később lesz szó. A folyamatosan pótlódó energiákkal szemben a földszugárzások térhálós szerkezete valahogy úgy viselkedik, mint ahogyan a víz elhúzódik a vízbe mártott test tértogatának a helyéről (pl. kézrátételes gyógyítás, élőfa-terápia), a nem pótlódó energiák kiegyenlítődése esetén pedig úgy viselkedik, mint ahogyan a vízbe mártott cukrot a víz feloldja. Ezzel a nem pótlódó energiával minden élettelen tárgy rendelkezik, de a sajátos energia csak akkor jelentkezik energiaként, ha a tárgyat odébtoljuk, elmozdítjuk, új helyre tesszük. Ezen a nem pótlódó energián kívül minden élő és élettelen tárgynak van saját sugárzása is, mely szintúgy energiaként kezelhető, s e sajátos és csak az illető (személyre), tárgyra jellemző sugárzás, történetesen egy személy elmozdulása vagy egy tárgy odébtolása esetén (a tárgy nem pótlódó energiájának elenyészése után) kölcsönhatást alakít ki az új környezetben lévő földszugárzásokkal.

Mihelyl a fenti energiacserekben részt vevő testek, élőlények energiaállapota kiegyenlítődik – esetleg az energiacsere valami folytán megszakad (ember esetén pl. a kézzel gyógyítás megszűnik, a megelégedettség érzetét pillanatnyi gond váltja fel, vagy az intenzív mentális gondolatok energiaállapota lecseng, esetleg stabilizálódik), a térhálós szerkezetű földszugárzások eredeti állapota, illetőleg új, stabil egyensúlyi állapotba helyreáll.

Erdemes megemlíteni, hogy amíg a fenti energiacserek bármelyike folyamatban van, a földszugárzások esetleges egészségkárosító intenzitásai szünetelnek, mondhatni: a földszugárzások „mással vannak elfoglalva”.

Példaként említjük meg, hogy egy helyiségbe bevitt palackozott ital, amennyiben azt éppen a Hartmann-csomópontba tesszik, az előzőleg feltérképezett földszugárzásokat 30 másodpercig képes úgy lekötni, hogy ez idő alatt az előtte felmért földszugárzások egyikét sem lehet a helyiségben mérni.

E fejezet címére utalva, bárki előtt felcsillanhat a földszugárzások kivédésének sokféle, változatos lehetősége, (nem felejtvé azt, hogy a földszugárzások egy egészséges immunrendszerű embernek mit sem ártanak, s e szempontból lényegbevágóbb lenne az immunrendszerünk megerősítése, mint a különféle „csodaszerekbe” vetett vak hitünk).

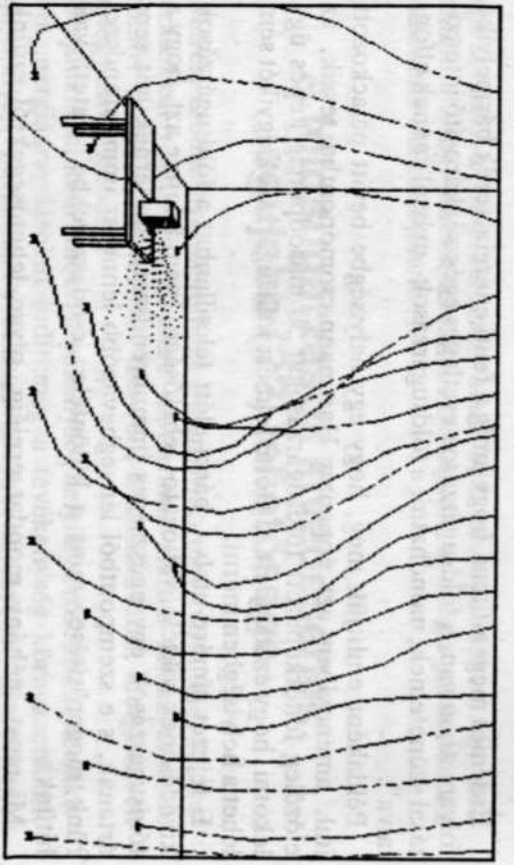
Mi most, néhány mondat erejéig, olyan lehetőségekről ejtünk szót, melyekkel a későbbiek során, szorult helyzetünkben, élni érdemes.

Az egészségkárosító földszugárzásokat a templomi harangszó többszáz, olykor több ezer méter sugarú körben elhárítja (a föld színére nyomva elfekteti), s a földszugárzás a területre a harangzúgás befejezését követően 1-1,5 perc múltán tér vissza. Hasonlóképpen, a mantrajóga több helyiségben egyidejűleg, a lassú, örökzöld dallamok pedig néhány méter sugarú körben legerjesztik, megsemmisítik, kiszorítják a földszugárzásokat, míg ugyanez a legkevésbé sem mondható el a fiatalok által igen nagy becsben tartott együttesek örök lázadást képviselő számaról, melyek ugyanezeket a földszugárzásokat többszörösen felerősítik, jelentősen megnövelve azok egészségkárosító határait.

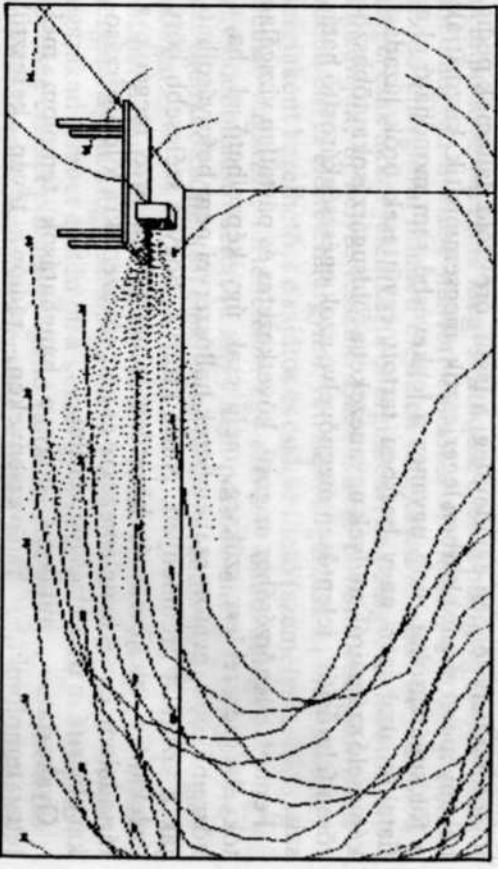
Fentiek ellenőrzéséhez szigorú, következetes és pártatlan vizsgálatok elvégzésére lesz szükség, mely csak úgy képzelhető el, ha a közreműködő, avatott szakemberek hallószervei nem befolyásolhatják a vizsgálat eredményeit. Nincs kizárva, hogy a szélesebb körű érdeklődés kiterjedését követően, amennyiben erre megéri a társadalom, egyes hanglemmekre és magnókazettákra földszugárzásokat elhárító márkajelzes fog kerülni.

Gyakorlatilag mindegy, hogy a hanghatások templom mellett, templomban, hangversenyeken, rádión, tévéen keresztül vagy lemezzel hangszórójából érvenyesülnek-e, az egészségkárosító földszugárzások szubjektív módszereinkkel érzékelhető

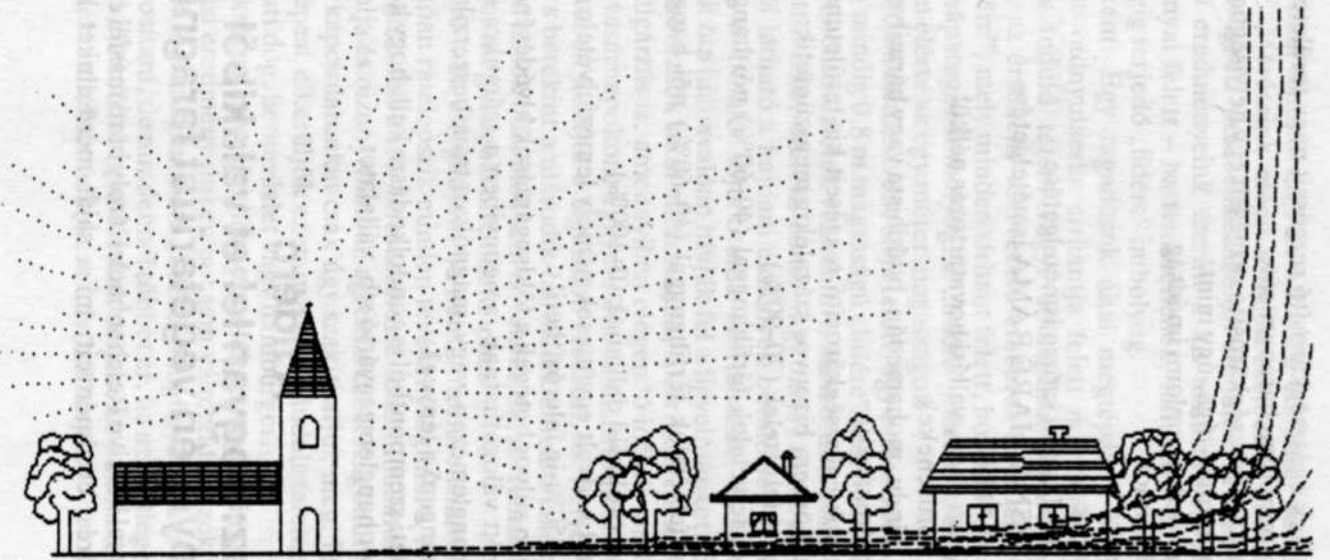

16. ábra. A földsugárzások deformációja örökzöld daltanok esetén rezgéseit az alábbiak szerint változtatják meg (lásd példaként 16, 17, 18 ábrákat):

17. ábra. A földsugárzások deformációja orgonamuzsika esetén

18. ábra. A földsugárzások deformálódása templomi harangszó esetén

A földsgátrázások egészszékgárosító rezgéseit nagy területen 100%-ig megszünteti a templomi harangzúgás.

A földsgátrázások egészszékgárosító rezgéseit egy helyiségben 100%-ig megszünteti a mantra-jóga, úgy mint:

- valamennyi közös templomi imádság
- gregorián dallamok
- orgonamuzsika
- egyházi énekek
- az OM (AOUM) szent szótag ismételtetése
- a HARÉ KRISNA, HARÉ RÁMA ismételtetése
- könyörgés Allahhoz
- minden egyházi ének, vallási hovartartozás nélkül
- karácsonyi kórusénekek
- keresztény, hindu, mohamedán, buddhista vagy bármilyen vallást hirdető papok prédikációja

A földsgátrázások egészszékgárosító rezgéseit kis területen, néhány méternyi sugarú körben, bizonyos százalékig megszüntetik:

- a komolyzenei felvételek (70–90%)
- könnyűzenei felvételek férfihanggal (40–60%) női hanggal (20–50%)
- magyarnóta felvételek férfihanggal (40–60%) női hanggal (20–50%)
- könnyűzenei örökzöld dallamok (0–100%)

A fiatalok által kedvelt együttesek némely lemezfelvétele a földsgátrázásokat 150–250%-ig felerősíteti!

Fentiek alapján súlyos betegek a földsgátrázások kivédésének újabb lehetőségei között válogathatnak, amennyiben a számukra szimpatikus műveket hanglegemen vagy magnókazettán beszerzik. De ez esetben sem a hangerő a lényegi!

E hatások üzleti szempontból is gondolkodásra kell, hogy késztessenek egy egész sor hanglemezyártó stb. vállalatot.

A lidérc

azaz: hogyan lehet valakiből könyvedén vegetáriust faragni

Kellő tisztelettel kezelve Reichenbach Károly báró másfél évszázaddal ezelőtti mérési eredményeit, mi a saját méréseinket kegyeleti

okokból nem temetőben s nem frissen elhantolt emberek sírja felett végeztük. Méréseink mégis minden esetben a körülbelül 150 évvel ezelőtti elvégzett mérésekkel azonos eredménnyre vezettek.

Mérési eredményeink szerint a kis testű élőlények teteme, földi maradványai felett – ha temetelének, ha nem – 0,8-tól 1,5 méteres magasságig terjedő „lidérc” imbolyog.

Példaként: Egy ragadozók által megtépzott s félelves korában elpusztult vadnyulacska sírhanlja felett már másnap megjelent az oszlásnak induló tetem vegyi bomlására, kipárolgására jellemző sugárzás, az érzékeny szervezetű emberek által látható vagy tapintható „lidérc”, mely minden sírhanl felett, hosszú ideig halvány, kékes fénnnyel, sápatagon imbolyog. E „lidérc” mérete az elhantolást követő delutánon elérte az egy méter magasságot.

Egy hajdani cicakedvenc sírja felett, egy esztendővel az elpusztulása után még mindig 0,8 m magasságú „lidérc” volt mérhető.

Más: A hentesüzletek valamennyi odahordott állati teteme (legyen az bontott csirke, csütök, comb vagy tarja) felett mérhető, egyesek szerint jól látható a hajdani élőlények bomló sejtjeiből áradó furcsa sugárzás, a bomló sejtek ama származéka, melyre öreganyáink évezredek óta hiábavalóan hívják fel a figyelmünket. E vegyi bomlás-termék (nevezzük akár miazmánának, akár lidércnek), mely minden-képpen sugárzás is, amennyiben elegendő idő áll rendelkezésére (pl. szombat-vasárnapokon) egygyé válva és összetömörödve, egy hentes-üzlet esetében kibújik a legkisebb résekben, szétterjed a járdán és az úttesten, s betekint a második-harmadik emeleti lakások ablakain is. A rothadó húsok bűzeinek sem nevezhetjük, mert már akkor jelentkeznek, amikor még szagokról szó sem lehet.

E „lidérc”, ha elfogadjuk, ha nem, interferenciáival és rezgéseivel nyomasztóan rátelepszik minden tevékenységünkre, lelkünk mélyébe beletáplálja a félelmet, természetessé teszi a haláltól való retteget, befolyásolja és bizonyíthatóan agresszívvá teszi gondolatainkat.

Vele a kapcsolatunkat csak úgy szakíthatjuk meg, ha a lehetőségeinkhez képest elkerüljük ezen oszlásnak indult tetemeteket, legyen az hulla, állati dög, hentesüzlet vagy hamburger.

Ha szükséges, nevezhetjük e szemléletet vegetárius szemléletnek is, ez a mérési eredményeinket mit sem változtat, s ezek után a valóban évezredek óta hangoztatott „lidérc”-megfigyeléseket sem lesz képes elhomályosítani, de mindennél többet ér, ha az esetlegesen kialakított vegetárius életmódot nem életünk céljaként, hanem lelki fejlődésünk természetes melléktermékeként üdvözölhetjük.

Ha ezzel valakinek segíthetünk, aki az egészsége érdekében vagy egyéb más okból be szeretné szüntetni a húsevést, nyírfalevel és rozmarin teakeverék fogyasztásával a kellő „undort” könnyebben elérheti. (A rozmarinból lényegesen kisebb mennyiségre van szükség; a forrázatok külön-külön egymás után vagy keverékként is fogyaszthatók.)

Amivel játszadozunk: az agylágyulás

Aki a radieszteziái tudományok szerteágazó területeinek bármelyikével megismerkedik, olyan hallatlan és beláthatatlan lehetőségek közé kerül, melyekhez képest a csillagászat, az úrkutatás, a biológia vagy a mikrokozmoszok vizsgálata csak radieszteziái részterületet jelent. S amennyiben a megszállottság első tüneteinek jelentkezéséig fel nem kopik az álla, ki nem közösítik valamelyik „komoly” munkahelyről vagy szélhámossá nem válik, veszélyeztetheti őt az agylágyulás, általábanosabban az érszűkület valamennyi tünete.

Nálunk bölsebb emberek intó szavai szerint a radieszteziával foglalkozó szakemberek, *erejtükön felüli vállalásaikkal*, lakásfelméréseikkel, földszugárzásban fekvő betegekkel való állandó foglalatosságuk során mindannyian veszélyeztetve érezhetik magukat. Féltreértés ne essék, mit sem nyom a latban, hogy az illető szakember hisze-ezekben a dolgokban vagy sem, e szempontból még a betegekkel foglalkozó masször, ápolónő és az orvos is radieszteziával foglalkozó szakembernek minősül.

E latszólagos képzelenségek igen mely bölseességet takarnak, mely bölseesség az idők homályából, a végtelen múltból hagyományozódott ránk.

A kezét, szemeit, radieszteziái segédeszközzeit, agyműködését e nehezen körülírható feladatokra használó szakember – mint a feladatban részt vevő igen precíz „műszer” – a feladatok és mérések végzésekor, ha akarja, ha nem, a környezetéből érkező rezgéseket a saját testéből származó bioenergetikai rezgésekkel „összeméri”, vagyis tevékenységéhez a saját energetikai rendszerét, ez idáig fel nem derített szervi és funkcionális, de mindenképpen élete részét képvisező biológiai rezgéseit használja fel. Ennek következtében az ezen energiácaerének leginkább kietett szerveiben a funkcionális bioenergetikai egyensúly – tekintettel arra, hogy e rezgések intenzív, anyagcsere-értékű folyamatok – *megbomolhat*.

Fentiek éppúgy vonatkoznak a lakásfelmérésekre, mint az ingával történő kérdés-felelet játékra, a kézrátételes kezelésre éppúgy, mint a beteg testrészekkel való egész napos (klinikai) foglalatoskodásra, s a radieszteziái segédeszközökkel vagy pusztá kézzel történő diagnosztizálásra éppúgy, mint a reflexológiára. Ha valaki ingával dolgozik, akkor az ingát tartó keze, ha lengyel pálcával vagy rezonátorral, akkor e segédeszközöket tartó keze, ha koncentrációval, akkor az agyműködése adja le ezt az energiát. Ha valaki úgy diagnosztizál vagy úgy mér fel lakásokat, hogy az ingát vagy egyéb segédeszközt tartó keze nyugalmoban van, s ő maga kiméren és lassan, egy helyben állva, a másik kezével végez kereső mozdulatokat, akkor ez a másik kéz fogja leadni az energiáját. Amennyiben egy asztal mögött ülve, s a beteg szemébe nézve hosszasan beszélgetünk, az agyunk tompulhat el, ha pedig reflexológiával kezelünk valakit, a kezünk energiakészlete merülhet le elsőként. Ezek az energiák, ha nem is teljes értékűen, de a test többi részéből pótlódnak. Az egyes szervek normális esetben egy olyan energiakapcsolaton keresztül szerzik be a számukra szükséges energiákat, mely külön tanulmányt érdemelne. Ehhez a ma még fel nem tárt energia, jobban mondva energetikai kapcsolathoz csatlakozik a vér- és nyirokkeringés, a legkifejezöbben e rendszert mégis az ősi kínai „meridiánok” szemléltethetik.

Hasonló energiavesztést jelent túlértékenny embereknél, zsúfolt helyiségbe történő belépést követően, vagy tömegközlekedési eszközökön történő utazáskor általában hirtelen fellepő, nyílallo fejfájás vagy rossz közérzet, nyomasztó lelkiállapot; ilyenkor ugyanis éppen valamelyik környezetünkben álldogáló, testileg és szervesen éppen beteg, odaháza (feleletlenül) földszugárzásban fekvő embertársunkon – akaratunkon kívül – segítve, éppen energiát adunk le neki. Ez egy egészséges immunrendszerű embertársunknak nemigen árthat, hiszen a legtöbbben fel sem figyelhetnek rá, de aki egy kissé már „lemertült”, annak – egy rossz akkumulátorhoz hasonlóan – igen hamar „jelvez” a szervezete.

Aki bármelyik testrészeivel vagy testrészen keresztül, önmagát nem kímélve, rendszeresen és kiadósan elfacsérteli, naponta „leadja” az oblykor igen nehezen pótlódó, saját biológiai energiáját, számitthat arra, hogy e testrészenek valamennyi sejtjében az élet, vagyis a saját élete és biológija hiánytűneteket fog produkálni. Ezekben a sejtekben relatíve (a környezetükhöz képest) oxigénhiány keletkezik. Hiszük, hogy ez csupán egy másodlagos hiánytűnet, mely pl. a kezekenél – előrehaladott energiavesztés esetén – a kéz és az alkar ellínlásáig fokozódhat.

Ha ez az (oxigénhiányos) állapot valóban gyakran következik be, megkezdődik e testrészekben a sejtek igen gyors elöregedése.

A folyamat mindig az érszűkületre jellemző tünetekkel zajlik, de e folyamat valódi lefolyása ma még teljességgel ismeretlen, s elképzelésünk szerint – az érszűkülettel ellenében – a sejtek belsejéből indul ki.

Ezen elöregedés a vitamintól, nyomelemekről, fehérjefogyasztástól, szénhidrátoktól látszólag független folyamat, s amennyiben az illető – legyen akár radieszta, reflexológus, masször, tanár vagy orvos – idejében nem gondoskodik a saját biológiai energiájának gyors pótlásáról, vagyis a bioenergetikai egyensúlyának helyreállításáról, s ha e munkaterületen a továbbiakban sem kíméli magát, kezdetét veszi az illető testrészt lassú elhalála.

E „laikus” magyarázatot követően álljon itt egy orvosi szakönyv néhány sora: „Az érszűkület súlyos esetekben az ellátási terület szövetének oxigénhiánya miatt teljes pusztulás jöhet létre. Így a végtagok elüszkösödhetnek, a szívben infarktus, az agyban lágyulás (agylágyulás) alakulhat ki.” „Az agylágyulás olyan esetekben keletkezik, amikor az agyállomány vérellátása zavart szenved...”

Vagyis az önmagukat nem kímélő, saját bioenergiáikat felélő vagy „elosztogató” embertársaink esetében a fellépő szervi ingerválások és szervezetet mentő immunintézkedések hatásmechanismusa – az ősi bölcseltek intésének megfelelően – az érszűkület és az agylágyulás klinikai képébe pontosan beleillik, még ha e folyamat, mint arról már szó esett, a sejtek felől elkepezelve zajlik is...

A radiesztaés immunválás (Hatás és ellenhatás)

Ha valakinek a fülében hosszabb ideje egy – környezetéből negatív vagy pozitív erőteret gerjesztő, általában zárt körszimmetrikus, kúpos, kövekkel kirakott, a legtöbb esetben korong vagy karika alakú, de mindenképpen agresszív – saját sugárzással rendelkező fülbevaló van, s az illetőnek még komolyabb fül-, ott-, arcüreg- vagy foganaszai nincsenek, a szeme sem romlik, s a feje sem fáj ez ideig, a fülbevaló hatására jól követhető szervi reakciók váltódnak ki. A hatást érzékelő, általában éppen a leggyengébb szerv, e gerjesztett erőtereket lefojtan

ugyan nem képes, de hogy a szervezet felvette a küzdelmet e hatás ellen, az igen pontosan mérhető!

Ez természetesen nemcsak fülbevalóval kapcsolatosan, hanem más esetekben is igaz. Ugyanez a jelenség játszódnak le a fém nyakláncok, karperecek, fém óraszíjak, szemüvegek vagy hajpántok viselésékor is.

Szempontjaink szerint teljesen mindegy, hogy az eszköz által kialakított erőter pozitív-e avagy negatív, ami sok esetben azt is jelenti, hogy teljesen mindegy, hogy egy fém karkötő zárt-e avagy „nyitott”, hogy egy nyaklánc a nyakon galvanikusan zártan nevezhető karikát képez-e vagy sem, egy esetlegesen szenvedő szervezet szempontjából csak az a lényeges, hogy a bajt okozó eszköz monoton, azaz fárasztó erőtere régóta éri-e az egyik vagy másik szervet. Mert előbb-utóbb mindenbe bele lehet fáradni, bármiféle hosszan tartó hatás miatt ki lehet merülni.

Sok nyomorúságot okozhatunk vagy szüntethetünk meg egy-egy rosszul vagy jól megválasztott szemüveggel, de ez esetben a „megválasztás” nem a keret anyagától, hanem a gyártási technológia egyetlen, ma még figyelmen kívül hagyott tényezőjétől függ, mely bármelyik szemüvegen, bármikor ellenőrizhető. (Ez hazánkban jól bevált orvosi praxisok részét képezi.) Ilyen alapon a fej-, fog-, szem-, halánték-, homlok- és arcüregfájdalmakkal, fül-, fültömirtő-gyulladásokkal küszködők, amennyiben ez ideig negatív erőter érte a fejüket, akkor pozitív vibrációjú szemüveggel, ha pedig pozitív erőter miatt szenvedtek, akkor negatív vibrációjú szemüveggel (értsd: szemüveggel!) igen hamar megszüntethetik gondjaikat. Természetesen ez a megoldás „átmeneti”, hiszen egy idő után – a gyógyszeres felesleges szedéséhez hasonlóan – ezt a szemüveggel is megso-kallja a szervezetünk.

E pozitív és negatív, de tartósan mindenképpen kellemetlen vibrációk egy utólagos ellenőrzést követő apró beavatkozással megszüntethető lennének, de pl. a szemüveg esetében e vibrációk kiküszöbölése a gyártási technológia részét kellene, hogy képezze. Nem vagyunk hívei a szemüvegeknek, amikor tíz közül nyolc esetben kizárólag akarattal kérdése lenne a szemüveg mellőzése és szemünk megjavítása, de hogy egy 2–4–6–10 ezer forintos szemüveg még depresszót és fejfájást is okozzon, az már májdnem mulatságos.

Az ilyen szemüvegek viselése a szemüvegezh legközlebbi szervek lassú kimerüléséhez, majd fájdalomhoz vezethet, s ez képezi az alapját a földszagzásban fekvő emberi szervezetben kialakuló sokféle szervi

reakciónak is. Ha kivetjük az illető föléből a fülbevalóját, levetjük a szemüvegét, fém óraszíját stb. vagy tetszőleges testrésze kikerül a fűldsugárzából, a jelzett testrészen nyomban erőteljes, ellenirányú erőtér lesz mérhető. Ez pedig azt jelenti, hogy a szervezet e külső hatást megérezte, küzdeni próbál ellene, de képtelen bioenergetikailag legyűrni azt. A küzdés mindaddig eredményes, amíg immunrendszerünk megfelelő tartalékokkal rendelkezik.

Tény, hogy a kérdéses szerv (bioenergetikai) kimerülését követően a külső behatás többé már nem jár együtt az immunrendszerünk által gerjesztett, bensőnkől származó, ellenirányú erőtér kialakulásával. Amikor pedig ez a védekező rezgés az ismétlődő vagy hosszú ideje érvényesülő külső hatás miatt végképp elenyészik (valahogy úgy, ahogyan egy akkumulátor lemerül), az már az általunk mérhető kezdeti károsodás jele. S függetlenül attól, hogy a külső, de hosszú ideje tartó behatás a szubjektív érzeteink szerint pozitív vagy negatív erőtérrel gerjesztve érte-e a szervezetünket, amennyiben a szervi immunválaszunk lemerülőben van, a legtöbb esetben ez már az érintett, „hátrányos helyzetű” szerveink enyhe, kezdeti fájdalmaival jár.

Az imént leírtakból logikusan következik, hogy amennyiben embertársaink hosszabb időn keresztül valamely megszokott fűldsugárzás elleni elhárítóeszköz „áldásos hatását” élvezik, szervezetük tiltakozásképpen a „védő erőtér” ellen, főképpen pedig az amúgy is fájó testrészükhöz viszonyítottan, a fűldsugárzásokhoz tökéletesen hasonló erőtérrel ellátásával fog válaszolni. Ez az ára jól megfontolt „kényelmi” szempontjainknak, melyek alapján inkább fogunk afele hajlani, hogy sorra kipróbáljuk a megjelenő védőeszközöket, sem hogy megpróbálkozzunk életmódunk megváltoztatásával és néhány beidegzett, káros szokásunk levetésével.

Szerveztünk fűldsugárzások elleni, egyéb sugárzások vagy megszo-

kott védő erőtérrel szembeni tiltakozása annál energikusabb, minél

energiikusabban hatnak ezek a sugárzások vagy védő erőtérrel.

Fontos tudnunk, hogy sohasem az intenzitás erősségén, az alkalmazott védelem csodátevő erőtérén van a hangsúly, hiszen ezeknél lényegbevágóbb az intenzitás váltakozása. Ez pedig azt jelenti, hogy egy legyengült immunrendszerű szervezet esetében a fűldsugárzások elkerülésével egyenértékű megoldást jelent, ha állandó, kijelölt fekvőhelyünk helyett egy báhol, tetszőlegesen leteríthető laticell, gyékény, habszivacs vagy matrac segítségével éjszakánként – ha csak centiméterekkel vagy teshelyzetünk változtatásával is, de – változtat-

gatjuk fekvőhelyünket, éjszakákára megszabadulunk nyakláncainktól és fűlbevalóinktól, elhárító eszközök használata esetén pedig változtatgatjuk ezen eszközök fajtáit, típusait, helyét vagy helyzetét.

E szempontból tehát éppen olyan létjogosultságú a fekhely alá olykor-olykor leterített 8–10 réteg újságpapír vagy báránypár, mint a fekhely alá tett vadgesztenye használata, s az intenzitás váltakozását néhány napra biztosítani képes az ágyneműtartóba tett alufólia épp úgy, mint az üveglap. A leglényegesebb, hogy ne az állandó megoldásokon törjük a fejünket! Értelemszerűen, biolepedők alkalmazása esetén azokat hol erősebb, hol gyengébb intenzitásra kell cserélnünk, s az alkalmazott védelemeket egy-egy éjszakára mellőznünk is kell, hogy erősödhessen az immunrendszerünk. Szerveztünk valamennyi fenti esetben a fűldsugárzások kivédésének azt a természetesközelítő módját alkalmazza, melyeknél az intenzitások éjszakáról éjszakára történő váltakozása jelenti a lényegyet. Ez pedig szintén azonos azzal, mintha gyakran változtatgatónk a fekvőhelyünket.

Az empátia, a szimpátia, a szeretet és a többiek...

Csak néhányukról fogunk szót ejteni, de a többi ebből a néhányból kikövetkeztethető.

Kézrátételes gyógyítás vagy kézzel néhány tíz centiméterrel történő gyógyítás közben egy ma még ismeretlen összetevőkből álló sugárzás indul a gyógyítást végző tenyeréből a beteg testrészei felé. Valahogy úgy, ahogyan a kézben tartott elemlámpát felkattintjuk és ráirányítjuk a testre.

Ami ebből tudományos, az annyi, hogy ezt ma már fényképeseti eljárással bizonyítani lehet, ami ebből csodálatos, az az, hogy erre erendően minden ember képes kellene hogy legyen, s ami ebben meglepő, az az, hogy ez a kézzel, helyesebben a tenyér közepével kiváltott hatás csak egy a sok-sok energiacsere-lehetőség közül.

Ezzel a szemlélettel elemezve az emberi kapcsolatokat, sok mindent új oldaláról lehetne megvilágítani.

A figyelmem, az embertársunk felé fordulás, másvalaki mondandójának végighallgatása radiészterizai szempontból kettős hatású: egyrészt gyengíti vagy megszünteti a résztvevők szűkebb környezetében a fűldsugárzást, másrészt olyan „barátságos” sugárzást gerjeszt, mely a

beszélőt a „menekülési távolság” minimalisra csökkentésére és az intim szférák megnyitására ösztönzi.

A figyelő (figyelemmel hallgató) ember, mintegy a beszélő auráit „feloldva”, behatol annak egyébként természetstruálisan zártkörtört énjébe.

Ez a feladat igen fárasszó, mérhetően energiavesztéssel párosul, s ennek során a másik egyén territóriumába hatoló sugárzás egyre sekélyesebb (a figyelemmel hallgató egyén figyeleme lankad), egyre kevésbé képes a beszélő aurába behatolni, míg nem megjelenik a bloká, a másik fél megéri, s nyugtázza, hogy nem is figyelnek rá, s ekkor megjelenik kettőjük között az ez idáig tisztas távolságban várakozó földugárzás is.

Ha a figyelő (figyelemmel hallgató) személy a másik szemébe nézve figyel, a földugárzások összes variációja nyomban 2–4 méternyire húzódik vissza tőlük, ha pedig (ok nélkül) félrenéz, 6–10 másodpercen belül helyükre kerülnek ugyanezek a földugárzások. E megfigyelések tükrözik az aurába történő behatolás, illetve a bloká ismételt kialakulásának folyamatait, melyek sohasem a földugárzásoktól függenek, hanem természetstruálisan mindig a beszélő felek között pillanatnyilag kialakult és nyugtázott kontaktus függvényei.

Kullancs típusú ember esetében (akit nem lehet „levakarni” ró-lunk), a bloká a figyelemmel hallgató egyénben alakul ki először, aurái ezzel egy időben besűrűsödnek, és (megvékonyodnak ugyan, de) szinte áthatolhatatlanná válnak, miközben a „most már elegendem van ebből az ostoba fecsegésből” lelkiállapot erősödésével a környezetben mérhető földugárzásokat a besűrűsödött aurák segítségével hívják, aminek következtében a két jelen lévő személy között mintegy „megfagy” a levegő.

Rendkívüli energianyerési lehetőséget jelent az egymás szemébe nézés, s meddő próbálkozás azt fessegetni, hogy az energiát ki kiből nyeri. Ezt az energiát a testünkben szunnyadó állapotából a tekintet átható ereje szabadítja fel. Az egymás szemébe nézés tiszta és meleg pillantásai sohasem becsaphatók (radiesztéziai szempontból legalábbis nem), s olyan energiákat ébresztenek, mely energiák képesek feloldani az aurákat, ilyenformán ezen energiákból *mindkét fél nyeri*.

Ezen energianyeréssel visszaelni csak akkor lehet, ha hiányzik a meleg és tiszta pillantás vagy az élettapasztalat. (Ekkor ugyanis a kiforrott személyiségek önmagukba ismételt visszahúzódnak, s auráik kettő-jük között megjelennek). A visszaelés terjedő lehetősége, ha valamelyik fél – természetesen nem jóindulattól – képezni kezdi magát a

fekete mágia tudományára. Sajnos, ez utóbbiak száma növekszik, s ezt kivédni csak úgy lehet, ha egy gondolattal áthatolhatatlan-ná tesszük auráinkat, a bennünket körülvevő energiaburkokat. Ez egy lekezelő gondolati mosollyal együtt a leghatásosabb, mely-lal egyidejűleg elképzeljük, amint éppen egy ruhánkra pottyant heryőt lökünk le magunkról, s közben ezt gondoljuk: „Nekem ugyan nem ártahatsz!”. A radiesztéziában jártas nagymesterek oly-kor pozitív energiaburkot húznak a kellemetlenkedő alakok kö-ré – akár 50–100 méternyi távolságból is, s igazán megmosolyog-tató, amint az illető, megérezve ezt, tehetetlené válva pislog szerteszét, akár egy búvárharang alól, azt kutarva, hogy ki tette ezt vele. Természetesen a szeretet jegyében semmiféle hasonló manipu-lációra nincsen szükség, de más, bajban lévő embereken így módon segíteni lehet.

Veszedelemesebb lehet a helyzet, ha valaki a közvetlenségével, a mosolyával, a modorával mintegy „megtéveszt” bennünket, mert így módon feléje nyitunk vagy nyitottak maradunk, auráinkat feloldjuk, megszüntetjük, hasonlatosan ahhoz, mint amikor kiszolgáltattuk magunkat. Ilyen esetekben egy erre a célra „specializálódott” ember-társunk az életenergiánk java részét magához veheti. Ennek a következménye napokig tartó fejfájás, depresszió lehet, hiszen szerve-zetünk mélyen elnyomott érzelmeivel rá szeretne vezetni bennünket arra, hogy nagyobb figyelemmel válasszuk meg a környezetünkben forgolódo embereket. Mindenesetre – mint ezt az utólag rekonstruált esetek tapasztalatai igazolják – sok esetben a legjobban tesszük, ha jobb híján az első, teljeseen spontán és ösztönös érzéseinkre hagyatko-zunk. (!)

Három, négy, öt, hat ember körüli kialakulhat közös aura, „nyitott lékör”, de ez aránytalanul kevesebb ideig állhat fenn, hosszabb lélegzetvételű fenntartása pedig mindig mesterkélt, s benne az egyéni-ségek (mérhetően!), egytől egyig a saját védő erőterükbe húzódnak vissza.

Az ilyen társaság mantra-jóggával közös védő erőterbe vonható (pl. közös éneklés, kórusének, ima, versmondás, szent szövegek ismét-elgetése), de ha valamelyikükben lankad a figyelem, körülötte nyomban kialakul a saját védő erőter. A mesterkélttség kizárásával egy társasá-got úgy lehet tisztességgel a védő erőterek megszüntetésére és auráinak nyitására készíteni, ha esetenként előre közöljük, hogy pl. egy percig gondoljunk erre, arra, amarra, szereteteinkre, az éppen távol levőkre, akik jelen pillanatban nem lehetnek velünk, elhunyt

barátunkra, aki már nem lehet velünk, a természetre, közös örömeinkre stb.

A kumráni papok jó példát mutattak arra, hogy e „nyitottságot” hogyan kell megvalósítani, egyúttal hogyan lehet védekezni bármiféle visszaélés ellen. Ők étkezések előtt az asztalt körülállva, egyperces imádság erejéig megfogták egymás kezét. Ez az egy perc elegendő volt ahhoz, hogy a közös aurába, védő erőterbe kerülő és saját auráikat lebontó, „nyitottá váló” résztvevők energiái tökéletesen kiegyenlítődjenek. Őr-hat résztvevő ilyenformán egy súlyosabb, vagy két gyengélkedő embertársa egyidejű gyógyításában komoly részt vállalhat. A közös aurában a betegségek információi senkire sem rezegehetnek át, de e gyógyítás, egyszeri alkalommal, sok esetben csak gyógyítgatás marad. E tevékenységbe öröm és bánat vegyül, egyrészi igen nagy öröm, hogy világgépektől, vallásoktól és világnézettől függetlenül (majdnem) megvalósítjuk Istent, a test, a lélek és a szellem magasabb rendű egységét, másrészt kettős a veszély: a beteg hozzászokhat ehhez a gyógyítási módhoz, terápiahoz, és nem áldásként fogadja, hanem igényli, esetleg kiköveteli azt, a többi résztvevőnek pedig terhessé válhat e rituálé, s a gyógyító energiák ez utóbbi esetekben még véletlenül sem úgy áradnak, ahogyan arra szükség lenne.

Az empátia képessége az, amely lehetővé teszi számunkra, hogy energiáinkkal szinte embertársunk agyáig hatoljunk.

Nem kell megjegyezni, e tulajdonság – sajnos – roppant ritka és roppant fárasztó. E képességet azok, akiknek valóban szükségünk lenne rá (orvosok, pedagógusok stb.), idejében, még a praxisuk kezdetén elveszítik, akik pedig meglennének nélkülük, azoknak akaratukon kívül élesedni kezd. Az empátias képességek ébredése ugyanis a kiszolgáltatottság érzetével négyzetes arányban megy végbe (!). (Diák-tanár, beteg-orvos, rab és rabtartó viszonylatokban mindig az előbbiek esetében, de amennyiben ez nem így lenne, az is csak azt igazolná, hogy a tanár, orvos vagy rabtartó a hivatását ugyan szereti, de nem a megfelelő közegben tevékenykedik, vagyis sürgősen nézzem más munkahely után!)

Nehezen megtalálható, helyes arányok betartásával e képesség fejleszthető is, amennyiben a fejlődésre nyitottak vagyunk, a tevékenység pedig, melyet folytatunk, örömlüktre szolgál (ilyen a jó pedagógus, a jó orvos, a jó bolti eladó). Milyelyt azonban ez a tevékenység számunkra tehessé válik, auráink nyomban jelzik ezt, később az empátias (beleértő) készségünk nullára csökken (főorvosi,

tanári, hivatalnoki szinten gyakori), majd megjelenik ennek külső jele is, a kellemetlenül ivelt, lefelé görbülő száj!

A szimpátia olyan, auráinkat ingerlő rezgések sokaságának (következmenye, összefoglaló neve? érzés?) együttese, mely akkor is a hatalmába kerít, esetleg másokra rákényszerít bennünket, ha a másikból csak egyetlen hangot ismerünk, ha csak egyetlen árnnyat látunk belőle, ha csak egy mozdulata is kedvessé válik számunkra, ha gondolatlunkat, mozdulatunkat, szokásainkat, eszméinket, odaadásunkat valamiben is képes tükrözni, ha sohasem láttuk és éppen háttal áll is nekünk. A szimpátia e vonatkozásában átmosódik a telepátia és még sok egyéb fogalmilag különválasztható folyamathoz, de a rádiészteriai lényege az, hogy ennek során mások az általunk kibocsátott energiákat gerjesztik. Védő erőterünk mindenkor, mintegy „tapogatózóva”, mindenütt megelőznek bennünket, s hasonlóval találkozva nyomban gerjednek, aminek következtében (auráink = védő erőterünk) le is bomlanak, ilyenformán mások előtt ismeretlenül is „nyitottá” és befogadóképesse (természetszerűleg egyúttal sérülékennyé) válunk. E folyamat arra ösztönzi szervezetünket, hogy a szimpatikus illetőt megismerve, az agyműködés eredményeképpen az auráink akkor is megszűnjenek, mi magunk pedig a földszugárzásokat akkor is meg tudjuk a környezetünkben szüntetni, ha ez a szimpatikus illető éppen jelen vagy nincs a közelünkben, csupán a nevét halljuk, vele egy épületben, szobában lehetünk, ha a fényképét látjuk vagy rá gondolunk. A szimpátia hullámhosszai, mivel minden esetben belőlünk indulnak ki, gyákorta kerülnek egymással oppozícióba, mely ez esetben azt jelenti, hogy képesek vagyunk némely pillanatokban vadiidegenként is szemlélni az illetőt, tevékenysége vagy lénye igen távolinak tűnik, de ez is a szervezetünk figyelmeztető állapota: megalapozatlannul váltunk nyitottá és ezáltal védtelenné, ebből a lelkiállapottól sürgősen tovább kell lépniünk és nyitniunk (szerelem, szeretet, barátság), vagy pedig ismét fel kell építenünk védőbástyáinkat (közömbösség, csalódás, távolságtartás stb.), különben személyiségünk csorbát szenved.

Személyiségünk csak az esetben szenvedhet csorbát, ha auráinkat, védő erőterünket lebontva, kifelé „nyitva”, lezáratlan ügyeink vannak! A lelkiünkben nagy mélységben nyugodtan szemlélődő felsőbbrendű „én” akkor sem rendel meg, ha nincs mit ennünk, esetleg éppen kerékbe törnek bennünket. Csak akkor rendel meg, ha „valami” megérinti őt, de nincs folytatás!

A szerelem és a szeretet szakirodalma óriási, olyannyira óriási, hogy ezt nem is szabadna a tudományos radiesztézia témakörével bonyolítani. Röviden csak annyit, hogy a szerelem olyan nagy dolog (fogalom?), melyre ez az egy kifejezés nyilvánvalóan kevés.

E szempontból pl. az első pillantásra szerelembe esés nem egyéb, mint a még ismeretlen másikba önmön ábrándjainkat „beleszeretni”, vagyis elsősorban önmagunkat szeretni, végső soron a Teremtészet ezen csapdájába „belesenni”.

Leszámítva az egyetlen realitást, miszerint a szerelem valóban olyan csapda, melyet a mosolygó Teremtészet állít a fajok fennmaradása érdekében a gyantúttan egyedeknek, hogy azok bárhol, bármikor, bármilyen körülmények közepette, néhány órára, percre, másodpercre, röpké időintervallumok erejéig egymással szemben nyitottá váljanak, *énünk ilyen irányú, teljes feloldódása a végső cél.*

Vagyis a kört szükítve, sem önmagunk áruba bocsátása, sem a szép szavak kiejtése még nem szerelem.

Mivel pedig az énünk feloldódása a szerelem végső célja, a szerelem végződhet szeretettel éppúgy, mint gyűlölettel; áldással éppúgy, mint sziddással, hiszen ez a továbbiakban a faj fennmaradását nem érinti, a Teremtészet pedig így is mindez már nem érdekli.

Természetes emberi fejlődésünk velejárója, hogy a másvalakivel és másvalakiben így módon történő feloldódásunkat építő jelleggel, tartalmas és személyiségünket stabilizáló alapállásból szeretnünk megérni (megélni).

E szempontból a szerelem csak a szeretetbe vezethetne át, mert ez az egy módja van annak, hogy önmagunk feloldódása másvalakiben folytatódjék.

Amennyiben ez nem így van, a szerelmet az aurák lezárása, a védő erőterek és védőbástyák kialakítása, az önző, kis „én” megerősödése követi.

Ezzel szemben a szeretetben megerősödő szerelem nem kívánja önmaga lezárását, eszébe sem jut auráinak, védő erőtereinek megerősítése és a semmitmondó, anyagias, önző, kis „énünk” védőbástyára állítása (hogy az a nyugdíjig és a halálig állandó harcckészültségben legyen), tehát nem kívánja ezt, hiszen jól érzi magát a másikban, kiteljesedik egy másik testben és lélekben, feloldódik a test, lélek és a szellem közös isteni szimbólumában, egy olyan közegben, melyben akadálytalanul befogadhatja a másik rezgéseit. *Ez a szerelem továbbélése a szeretetben.* Sajnos ezek ma már mérhetőek. Sajnos, mert

amilyen örömteli annak tudomásulvétele, hogy két egymást igazán szerető ember teste vagy egymás mellé helyezett tenyere között semmifele védő, ellentartó, pizskálódo aura vagy erőtér nem mérhető, éppen olyan megalázó tudomásul venni, hogy a szép szem érintette, gondoskodás csak a matériára irányult, a *lelket* meg sem érintette, a közös érzelmi élet ki van zárva, az aurák lassan besűrűsödnek, s védő erőtérként, csillogó, fémes fényű pajzsokként mérhetőek, fényképezhetőek, olykor pedig láthatóak is a két szerető szív, szerető test és sívár lélek között, mert legalább az egyik fél részéről, az önző kis „én” gyanakvó kisorsodóként kidugta a fejét. Sajnos minden egyes gondolat, mely a házastársak fejében megfordul, auranövelő vagy -csökkentő hatású, s ha két téglát vittem egy fal felépítéséhez, azt legalább két szép gondolattal fűszerezve el is kéne onnan szállítani.

O. Wilde írja: „Mindenképp érdemes a szeretetre, csak az nem, aki magát érdemesnek tartja rá. A szeretet olyan szentség, melyet térépelve kell befogadnunk.” Marcel Jouhandeau pedig, kissé keserűen, egy élettról, amely tán nem volt felesleges, de a halál megváltó erejét sugallja: „Ha visszatfordulva látnom kell a sok hazugságot, csalást, durvaságot, gonoszsgot, akkor így szólok: íme egy földrés, amely sohasem volt az enyém. Idegen földről távozom.”

Az ember célja a felsőbbrendű EN kiteljesedése, énünk feloldása a kozmikus valóságban, s ennek egyetlen módja, hogy sok-sok környezeti tapasztalaton keresztül elkezdjük feloldódni a szerelemben, állandó lelki fejlődés közepette stabilizálódjunk egy másikkal karöltve a Szeretetben, megalapozzuk a ránk jellemző jó és rossz tulajdonságokat a gyermekeinkben, nyitottan és meglegedettséget sugározva, sűrű, csillogó hától szőjünk a lelkünk mélyéből kiindulva az embertársaink felé, s e hától közepében, egyre vakitobb és egyre kisebb ponttá zsugorodva elenyésszünk, átadva szerves földi anyagokból álló festület a nyomunkban tülekedő életnek, az utánunk következő fajok sokaságának, szellemünket pedig a magunk fényesítette, csillogó hátón megtapadt generációkra bízva, hogy a kozmosz végső célja egy nyilvánvaló szándékban szintúgy kiteljesedhessék, mert a kozmosz Istenre szándékozik emelni az Embert.

Konklúzió

Eseti leírások sokasága igazolja, hogy amennyiben egy erdőben éjszaka vadállat ordít, az esetleg éppen ott tartózkodó (környéken

éjszakázó), jiedt emberek egyike sem képes megmondani, hogy pontosan milyen irányból érkezik a hang. Az egyik oldalról, a másik előlről, a harmadik hátulról véli hallani azt. Ebből a bizonytalanságból azonban még nem következik az, hogy lényeges szempont lenne a hang iránya, s azt a következtetést sem szabadna levonni, hogy mivel a vélemények igen megosztlanak, az oroszán, tigris vagy leopárd valószínűleg nem is ordított; ebből legfeljebb az következik, hogy információrendszerünk (már) túlságosan tökéletlen, a vadállat túlságosan nagyot ordított, esetleg éhes, ami viszont a további esélyeinket meglehetősen ronjtja.

Egy hétköznapi „turista” az erdőszeleli kirándulása során felfigyelhet éppen arra, hogy csörög a szarka, a másik lehet, hogy a rigók kotyogását fogja hallani, a harmadik azt, ahogyan csivitelnek a verebek, a negyedik pedig legfeljebb valamiféle hangzavarra lesz figyelmes. Függetlenül attól, hogy az ötödik „turista” nem fog hallani semmit, mert bömböl a (fülhallgató) rádiója (ami egy erdei kiránduláson lényegbevágó szempont), egy erdőjáró ember ugyanezekből a madárhangokból kikövetkezteti, hogy macska oson a fák alatt, s minden erdőszeleli madár – ha más fákról is –, de ugyanazt az állatot láfija, s ha más hangon is, de ugyanazt a vészjelzést adja le a többieknek. Ebből még nem következik az, hogy az állatok buták, ösztönlények, összevissza kotyognak, csipognak, csörögnek és kiabálnak, ebből is csupán az következik, hogy a mi érzékelőszerveink tökéletlenebbek, mert a megszokott otthoni körülményeink közül kiszakadva (s mivelhogy nem bennünket fenyeget az életveszély), felkészületlenül próbáljuk fogadni a természet felénk küldött jelzéseit.

Ha egy tucat ember késő éjszaka egy rohanó, kis állatot észlel, akkor az állat méreteiből esetleg következtethetnek arra, hogy az macska volt. Ha a színetét kellene megmondaniuk, majdnem mindegyikük azt mondáná, hogy bizonyosan fekete. Ebből még nem következik az, hogy macska volt és hogy fekete, ebből legfeljebb az következik, hogy sötétben minden macska feketének látszik, mely megállapításnak nem sok köze van az éjnek idején, emberek előtt elrohanó kis állathoz. Ha ezek az emberek korlátozott észlelési képességeiken egy elemlempa felkattintásával változtatnak volna, bizonyosan a véleményük is megváltozott volna, de továbbra sem valószínű, hogy ezen utólagos és jól megfontolt véleményük sokkal közelebb állna a valósághoz, mint a legelső észlelés esetében. Döbbenetes tévedés ugyanis az ember szempontjából, hogy mindennek felett állónak tekint

a tudományos szempontok szerinti vizsgálhatóságot, s közben nem veszi észre, hogy saját maga által kreált korlátok közé szorult.

Nem biztos, hogy egy embernek előtt átrohanó kis állat esetében annak megállapítása jelenthet csak értéket, hogy fajba, alfajba, etológiaiába beskatulyázzuk, mert lehet, hogy szájában egy egérrrel az éhező kicsinyelhez rohant, az viszont biztos, hogy ez esetben az elpusztult egérmamát hiába várják haza a kicsinyei, s hol vagyunk még attól, hogy felfogjuk, miszerint a macska egy fenyőfából készült, öreg kerítésen ugrott át, s azon az éjszakán báránnyelők úsztak el a csillagok előtt...

Egy olyan kutyaából, amelyik még a légynek sem tudna ártani (s legyen bár borjúnyvi, a legágrólszakkadtabb kóbor macskák is nyugodtan sétálgathatnak előtte, mert neki, támadást jelezve, még életében nem egyenesedett ki a füle), egyetlen rosszindulatú vagy téves vénasszonyi sikoly vérszomjas fenevadat, leómi való ebet képes faragni, valahogy így: „Ismerem ezt a dögöt! Ez lopja el és fojfa még éjszakánként a szomszédom tyúkjaikat!” Ez a kutya, egy talu apraja nagya előtt, egy életlen keresztül viselheti majd ezt a bélyeget, ha ugyan el nem pusztítják érte. S ezen mit sem változtat az, hogy a vénasszony eljár a vasárnapi misére...

A társadalmi együttélés egyetlen kritériuma – akárhogyan tiltakozunk is ellene – a kölcsönös bizalom. Még a szélhámosok is csak abban a közegben képesek tevékenykedni, ahol némi bizalom azért akad. És ez még mindig kedvezőbb emberi környezet, mint az, ahol bizalom már egyáltalában nincsen.

Fenti példák azt próbálták elénk tárni, hogy önhittségre ma még semmi okunk, de a kozmosz *várja* az emberi intelligenciát.

Bizalmatlan és szkeptikus bárki lehet, de egy intelligens ember nem tagadhatja, hogy jelző- és érzékelőrendszerünk, fogalmi és értékelőrendszerünk valószínűleg még/már tökéletlen. Emiatt bizonyosan nem fogja azt mondani, hogy e témák „túl vannak tárgyalva”, hanem észreveszi saját emberi kicsinyiségét a végtelen univerzummal szemben, s megpróbálja csekélyke tudását továbbfejleszteni.

A Hartmann-pontok egymáshoz viszonyított töltése

A Hartmann-háló szabályos négyzetlátszereszeret alkot a Föld felszínén. A rácsrendszer metszéspontjait Hartmann-pontoknak nevezzük. A Hartmann-pontok a hálózat legaktívabb, s egyszersmind legjellemezőbb pontjai. Feltételezhető, hogy a Hartmann-hálót a csomópontok tartják fenn, s az összekötő vonalak csupán a csomópontok valamiféle termékei. Ennél is valószínűbbnek tűnő feltételezés azonban, hogy a Hartmann-csomópontok sem „önmaguktól valók”, hanem valamiféle lényegesen nagyobb rácsállandójú rendszer tartja fenn őket. De akár ez, akár az a helyes feltételezés, a Hartmann-háló gyökerét mindenképpen a Hartmann-pontok jelentik, tehát a Hartmann-háló vizsgálatát első közelítésben a Hartmann-pontok beható tanulmányozásával célszerű kezdeni.

A Hartmann-pontok vizsgálatánál elsőként az azonosíthatóság kérdése merül fel. Közismert dolog, hogy a szubjektív mérésénél minden egyes Hartmann-pontot azonos vibrációjúnak és azonos minőségűnek észlelünk. Mégis nagy jelentősége van annak, hogy a Hartmann-pontok egyműködéséről kísérleti úton is meggyőződünk. Az tehát a feladat, hogy két Hartmann-pontot egymással közvetlenül összehasonlítsunk. Ez az összehasonlítás azt jelenti, hogy egy Hartmann-pontot kizárólag egy másik Hartmann-ponthoz viszonyítunk, és nem a saját környezetéhez, ahogy azt a Hartmann-pontok térben való mérésénél tesszük. A Hartmann-pontokat, hogy közvetlenül egymással hasonlíthassuk össze, ki kell mozdítani természetes helyükből, és valamilyen módon szorosan egymás mellé kell állítani őket, hogy közvetlen kölcsönhatásba léphessenek egymással. Am, ha egyszerűen csak odébb toljuk őket valamilyen radiesztéziás eszköz segítségével, mi a biztosíték arra, hogy ezáltal nem szenvednek semmilyen szempontból a mérést meghamisító eltérést? Ennek elkerülése végett a Hartmann-pontok összehasonlító vizsgálatát a következő módon valósíthatjuk meg:

A vizsgálatra kerülő Hartmann-pontok mindegyikébe legalább 20 perc időtartamra elhelyezünk egy-egy vízzel telt edényt. Ez alatt az időtartam alatt a víz felveszi a környezet vibrációját, és arányos időre eltávolítja azt. Ezután az edényt eltávolíthatjuk a Hartmann-pontból, kiküszöbölve ezáltal a környezet kölcsönhatásait, ám megőrizve a Hartmann-pont eredeti vibrációját. A teljes precizitás érdekében

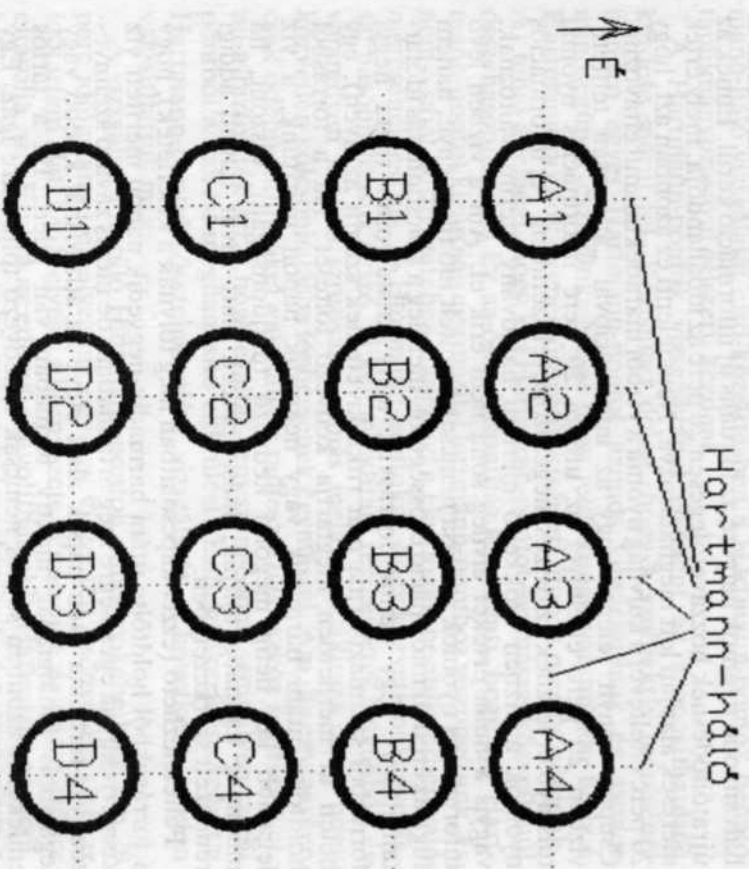
szólunk kell arról, hogy a Hartmann-pontok vibrációját nyilván befolyásolja a mintavétel szolgáló vízzel teli edény, ám egyrészt ez a kölcsönhatás rövid idő alatt elenyésszik, másrészt bármiféle módon befolyásolja az egyik Hartmann-pontot az edény jelenléte, ezzel megegyező módon befolyásolja a másik edény a másik Hartmann-pontot, tehát amikor egymással hasonlítjuk össze őket, az ebből származó hiba a mérés során kioltja vagy legalábbis nagymértékben kompenzálja egymást.

A víznek van egy sajátos, a mai világban sajnálatosan figyelmen kívül hagyott tulajdonsága, melyet a fenti mérésben jól fel tudunk használni. A víz az anyagi világ univerzális memóriája. A víz a környezetének összes rezgését, radiesztéziás vibrációját, s mindegyiket elérhető információját felveszi és eltárolja. Minden nyom, melyet felvesz, az idővel arányosan halványodik, s ezzel párhuzamosan a halványodó nyomok helyére az aktuális új információ kerül. Ennek az újratöltődésnek hozzávetőlegesen 20 perc az időállandója, mely érték mérések alapján lett meghatározva. Nem jelenti ez azonban azt, hogy 20 perc elteltével a külvilág nyoma a vízből maradéktalanul eltávozna. Csupán annyit jelent, hogy az információval „átlagosan feltöltött” vízben 20 perc elteltével az utóbbi 20 perc információs nyomai túlsúlyban lesznek az összes megelőzőkével szemben. Az információs nyomok a vízben eszöckkenő mértani haladásvány szerint változnak, vagyis a nulla értéket elvileg soha nem érik el. Am a vízben lévő információs nyomok avulása nemcsak az eltelet idő függvénye, hanem függ az eredeti információ erősségétől, illetőleg a kölcsönhatás időtartamától is. Egy kanna forrásvíz, mely kristályosan tiszta hegyi forrásból származik (ma már ritka kivételnek számít az ilyen), egy héten át méhetően megtartja kedvező töltését. Ha a forrásból holdrölte utáni harmadik vagy negyedik napon mérünk, a víz legalább két hétig megőrzi kedvező tulajdonságait. Viszont, ha műanyag kannába töltjük, másodpercek alatt zavar támad addigi rendezett szerkezetében.

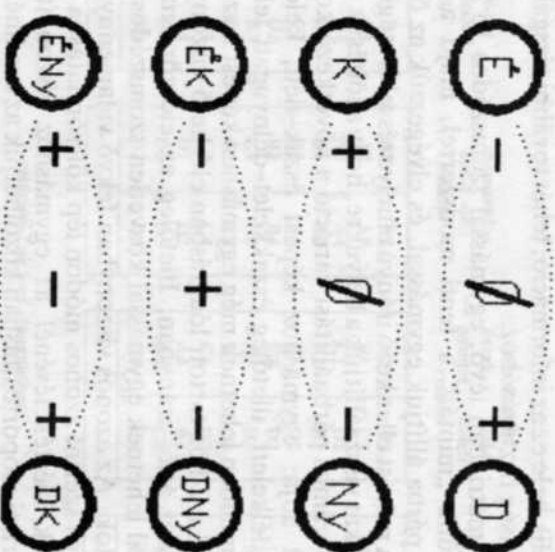
Feltételezhető (ezzel kapcsolatban még folynak a kísérletek), hogy a forrásokból holdrölte utáni harmadik-negyedik napon mérített víz kismértékű, az egészségre még ártalmatlan, de mégis zavaró szennyezőanyag-tartalma ezen napok alatt eleve az átlagosnál kisebb vagy legalábbis biológiaiilag inaktív formában van jelen. Ez a tartós emlékezet azonban sajnos nemcsak a kedvező töltésekre igaz. Egy pohár mikrohullámú sütőben megmelegített víz egészségre káros töltése három nap elteltével még kiválóan mérhető. Meggondolandó

dolog ez abból a szempontból, hogy ételeinket, melyeknek vízirtalma jelentős, hol, miben s hogyan tároljuk, illetőleg hol s hogyan készítettük el... Ezek a kérdések külön fejezetet érdemelnének, de nemcsak a radiesztéziában, hanem mindennapi életünkben is. A táplálkozás radiesztéziájával kapcsolatos kísérletek még kezdeti stádiumban vannak, így e téma részletes tárgyalása egy későbbi értékezés témája lehet.

Tehát ha két Hartmann-pontba legalább 20 percre egy-egy pohár vizet állítottunk, a víz felveszi a Hartmann-pontok töltését, majd a két poharat egymás mellé állítva a környezettől függetlenül a Hartmann-pontok közvetlen kölcsönhatásba hozhatók egymással. Mivel a Hartmann-pontokat azonos töltésűnek és azonos minőségűnek képzeljük, a két töltést hordozó poharat egymás mellé állítva azt várhatánk,

19. ábra. A Hartmann-pontokba helyezett vízzel telt edények rendszere

20. ábra. A vízzel telt edények közötti relációk négy alapesete

hogy az azonos minőségek között valamiféle egyöntetű töltéshíd alakul ki. A valóság azonban meglepetést tartogat számunkra. A két vízzel töltött pohár eltérő töltést mutat egymáshoz képest. A dolog lényegének megértése szempontjából lényeges a mérési mód aprólékos leírása.

A mérést ingával vagy Rayotest márkajelzésű spirálingával végeztetjük. A poharakat egymástól 25 cm-re, a földszugárzás szempontjából relatív semleges helyre tesszük. Az égtájaktól, illetve a környezet hatásaitól való zavartalanság igazolása végett az itt következő összes kísérletet ellenkező irányban elhelyezett poharakkal is megismételtük. A poharak elhelyezése után fél percet várunk a tér kialakulására, majd az egyik pohár töltését nullának véve hozzá hasonlítjuk a másikat. Az egyik, illetve a másik pohárból kiindulva eltérő eredményt kapunk. Egyik esetben pozitívnak, másik esetben negatívnak mérjük a másik pohár víz vibrációját a viszonyítási pontnak választottéhoz képest. Ha viszont a poharaktól távolabb eső, relatív semleges pontot választunk viszonyítási pontnak, vagyis az ingával praktikusan kívülről közelítünk a poharakhoz, természetesen mindkét pohárnyi víz töltése egyöntetűen negatívnak mérhető. Eddigi ismereteink

körébe nem illik bele ez az információ, tehát további vizsgálatokra van szükség a jelenség tisztázásához.

Egy 4x4-es mátrixban lévő, egymással szomszédos 16 Hartmann-pontból veszünk „mintát” a fenti módszerrel, majd a poharakat módszeresen pába állítottuk egymással, és elvégezzük az összehasonlító mérést. A mérést ellenkező irányú elhelyezéssel is megismételjük, majd a poharakat visszaillesztjük a helyükre, hogy a töltésük változatlan maradjon. A számos párbállítás variáció a következő konstellációs lehetőségeket adja: egymáshoz képest észak–déli, kelet–nyugati, északnyugat–délnyugati, illetve északkelet–délnyugati fekvésű pontok. Ezen túlmenően lehetnek még egymáshoz képest 2 az 1-hez, 3 az 1-hez, illetve 3 a 2-höz tartott lóugrásban elérhető viszonyban fekvő pontok mindkét átlós irányban. Illetve az előző említett négy variáción belül lehetnek egymással közvetlen szomszédos vagy távolabb eső pontok. Az azonos viszonyban fekvő valamennyi pontpár a mérés tanúsága szerint azonos módon lép kölcsönhatásba egymással, így a mérések kiértékelésénél az egymáshoz viszonyított relatív helyzetek szerinti csoportosításban közölhetjük az eredményeket.

A 21. ábrából kiderül, hogy észak–dél, illetve nyugat–kelet irányban haladva minden Hartmann-pont egyaránt pozitívabb előző szomszédjánál. Ez az eddigi méréseinkben részt vevő valamennyi Hartmann-pont esetében fennáll, tehát ez a törvényszerűség valószínűleg általánosítható. A Hartmann-pontok között a térben egy azokat összekapcsoló híd, az ún. Hartmann-vonal teremt kapcsolatot. Erre a hídra az jellemző, hogy rajta egy irányban haladva rendre pozitívabb (illetve ellenkező irányban rendre negatívabb) pontok sorakoznak egymás után, s ezek a pontok mint töltések vibrációs kapcsolatban állnak egymással. Amennyiben a radieszteziás jelenségeket valamiféle ma még nem ismert kétirányú energiaáramlásoknak fogadjuk el, akkor feltételezzük ezáltal azt is, hogy ez az energia valamiféle forrásból egy nyelőhöz tart. A forrás és nyelő között valamiféle „töltésküönbség” van, ami az energiaáramlást megindítja. Jelen esetben a Hartmann-pontok között a Hartmann-vonalakon végig ez a töltésküönbség megtalálható, vagyis: **a Hartmann-vonalakban a Föld felszínével párhuzamosan energia áramlik.**

Itt szükségessé válik néhány új radieszteziás fogalom értelmezése, definiálása. A radieszteziás jelenségeket mint valamiféle energiaáramlásokat tekintjük. Az áramlásoknak van egy kiinduló pontja, melyet *forrásnak* nevezünk. Ez töltésszerű jelenség, mely magában hordozza az energiaáramlás lehetőségét. Ilyen töltések mindig, min-

szomszédos nyugat-keleti reláció	szomszédos észak-déli reláció	szomszédos észak-dél-nyugat-keleti reláció	szomszédos dél-nyugat-keleti reláció																																																																																																																																				
<table border="1"> <tr><td>A1</td><td>B1</td></tr> <tr><td>B1</td><td>C1</td></tr> <tr><td>C1</td><td>D1</td></tr> <tr><td>A2</td><td>B2</td></tr> <tr><td>B2</td><td>C2</td></tr> <tr><td>C2</td><td>D2</td></tr> <tr><td>A3</td><td>B3</td></tr> <tr><td>B3</td><td>C3</td></tr> <tr><td>C3</td><td>D3</td></tr> <tr><td>A4</td><td>B4</td></tr> <tr><td>B4</td><td>C4</td></tr> <tr><td>C4</td><td>D4</td></tr> </table>	A1	B1	B1	C1	C1	D1	A2	B2	B2	C2	C2	D2	A3	B3	B3	C3	C3	D3	A4	B4	B4	C4	C4	D4	<table border="1"> <tr><td>A1</td><td>A2</td><td>A3</td><td>A4</td></tr> <tr><td>A3</td><td>A4</td><td>B1</td><td>B2</td></tr> <tr><td>B1</td><td>B2</td><td>B3</td><td>B4</td></tr> <tr><td>B3</td><td>B4</td><td>C1</td><td>C2</td></tr> <tr><td>C1</td><td>C2</td><td>C3</td><td>C4</td></tr> <tr><td>C3</td><td>C4</td><td>D1</td><td>D2</td></tr> <tr><td>D1</td><td>D2</td><td>D3</td><td>D4</td></tr> </table>	A1	A2	A3	A4	A3	A4	B1	B2	B1	B2	B3	B4	B3	B4	C1	C2	C1	C2	C3	C4	C3	C4	D1	D2	D1	D2	D3	D4	<table border="1"> <tr><td>A1</td><td>B1</td><td>C1</td><td>D1</td></tr> <tr><td>B1</td><td>C1</td><td>D1</td><td>B2</td></tr> <tr><td>C1</td><td>D1</td><td>B2</td><td>C2</td></tr> <tr><td>A2</td><td>B2</td><td>C2</td><td>D2</td></tr> <tr><td>B2</td><td>C2</td><td>D2</td><td>B3</td></tr> <tr><td>C2</td><td>D2</td><td>B3</td><td>C3</td></tr> <tr><td>A3</td><td>B3</td><td>C3</td><td>D3</td></tr> <tr><td>B3</td><td>C3</td><td>D3</td><td>B4</td></tr> <tr><td>C3</td><td>D3</td><td>B4</td><td>C4</td></tr> <tr><td>A4</td><td>B4</td><td>C4</td><td>D4</td></tr> </table>	A1	B1	C1	D1	B1	C1	D1	B2	C1	D1	B2	C2	A2	B2	C2	D2	B2	C2	D2	B3	C2	D2	B3	C3	A3	B3	C3	D3	B3	C3	D3	B4	C3	D3	B4	C4	A4	B4	C4	D4	<table border="1"> <tr><td>A1</td><td>B1</td><td>C1</td><td>D1</td></tr> <tr><td>B1</td><td>C1</td><td>D1</td><td>B2</td></tr> <tr><td>C1</td><td>D1</td><td>B2</td><td>C2</td></tr> <tr><td>A2</td><td>B2</td><td>C2</td><td>D2</td></tr> <tr><td>B2</td><td>C2</td><td>D2</td><td>B3</td></tr> <tr><td>C2</td><td>D2</td><td>B3</td><td>C3</td></tr> <tr><td>A3</td><td>B3</td><td>C3</td><td>D3</td></tr> <tr><td>B3</td><td>C3</td><td>D3</td><td>B4</td></tr> <tr><td>C3</td><td>D3</td><td>B4</td><td>C4</td></tr> <tr><td>A4</td><td>B4</td><td>C4</td><td>D4</td></tr> </table>	A1	B1	C1	D1	B1	C1	D1	B2	C1	D1	B2	C2	A2	B2	C2	D2	B2	C2	D2	B3	C2	D2	B3	C3	A3	B3	C3	D3	B3	C3	D3	B4	C3	D3	B4	C4	A4	B4	C4	D4
A1	B1																																																																																																																																						
B1	C1																																																																																																																																						
C1	D1																																																																																																																																						
A2	B2																																																																																																																																						
B2	C2																																																																																																																																						
C2	D2																																																																																																																																						
A3	B3																																																																																																																																						
B3	C3																																																																																																																																						
C3	D3																																																																																																																																						
A4	B4																																																																																																																																						
B4	C4																																																																																																																																						
C4	D4																																																																																																																																						
A1	A2	A3	A4																																																																																																																																				
A3	A4	B1	B2																																																																																																																																				
B1	B2	B3	B4																																																																																																																																				
B3	B4	C1	C2																																																																																																																																				
C1	C2	C3	C4																																																																																																																																				
C3	C4	D1	D2																																																																																																																																				
D1	D2	D3	D4																																																																																																																																				
A1	B1	C1	D1																																																																																																																																				
B1	C1	D1	B2																																																																																																																																				
C1	D1	B2	C2																																																																																																																																				
A2	B2	C2	D2																																																																																																																																				
B2	C2	D2	B3																																																																																																																																				
C2	D2	B3	C3																																																																																																																																				
A3	B3	C3	D3																																																																																																																																				
B3	C3	D3	B4																																																																																																																																				
C3	D3	B4	C4																																																																																																																																				
A4	B4	C4	D4																																																																																																																																				
A1	B1	C1	D1																																																																																																																																				
B1	C1	D1	B2																																																																																																																																				
C1	D1	B2	C2																																																																																																																																				
A2	B2	C2	D2																																																																																																																																				
B2	C2	D2	B3																																																																																																																																				
C2	D2	B3	C3																																																																																																																																				
A3	B3	C3	D3																																																																																																																																				
B3	C3	D3	B4																																																																																																																																				
C3	D3	B4	C4																																																																																																																																				
A4	B4	C4	D4																																																																																																																																				
-	∅	+	-																																																																																																																																				

relációk 2 az 1-es „lóugrásban”

<table border="1"> <tr><td>A1</td><td>C2</td></tr> <tr><td>B1</td><td>D2</td></tr> <tr><td>A2</td><td>C3</td></tr> <tr><td>B2</td><td>D3</td></tr> <tr><td>A3</td><td>C4</td></tr> <tr><td>B3</td><td>D4</td></tr> </table>	A1	C2	B1	D2	A2	C3	B2	D3	A3	C4	B3	D4	<table border="1"> <tr><td>A1</td><td>A2</td><td>B3</td></tr> <tr><td>A2</td><td>B1</td><td>B4</td></tr> <tr><td>B2</td><td>B2</td><td>C3</td></tr> <tr><td>C1</td><td>C2</td><td>D3</td></tr> <tr><td>C2</td><td>C1</td><td>D4</td></tr> </table>	A1	A2	B3	A2	B1	B4	B2	B2	C3	C1	C2	D3	C2	C1	D4	<table border="1"> <tr><td>A3</td><td>B1</td><td>B2</td></tr> <tr><td>A4</td><td>B2</td><td>C1</td></tr> <tr><td>B3</td><td>B3</td><td>C2</td></tr> <tr><td>B4</td><td>B4</td><td>D1</td></tr> <tr><td>C3</td><td>C3</td><td>D2</td></tr> <tr><td>C4</td><td>C4</td><td>D2</td></tr> </table>	A3	B1	B2	A4	B2	C1	B3	B3	C2	B4	B4	D1	C3	C3	D2	C4	C4	D2	<table border="1"> <tr><td>B2</td><td>D1</td></tr> <tr><td>A2</td><td>C1</td></tr> <tr><td>B3</td><td>D2</td></tr> <tr><td>A3</td><td>C2</td></tr> <tr><td>B4</td><td>D3</td></tr> <tr><td>A4</td><td>C3</td></tr> </table>	B2	D1	A2	C1	B3	D2	A3	C2	B4	D3	A4	C3
A1	C2																																																											
B1	D2																																																											
A2	C3																																																											
B2	D3																																																											
A3	C4																																																											
B3	D4																																																											
A1	A2	B3																																																										
A2	B1	B4																																																										
B2	B2	C3																																																										
C1	C2	D3																																																										
C2	C1	D4																																																										
A3	B1	B2																																																										
A4	B2	C1																																																										
B3	B3	C2																																																										
B4	B4	D1																																																										
C3	C3	D2																																																										
C4	C4	D2																																																										
B2	D1																																																											
A2	C1																																																											
B3	D2																																																											
A3	C2																																																											
B4	D3																																																											
A4	C3																																																											
+	∅	++	-																																																									

relációk 3 az 1-es „lóugrásban”

relációk 3 a 2-es „lóugrásban”

<table border="1"> <tr><td>A1</td><td>D2</td></tr> <tr><td>A2</td><td>D3</td></tr> <tr><td>A3</td><td>D4</td></tr> <tr><td>A1</td><td>B1</td></tr> <tr><td>B1</td><td>B4</td></tr> <tr><td>C1</td><td>C4</td></tr> <tr><td>D4</td><td>D4</td></tr> </table>	A1	D2	A2	D3	A3	D4	A1	B1	B1	B4	C1	C4	D4	D4	<table border="1"> <tr><td>D1</td><td>A2</td></tr> <tr><td>D2</td><td>A3</td></tr> <tr><td>D3</td><td>A4</td></tr> <tr><td>A4</td><td>B1</td></tr> <tr><td>B4</td><td>C1</td></tr> <tr><td>C4</td><td>D1</td></tr> </table>	D1	A2	D2	A3	D3	A4	A4	B1	B4	C1	C4	D1	<table border="1"> <tr><td>A1</td><td>D3</td></tr> <tr><td>A2</td><td>D4</td></tr> <tr><td>B1</td><td>C4</td></tr> <tr><td>B1</td><td>D4</td></tr> </table>	A1	D3	A2	D4	B1	C4	B1	D4	<table border="1"> <tr><td>D1</td><td>B4</td></tr> <tr><td>C1</td><td>A4</td></tr> <tr><td>A4</td><td>A3</td></tr> </table>	D1	B4	C1	A4	A4	A3
A1	D2																																										
A2	D3																																										
A3	D4																																										
A1	B1																																										
B1	B4																																										
C1	C4																																										
D4	D4																																										
D1	A2																																										
D2	A3																																										
D3	A4																																										
A4	B1																																										
B4	C1																																										
C4	D1																																										
A1	D3																																										
A2	D4																																										
B1	C4																																										
B1	D4																																										
D1	B4																																										
C1	A4																																										
A4	A3																																										
+	∅	+++	-																																								

A táblázatok alsó mezőiben a polaritásmegozonítottágot térbeli arányos helyzetüknek megfelelően ábrázoltuk.

denütt jelen vannak passzív vagy aktív állapotban. Passzív állapotban a töltés nem ad magáról hírt, nem lép környezetével kölcsönhatásba. Az aktív állapot úgy jön létre, hogy a töltés egy bizonyos, a környezetétől és saját állapotától függő, peremfeltételt kielégít. Ekkor megindul az áramlás, melyet a radiesztéziában *vibrációnak* nevezünk. A vibráció az a jelenség, melyet érzékelnél, szubjektíven mérni képesek vagyunk. A vibráció ugyanis kölcsönhatást jelent az aktív forrás és a *nyelő* (az áramlás végpontja) között. Mérni kizárólag csak kölcsönhatások által lehet, tehát a radiesztéziában minden jelenséget kölcsönhatások mérésére vezetünk vissza. A nyelő a forráshoz hasonlóan töltésszerű jelenség, mely azonos módon lehet passzív vagy aktív állapotban. Minden töltés lehet egyszerre forrás és nyelő egyaránt. Egy adott töltésre jellemző, hogy többségi jellegét tekintve forrás, és kisebbségi jellegét tekintve nyelő, vagy megfordítva. Egyszerűen úgy mondhatjuk, hogy a radiesztéziás töltésekre a polaritásukon kívüli jellemző, hogy többségi forrásként vagy nyelőként viselkednek. Fontos még egy szabályt ismernünk a radiesztézia alaplukódéseinek megértéséhez. Pozitív forrásból negatív vibráció származik, és tart a negatív nyelő felé, illetőleg megfordítva, negatív forrásból pozitív vibráció indul ki, és a pozitív nyelőhöz tart. Tehát a forrás vele ellentétes vibrációt hoz létre, amely a vibrációval azonos polaritású nyelőhöz tart. Ez éppen ellentétes az elektromosságban ismert mechanizmussal, de mivel a gyakorlat ide vezet, az elmélet megcáfolásáig el kell fogadnunk, hogy az elektromos és a radiesztéziás jelenségek egymással éppen ellentétes alapötvények szerint zajlanak le. Ebből a tényből viszont igen messzemenő következtetéseket vonhatunk le, melyek a radiesztézia határain túlmutatva, ismert természettudományos jelenségek között világítanak meg a tapasztalattal egybeeső, a megértést ugrásszerűen megkönnyítő új összefüggéseket. Ennek a részletes tárgyalása azonban egy hamarosan megjelenő másik könyv feladata.

Az átlós irányban elhelyezkedő Hartmann-pontok között már nem olyan egyszerű a helyzet, mint az égtájak irányában fekvők esetében. A két, kölcsönhatásba hozott pohárnyi víz egymáshoz képest azonos töltéssel rendelkezik, ám a poharakat összekötő egyenesen valahol középpont ellentétes értelmű töltést hoznak létre. A 45°-os átlón fekvő poharak között ez pontosan a félúton helyezkedik el, míg a lóugrások szerint generált átlós irányok mentén a harmadoló, illetve a negyedelő pontok környékén található a keletkező ellentétes töltés. A részletes mérési eredményeket a 21. ábrán adjuk meg. A Hartmann-pontok

közvetlen kölcsönhatásának összehasonlító mérése során a polaritásvizonyokat vizsgáltuk. Megállapítottuk, hogy egyenesek mentén a Hartmann-pontok egymáshoz viszonyított töltése a fent leírt szabályszerűségeket követi, illetőleg hogy a Hartmann-vonalakban északról délre, valamint nyugatról keletre tartó, a Föld felszínével párhuzamos pozitív vibráció tételezhető fel. Ez a két áramlás a radiesztézia szubjektív módszerével közvetlenül is mérhető. Az erre vonatkozó mérések egybeesnek a feltételezéssel, s így alátámasztják az elmélet helyességét. A továbbiakban a polaritásvizonyokon túl a Hartmann-pontok töltéseinek mennyiségi összefüggéseit vizsgáljuk.

A mérésekben szereplő 16 Hartmann-pont egymással kölcsönhatásban megnyilvánuló töltéskülönbségének meghatározásához két, teljesen kiválasztott, egymással szomszédos, kelet–nyugati relációban lévő Hartmann-pontot választottunk viszonyítási alappnak. A továbbiakban ezt IH-nak nevezzük. Ezt mértékként használva végigmértük a 16 pont összes variációját. A mérések eredményeit az alábbi táblázatban közöljük.

A nem szomszédos Hartmann-pontok töltésének mérése a kelet–nyugati relációban fekvő szomszédos Hartmann-pontok töltéskülönbségéhez viszonyítva

Irány	Szomszédási fok	Átlagérték	Szórás
K–Ny	1.	1.00	∅
K–Ny	2.	1.59	+ 0.10, –0.17
K–Ny	3.	2.49	±0.18
É–D	1.	0.62	+ 0.08, –0.15
É–D	2.	1.42	±0.17
É–D	3.	2.19	±0.14

A mérések igazolták, hogy az azonos relációban lévő pontok azonos töltéskülönbséggel bírnak, tehát az összehasonlítás mértékül szolgáló pontpáros kiválasztása valóban tetszőlegesen történhet. Fontos észrevétel ez, hiszen azt jelentí, hogy a Hartmann-pontok közötti töltéskülönbség *nem függ* a Hartmann-pontok helyétől, hanem *csak* egymáshoz viszonyított helyzetétől. Észak–déli relációban a töltéskü-

lönbség jó közelítéssel 2/3-a a kelet–nyugatnak. Ezzel kapcsolatosan további mérésekre van szükség, hogy ez általános aránynak tekinthető, vagy pedig helyi adottság? Ha általános aránynak mutatkozik, érdemes kutatni az okát. (Eddig öt különböző helyszínen végeztünk méréseket, valamennyi esetben egyező eredménnyel.) Elképzelhető, hogy a nyugat–keleti energiaáramlás összefügg a Föld tengely körüli forgásával, s lehetséges, hogy az észak–déli a mágneses pólusokkal vagy a geometrikus sarkokkal kapcsolatos. Akkor viszont adódik a kérdés, hogy ismeretes-e ezek között olyan összefüggés, amely a fenti arányhoz vezet. Ezek csak egyszerű, közvetlenül felvetődő kérdések, de vizsgálatuk feltétlen új és reményeket keltő utakra vezet a tudományt.

A nem szomszédos Hartmann-pontok összehasonlításánál azonnal szembe ötlik, hogy a szomszédos párok töltése nem egyszerűen összeadódik, hanem az eredő minden esetben kisebb a matematikai összegnél. Mivel az eltérések arányai helytől függetlenül állandóak, arra következtethetünk (ami mellesleg a radiesztéták régi sejtése), hogy: **a Hartmann-pontok töltése vektormennyiség, nem pedig skalar.**

A Hartmann-pontok töltésvektorainak összegzésénél az eredő abszolút értékét a méréseink alapján ismerjük, az irányítottság meghatározásához azonban további adatok szükségesek. A Hartmann-pontok vizsgálata további kísérletek tárgyát képezi.

Az eddigi mérésekkel kapcsolatosan is még több száz kérdést tehetünk fel, és minden újabb mérés kérdések tucatjait hozza magával. Am az ezen kérdésekre adandó válaszok már nem a radiesztétia belülei lesznek többé, hanem a Föld szerkezetének egy talán minden eddigénél informatívabb, mélyrehatóbb és könnyebben használható leírásai.

Geoaktiv zónák vizsgálata

A földszagrázást a radiesztéták a talajhoz képest 1–2 m/s-os sebességgel elmozdulva és néhány méteres sugárú körön belül vizsgálják. Ha egy fizikai jelenséggört szeretnénk megérteni, nem elégséges egy bizonyos fajta részletében (akármilyen mélyen is) elmerülve vizsgálni, nem elegendő néhány részlet ismerete, hanem feltétlenül az „egész” átfogó megismerése kell főrekednünk, s ezzel együtt a rész és az egész viszonyát is fel kell tárunk. A földszagrázástól kizárólag a

méteres és deciméteres nagyságrendbe eső ingersávok és periódusok ismeretében következtetést levonni nem lehetséges. Vizsgáljuk meg a 10–100–1000 méteres periodicitású ingersávokat, rendszereket is! Ezek vizsgálatához a talajjal párhuzamosan lényegesen gyorsabb elmozdulásra lesz szükség, hogy egyrészt ne érzékeljük a kis távolságokon belüli helyi földszagrázás-mintázatokat (hiszen a nagyon rövid ideig tartó változásokat integráló érzékelési mechanizmusa folytán szervezetünk nem képes érzékelni), másrészt pedig azért lényeges a gyorsabb elmozdulás, mert az emberi koncentrációképesség véges, s a nagyon lassú változásokat az érzékelési mechanizmus kiegyenlítő, vagyis nem lennének képesek a hosszú idő elteltével jelentkező földszagrázás-változást regisztrálni.

A méréshez közlekedési eszköz kell igénybe vennünk. A szabad megismételhetőség érdekében a méréseket személyautóban végezzük. A mozgó gépjárműben a mérést nagymértékben nehezíti, hogy a mérő személy nem egyenes vonalú egyenletes mozgást végez: az út egyenletlenségei és az elkerülhetetlen irány- és sebességváltozások minduntalan kibillentik egyensúlyi helyzetéből az eszközt. A mozgó gépjárműben történő mérés stabilizálási technikáját külön be kell gyakorolni. Bármilyen furcsán hangzik is, a stabilizáció szempontjából a jármű vezetője az utasokkal szemben igen előnyös helyzetben van, egy részről ugyanis agyi koordinációs tevékenységével irányítja az autót (ami gyakorlati vezetési esetében szinte kizárólag a vezető akaratával egyezően változtatja meg a mozgásállapotát), másrészt az autó mozgásállapot-változásait előre tudja ennek megfelelően korrigálni tudja az eszköz (célszerűen lengyel pálcá) egyensúlyi helyzetét. Vagyis ő, mivel „első kézben” tudja, melyek a földszagrázás ingersávjaitól, ezeket szétválasztva ugyanolyan biztonsággal képes mérni, mint a talajon állva. Őva intek azonban minden gépkocsivezetőt ezen földszagrázás-mérési mód gyakorlásától! A mérés elvonhatja a figyelmet a forgalom alakulásáról vagy a gépkocsi irányításáról, s ez tragikus balesethez vezethet. Mondják, a tudomány áldozatokat követel, de ez semmiképpen sem az az eset, amikor a radiesztétia azt követelné, hogy véráldozatok árán szerezzünk információt egy olyan jelenségről, amely vértelen, humánus módon is felfedi önmagát. Ezért a könyv szerzői mindenkit lebeszélnek a most következő mérés gyakorlásáról, különös nyomatékkal pedig azokat, akik még nem rendelkeznek mind a gépjárművezetésben, mind a földszagrázás mérésében egyaránt alapos gyakorlattal. A fejezet szerzője 150 ezer km-es gépjármű-veze-

tési tapasztalattal rendelkeznek, de ennek ellenére a mérést igen kis forgalmú helyeken, kifogástalan út- és látási viszonyok között végezték.

A lengyel pálcá hegyét a haladási iránnyal 45° -os szöget bezáró irányban előre stabilizáljuk. Kis gyakorlatlaltal az eszköz ebben a helyzetben korlátlan ideig megtartható. A 60–80 km/h sebességgel haladó gépjárműben az ingerstávok határozottabban és erősebben jelenkeznek, mint a talajon való méréskor. Ez a tény már eleve megerősíteni látszik azt az elképzelést, hogy a Hartmann-háló csak valami nagyobb egység interferenciája. Az erősebb ingerstávok kisebb koncentrációt igényelnek, némi gyakorlatlaltal ez odáig fokozható, hogy a mérésre nem szükséges külön figyelmet fordítani, elegendő csak egyensúlyban tartani a pálcát, mely mintegy magától jelzi a zónákat. Ekkora sebességnél a Hartmann-háló természetesen nem mérhető, hiszen egy átlagos 72 km/h sebesség 20 m megtételét jelentü másodpercenként, ami 8–10 Hartmann-sávnak felel meg. Ezt nemcsak agyi érzékelésünk, de a pálcá sem lenne képes követni. Mégis, ha a Hartmann-sávra gondolva mérünk, ritmusos sávszerkezetet találunk. Észak–déli irányban autózva kilométerenként átlagosan 19 kitérést kapunk Budapest környékén ami hozzávetőlegesen minden 21. Hartmann-sávval esik egybe. A szerző ezen méréseknek következtében alakult ki az a megalapozatlan nézet, miszerint minden 21. Hartmann-pont különösen erős lenne. Ez az elképzelés több szempontból sem helytálló. Először is néhány mérésből nem szabad szabályt, legfeljebb csak hipotézist felállítani, s azt is szigorú pontossággal célszerű tenni. Van erre egy találó vicc:

Egy fülkében utazik a vonaton a svájci Alpokban egy újságró, egy történész, egy matematikus és egy fizikus. A gyönyörü táj és a rengeteg fekete tehén látványa elragadtatott felkiáltásra ihletü az újságró: – Uraim, ez valami csodálatos, hogy Svájcban minden téhen feketel! Mire fejszóválvá megszólal a történész: – Elnézést kérek, de pontosítanom kell az újságró kolléga megállapítását, miszerint Svájcban az általunk eddig látott tehének valóban feketék. A matematikus elnezően biccentet, majd így szólt: – Csak a pontosság kedvéért jegyzem meg, hogy helyesen úgy mondhatnánk, hogy Svájcban azok a tehének, melyeket eddig a vonat ablakából láttunk, a felénk eső oldalukon valóban feketék. De ezt már a fizikus sem hagyhatta szó nélkül: – Uraim, elnezésüket kell kérem, de a teljesen pontos definíció a következőképpen szól: Svájcban azok a tehének, melyeket eddig a vonat ablakán keresztül észlelni véltünk, a felénk eső oldalukon a mi szemmagasságunkból az észlelés időpillanatában

valóban feketének tünnek. Ezek alapján feltételezhető, hogy Svájcban létezhet (legalábbis egyik oldalán) feketel tehén.

Ez a történet újságró könnyedséggel, de tudományos precizitással fejezi ki, hogy adott esetben mit állíthatunk, és mit tételhetünk fel... A Hartmann-háló nagy léptékü változásai, vagyis az ún. makroritmus a ott és akkor volt 21 Hartmannonként periodikus, ahol és amikor mértük. Mindazonáltal ez az érdekes jelenség következtetések levonására kell hogy sarkaljon bennünket. De talán éppen ellenétesen a „Hartmann–21” terjesztővel, a fenti mérésből arra kell következtetni, hogy létezik egy hálórendszer, melynek észak–déli rácsállandója az 50–55 m-es nagyságrendbe eshet, s ennek interferenciája hozza létre a Hartmann-háló. Ez a természet logikus folyamánva (a nagyhal leszarmazottja a kishal...) *akkor is, ha mi eddig csak a „részt” ismerünk, az „egész” irányból kell közelítenünk.* Sőt, érdemes feltételeznünk azt is, hogy nem ez a Földön létező legnagyobb rács, hanem érdemes lehet a vizsgálódást a nagyobb léptékek irányában is tovább folytatni.

Annál is inkább, mert ismételt méréseinkből kiderült, hogy ez az ingerstávrendszer nem szigorúan egyenletes. Az átlagos sűrűségtől gyakran tér el 20–40%-ot, s az eltéréseknek is van egy szabályszerűen ismétlődő ritmusa, amely néhány kilométeres nagyságrendü érték körül mozog, tehát érdemesnek tünik a vizsgálatot más dimenziókban is, pl. repülőgépen elvégezni. A mérés azonban más meglepő eredményt is hozott. Az ingerstávrendszer sűrűsödéseivel néhol igen nagy mértékben, sok nagyságrenddel térnek el a másol megszokott mértéktől. Szélsőséges esetben a pálcá folyamatos pörgésbe kezd, melyet igen erőteljes megszorítás hatására sem hagy abba. Ilyen zónát először Ujfehértó mellett fedeztünk fel. Az eddigi mérésekből valószínűk látszik, hogy a Tokaji-hegység körül húzódó gyűrűről vagy legalábbis gyűrűcikkről lehet szó.

A zónák pontos behatárolása a térség módszeres bejárása után válik lehetségesé. A zónán belül a földszugárzások nagyságrendekkel erősebbek, mint a másol szokásosak. Mielőtt azonban pánikra adnánk okot, előre kell bocsátanunk, hogy akik a zónában élnek, nincsenek lényegesen veszélyeztetettebb helyzetben egészségügyi szempontból a zónán kívülieknél, a szervezet ugyanis egészségügyi szempontból a hozzá, s az egészséges embert a zóna kellos közepén sem érheti baj. Gondoljunk csak arra, hogy az eszkimók annyi arzént fogyasztanak el egy-egy étkezésre, amennyitől három európai család nyomban és menthetetlenül elpusztulna. Sőt mi több, ha nem jutnak hozzá ilyen

menyiségű arzénhez, hiánybetegség lép fel náluk. Ijedésre tehát semmi ok, ha valaki megtudja, hogy ilyen zónában, tehát ún. „veszélyeztetett” területen lakik, mert ha betartja az egészséges élet szabályait, ha tiszteletben tartja a természeti törvényeket, sem egészség, sem közérzete nem fogja a legkisebb csorbát sem szenvedni. Az is igaz ellenben, hogy aki életmódjával vét önmaga ellen, az a zónában, melyet geoaktív zónának nevezünk, súlyosabb következményekre számíthat. Fel lehet ezt úgy is fogni, hogy minden ember szeretne takarékoskodni, de aki valamilyen szervezett formában havi állandó összeg befizetésére kötelezi önmagát, biztosabban eredményesen tudja megőrizni pénzét, hiszen rá van kényszerítve. Ugyanígy, aki geoaktív zónában lakik, biztosan megőrzi egészségét és jó kedélyét, hiszen rendszeresen eljár sportolni, táplálkozását biológiai igényehez alakítja, pozitív gondolatokkal él, hiszen „rá van kényszerítve az egészséges életmódra”...

A fenti geoaktív zónarendszeren kívül alaposabb méréseket végeztünk még az R. községen áthaladó zónán, valamint az Alpok keleti oldalán húzódó zónarendszeren. A következőkben ezen geoaktív zónák radiesztéziai sajátosságait, belső szerkezetét ismertetjük.

Mérési eredmények

a Tokaji-hegység körüli húzódó geoaktív zónáról

A tokaji geoaktív zóna jelen ismereteink szerint feltételezhetően két koncentrikus körgyűrűből (vagy körgyűrűcikkből) áll. A külső gyűrűben három ponton végeztünk méréseket. Miskolcon a harmas főút mentén, Újfehértó déli határában és Apagyon. Mindegyik pont légvonalban pontosan 47 km-re van a Tokaji-hegy csúcsától. A zóna a vizsgált helyeken hozzávetőlegesen 3 km széles. Ez a szabályosság szinte valószerűtlen. Mindazonáltal fel kell tételoznünk, hogy szabályos kör alakú rendszerről van szó. Erre a következtetésre nem kizárólag a három mérés alapján jutottunk, hanem erre utal a Tokaji-hegység közvetlen közelében a földszugárzás sajátos hátlorendszere is. Miskolcon a zónában két ponton lakásokban és azok környékén, illetőleg több helyen a szabadban végeztünk méréseket. A földszugárzás erőssége mindenütt egyöntetűen sokszorosan meghaladta azt a mértéket, melyben a megrendült egészségi állapotú ember már veszélyeztetve van. A makroháló, mely a zónán kívül hozzávető-

legesen 50 m rácsállandójú, és 2–3 m rácsszélességű hálót alkot, itt 1,5–2 m rácsállandójúra és mintegy 50 cm rácsszélességűre sűrűsödött össze. Mivel a makroháló is E–D, K–Ny-i tájolású, itt könnyű összekevesztetni a Hartmann-hálót. (Ami a fejezet szerzőjével az első mérés alkalmával, amikor még nem ismerte a geoaktív zónák jellemzőit, meg is történt.)

A Hartmann-háló a tokaji geoaktív zónában átfedéssel helyezkedik el, vagyis egy egybefüggő Hartmann-pont-mezőt alkot. Az összesűrűsödés olyan mértékű, hogy bárhol mérve a földszugárzás minimálisan 4,5–5-szöröse a Hartmann-pontban mérhetőének. Az egyéb földszugárzások (vízerék, kőzetek stb. sugárzásai) is arányosan erőteljesebbnek mutatkoznak. Újfehértón a helyzet hasonló, ám itt megfigyeltük azt is, hogy a mintegy 3 km széles sáv mellett kétoldalt egy-egy kísérőzóna is húzódik, melynek 300–400 m az átlagos szélessége. A kísérőzónában a rezgés térbeli képe eltérő irányítottaságú, amivel kapcsolatban következtetést R. község példája kapcsán vonunk le. Apagyon a geoaktív zóna az újfehértóival egyező jellemzőket mutat. Sajnálatos tény, hogy a szerzők a geoaktív zónákban végzett méréseket nem azonos mértési elvek szerint végezték, ezért közvetlen összehasonlításra csak korlátozott mértékben nyílik mód, ám éppen a helyzet sajátosságából fakadóan, a geoaktív zónák pusztán létének ismerete nélkül, ez nem volt lehetséges. Amennyiben a geoaktív zónákra vonatkozóan egységes elméleti sikertől felállítani, a méréseket (további helyszínekkel kiegészítve) meg kell ismételni.

A gyűrű középpontja felé haladva, Nyírtelek határától 1,5 km-re, illetőleg Szerencs határa előtt 5 km-rel a makroháló ismét besűrűsödik, ám ennek mértéke elmarad a Miskolcon tapasztaltéhoz képest. A zóna szélessége 1,5–2 km, a rácsállandó 10 m körüli, ami csupán ötszörös sűrűség. Mindkét mérési pont légvonalban egyaránt pontosan 21 km-re van a Tokaji-hegy csúcsától. Elképzelhető, hogy ezen a gyűrűn belül még egy zóna húzódik, ám az autóval való bejárhatatlanság miatt ennek mérése komoly nehézségekbe ütközik. A Tokaji-hegytől északra, a Zempléni-hegység déli részén a Hartmann-háló sajátos mellékhálókat kap. (Mind a négy Hartmann-vonal által határolt területet Hartmann-mezőnek nevezünk.) Az egymással határos Hartmann-mezők tehát azok a területek, ahol teljes értékű Hartmann-vibrációt nem mérünk, felváltva pozitív és negatív vibrációt mutatnak. Síkbeli elhelyezkedésük ezáltal olyan, mint a sakktabla fehér és fekete mezőinek egymáshoz való viszonya. Ezért a jelenséget

sakktáblahálónak nevezzük. A sakktáblahálóban a Hartmann-rendszer olyan módon van jelen, mint egyébként, de minden mezőben a Hartmann-vonalhoz képest váltva egy egységnyivel pozitívabb vagy negatívabb vibráció is mérhető. Tehát abszolút értékben (ha a Hartmann-vonal erősségét $-0,5$ -nek tekintjük itt is) $+0,5$, és $-1,5$ erősségű zónákról van szó. Ám annak eldöntése, hogy abszolút értékben a Hartmann-vonal ebben a környezetben, ahol nincs viszonyítási pont, ténylegesen milyen erősségű, a hagyományos mérési technikával gyakorlatilag megoldhatatlan feladat. Erre vonatkozóan következtetéseket vonhatunk majd le a föld sugárzások átfogó, kozmikus rendszerének ismeretében. Az előzőekből látható, hogy a sakktáblaháló értelmezése a föld sugárzások skaláris elképzése alapján már nem lehetséges. Ez a tény ismét a föld sugárzások vektorjellegét valószerűsíti. Égetően szükségessé vált tehát a föld sugárzások (és a radiesztézia jelenségei) egységes elméletének a kidolgozása.

Geoaktív zónák az Alpokban

A geoaktív zóna Klagenfurttól kevéssel keletre, hozzávetőlegesen észak-déli irányban húzódik, egy nagy ívű negyedkört rajzolva. St. Veit, Friesach, Neumarkt, Niederwölz, St. Martin, Bad Aussee vonalától keletre, mintegy 40 km széles sávban. A sáv összesen 7, egyenként átlagosan 3 km széles zónát foglal magában. A zónák szélessége azonban igen tág határok között váltakozik. Az Alpok geoaktív zónái a tokajitól alapvetően eltérő jellegűek. Karakterük határozottabb, ám lényegesen kisebb az intenzitásuk. A tér függőleges irányú torzulása jelentős, a makroháló azonban inkább csak szakaszosan sűrűsödik be. A sáv keletről számított első zónáját vizsgáltuk kissé behatóbban. Az É-D-i irányítottságú geoaktív zónában az É-D-i Hartmann-vonalak hozzávetőlegesen 1,5–2 m-enként követik egymást. K-Ny-i irányban azonban a Hartmann-vonalak összehúzódnak, és 9–15 ingersáv szorosan egymás mellé zárkózik, egy 2–3 m széles, majdnem teljesen egybefüggő sávot alkotva, majd 4–5 m szünet következik, amely azonban nem föld sugárzásmentes, hanem a fél Hartmannnak megfelelő egyenletes mező alakul ki. Az ingersávok nem függőlegesek, hanem a geoaktív zóna közepe felé dőlnek. Elképzelhető, hogy bolygók. A vízterek ingersávjai határozottak, igen erősek, és szintén dőltek. A Gót-háló igen erős, és nagymértékben torzult,

néhol 45° -ot is eltér eredeti irányultságától. Feltehető, hogy alaposabb, részletekbe menőbb vizsgálat szabályos szerkezetet mutatna ki, amely mindenképpen jelentősen eltér a megszokottól. A geoaktív zónában egymást érik a különlegesen rezonáló templomok, melyek részletes ismertetésére ezen kiadvány nem nyújt módot. Mindazonáltal azonban említsére méltó, hogy ezek a templomok egytől egyig szinte tökéletesen valószínűleg meg a templomok építéskor célul kitűzött radiesztéziás struktúrárt. Tájéolásuk nem K-Ny-i, vagyis nem a Hartmann-rendszer (pontosabban nem a Hartmann-rendszert létrehozó makrohálózat) energiaáramlását használják fel, hanem az égtáji irányokkal 45° -os szöveget bezáróit, ami a Gót-háló irányítottágával egyező. (A föld sugárzások egységes rendszere c. fejezetből kiűnik ezen közös töről fakadó energiák viszonya. A Gót-hálóról is ott írunk részletesebben.)

Az ilyen tájolású templomokat Gót-templomoknak nevezzük. A geoaktív zónában ez az energia sokszorosra az egyéb helyeken álló templomok által használt, égtáji irányban áramlóénak. Ezt használják ki a Gót-templomok, s ezáltal tökéletesebben, s időtállóbban képesik le a templomok funkcionálásához szükséges radiesztéziás, mentális struktúrárt. Gót-templomok nemcsak a geoaktív zónában állnak, hanem az Alpokban (is) máshol is találkozzunk velük. Az eddig vizsgált Gót-templomok legeklátásabb példája a millstadi nagytemplom, noha a geoaktív zónától mintegy 40 km-re nyugatra fekszik. Mindazonáltal azon a helyen, ahogy az összes eddig vizsgált Gót-templom környékén, a Gót-háló sokszorosán erősebb a máshol megszokotthoz képest. Ezen zónák, illetőleg templomok vizsgálatával bővebben a templomokról szóló könyvben foglalkozunk.

R. község föld sugárzása

A község fekvése folytán, radiesztéziái szempontból igen nagy érdeklődésre tarthatna számot. Lakói számára ez nem feltétlenül jelenthet örömet, csak feladatot, azonban mint már korábban írtuk, a legerősebb geoaktív zónában sem érheti semmiféle baj a testi, lelki, és szellemi egészséggel önmagát felvértező embert. R. község geoaktív zónában fekszik, amely erősségét tekintve összemérhető a tokajji zónával, ám jellegét tekintve mértőldkőnek számít a geoaktív zónák kutatása terén. De az is lehetséges, hogy csupán korábbi mérésünk nem eléggé átfogó jellege miatt, nem vetjük észre másutt az R. föld sugárzására jellemző struktúrárt. S elképzelhető, hiszen ez volna

logikus, hogy az azonos szerkezetű geoaktív zónák egyaránt ezt a szerkezetet mutatják.

R. község lakosainak széles körű radiesztéziai vizsgálata után (melyre azért került sor, mert a községben igen nagyfokú halandóság tapasztalható daganatos betegségek következtében) azt az általános tapasztalatot szűrtük le, hogy a lakosok 90–95%-ának fején mérhető a káros zóna rezgésnyoma. Az esetek többségében ez Hartmann-ponttól származott. Ez már önmagában is elgondolkodtató tény, hiszen még megszervezni is nehéz lenne, hogy egy egész község úgy helyezze el az ágycsont, hogy mindenkinek „jusson” Hartmann-pont, s fejével bele tudjon feküdni. Az egész községben csupán egyetlen személyt találtunk, kinek testén nem voltak mérhetőek földszugárzásnyomok. (Erdemes megjegyeznünk, hogy az illető egy *vegetárius* diákány, akit társai szüntelen s töretlen jókedélyéről tartanak nevezetesen.) A Hartmann-háló mérése nem vezetett semmiféle megfogható eredményre. Az ingsersávok térben bonyolult módon többszörösen csavarodottak, pontos helyzetük gyakorlatilag kiértékelhetetlen. A makroháló itt nem teveszthető össze a Hartmannéval, mert lényegesen szabálytalanabb nála, s alapvetően másféle a rezgésképe. A geoaktív zóna határvonala a község szélén jól nyomon követhető, vizuálisan is észlelhető volt. Kétoldalán egy-egy 100 méter széles sáv húzódik, melyben erősen interferál a földszugárzás rezgéskomplexuma. Méréseink mindaddig nem vezettek sem magyarázathoz, sem a jelenség valamiféle átfogóbb megértéséhez, amíg csak a földszugárzás függőleges ingsersávjait vizsgáltuk.

A radiesztéziával foglalkozók körében ugyanis kizárólagosan elterjedt az az alapvetően hibás nézet, miszerint a földszugárzás kizárólagosan függőleges ingsersávokból állna. Ez, mint látni fogjuk, abszolút nem állja meg a helyét, hiszen a függőleges irányban terjedő rezgéskomplexumokon kívül a földszugárzás még másik kétfajta, minőségében teljesen eltérő komponens is tartalmaz. Mentségünkre szolgáljon azonban, hogy a másik két összetevő, a geoaktív zónák bizonyos típusait nem tekintve, mostanáig semmiféle egészségkárosító hatást nem hordozott, így elkerülte a gyógyulásra és egészségmegőrzésre koncentráló radiesztéták figyelmét. A földszugárzás második komponense kizárólag vízszintesen terjedő rezgésekkel áll. Ez a vízszintes irányítottság meglepően könnyen mérhető, mégsem vette észre, vagy legalábbis nem publikálta eddig senki, aminek valószínűleg az a magyarázata, hogy minden radiesztéta csak függőleges ingsersávokban gondolkodik, s így évtizedek óta mindnyá-

junk figyelmét elkerülte ez az igen erőteljes rendszer. Ezt az igen árnyalt és informatív hálózatot, melyet a földszugárzások egységes elméleténél részletesen is tárgyaltunk, *energiaminizációknak* nevezük. A harmadik komplexum igen jól mérhető, de az csak zárt térben, feltehetően csak párhuzamos oldalfalakkal határolt épületek, helyiségek belsejében mérhető. A rezgéskomplexumai szintén kizárólag vízszintesen terjednek, s minden esetben valamelyik két fallal párhuzamosan. Ezek alapján joggal tételezhetjük fel, hogy ez a harmadik rezgéskomplexum a második folyamánya lehet, mintegy az épületek üregét, falai által transzformált vibráció. A rezgéskomplexum határozottan és élesen elváló ingsersávokra tagolódik. Szerkezetére vonatkozóan az eddigi csekély számú mérés alapján következtetést levonni nem lehet, ám figyelemre méltó az a tény, hogy irányítottságukat tekintve (vagyis hogy melyik két fallal párhuzamban haladnak a zónák) igen könnyen eltéríthetőek. Gyakran elegendő a hálózati főkapsoló vagy egy-egy biztosító lekapcsolása, s a terjedési irány 90°-kal elfordul. Tehát a harmadik rezgéskomplexum a villamos hálózattal (is), s egyéb méréseinkből tudottan (melyeket az Akusztikai „Varázslások” radiesztéziai vizsgálata c. fejezetben tárgyaltunk) az energiamezőkkel szoros kapcsolatban van.

R. község földszugárzásában a vízszintes irányultságú zónák kulcs szerepet kapnak. Mint körütekintő méréseink alapján megállapítható, a geoaktív zónában, mely jösszerűen az egész községre kiterjed, hozzávetőlegesen 120–180 cm-es magasságban hallatlanul erős rezgéskomplexum húzódik, mely egy afféle (8–10 méterenként periodikus) és szüntelenül mozgó, haladó hullámot ír le. Helye állandóan, de nem periodikusan, hanem mintegy kavargva, örvényeket, és gyorsabb áramlatokat létrehozva folyamatosan változik, a radiesztéziai mérési gyakorlat számára szinte követhetetlenül. Megfigyelésükre csak a helyszínnel köszönhetően kialakuló hiperérezékenységünk adott módot, mely révén eszközök nélkül is folyamatosan érzékelhetővé vált számunkra ez az igen kellemetlen jelenség. A lakosság napközben álló helyzetben szüntelenül ebben a zónában tartózkodik, ezáltal olyan fókú töltöttséget szerezve, amely az éjszakai pihenéskor a földszugárzás szerkezetének helyi megváltozását eredményezi. Megvizsgáltuk a földszugárzást több lakos üres ágycsont környezetében, majd megisméltük a mérést az ágycsont fekvő személynél együtt. Minden esetben azt tapasztaltuk, hogy miután a vizsgálati személy elfoglalta helyét a fekhelyén, a földszugárzás károsító zónái áttolódtak az illető fekhelyére, s hozzávetőlegesen 30–40 másodperc múlva a fejénél állapodtak

meg. Ez akkor is így történt, ha az ágyak helyét tetszőleges módon megváltoztatuk. Arról van szó tehát, hogy a vízszintes irányítottságú zóna ugyan feltehetően önmagában nem gyakorol egészségre káros hatást, legfeljebb érzékenyebb egyéneknél fejfájást, rossz közérzetet idézhet elő, olyan intenzív feltöltöttséget okoz, amely a földugárázás káros zónáit éjszakára a töltött testrészt fölé húzza. Természeténél fogva ezt ágyáthelyezéssel elkerülni nem lehet, ezért szükség van valamiféle olyan eszköze, amely a vízszintes, feltöltöttséget okozó ingerstávot valamelyest megemeli, így fejmagasság fölé juttatva azt. Ilyen eszköz községszerte történő elhelyezésével a lakosság gondja megoldódik. Jelenleg a megfelelő védelmen dolgozunk, ennek megvalósítása előtt e községet nem nevezzük a nevének.

A geoaktív zónák eredetére és fizikai hátterére vonatkozóan egységes elméletet felállítani nem tudunk, különös figyelmet érdemel azonban az a tény, melyre az Alpok geoaktív zónáját mérve bukkanunk. Az általunk feltérképezett geoaktív zónák az Alpokban rendre egybeesnek, és kölcsönösen egyértelműen megfeleltek az általában húzódó jégkorszaki képződmények rendszerével. Nevezetesen minden geoaktív zóna közepe egy-egy moréna (a gleccserek által létrehozott hordalékokból álló talajfelgyűrődés) középvonalával esett egybe, (vö. lejtőtől végéig követve azt. Ez olyan fokú korrelációt jelent, mely kizárja a véletlen egybeesés lehetőségét. Mindazonáltal elhanyagolható következtetés lenne arra gondolni, hogy minden geoaktív zóna morénák következménye. Az viszont valószínű, hogy a morénák gigantikus gyűjtőlencseként viselkednek, s ennek jelentős szerepe lehet a geoaktív zónák kialakulásánál. A másik két zóna általában nem ismervé következtetéseket levonni jelenleg nincs lehetőségünk. A geoaktív zónák vizsgálatára visszatérni a földugárázások egységes elméletének tükrében lesz érdemes.

A geoaktív zónák teljes körű vizsgálata nemcsak hallatlan tudományos horderajenél fogva szükséges, hanem tíz- vagy százszereket zavartalan nyugalmra, az egészséges életre való esélyeinek biztosítása érdekében is elkerülhetetlenül fontos feladat.

Akusztikai „varázslások” radiesztéziai vizsgálata

Amikor a budapesti metró Duna alatti szakaszához érkeztek a mélyépítők, az alagút kifűrészához egyszerűen két irányból fogtak hozzá.

Pontos méréseket végeztek, terveket készítettek, s állandó kölcsönös kontroll mellett, szorosan együttműködve végezték el a nagy precizitást igénylő munkát. Az eredmény: összekötetés, szárazföldi kapcsolatot a Duna két partja között. A mai tudományban is létezik egy kétféle szűrttség, létezik egy „Duna”, mely elválasztja egymástól az élővel és az élettelenel foglalkozó tudományágakat. A helyzet adott, elkerülhetetlenül szükség van az alagútra! Am a fűrés koordinálásához nem alakult semmiféle bizottság, az irányítást nem vállalta fel senki. Így adódott az a sajátos helyzet, hogy spontán módon többen is nekiláttak alagutat készíteni. Ezek közül két vágat már igen előrehaladott állapotban van, külön-külön csaknem az út feléig jutott. Szerencsésnek mondható, hogy egymásról mit sem tudva, mégis majdnem szembetalálkoztak egymással. S most elérkezett az idő, hogy kinyíjtásuk egymás felé kezüket, és összekössék az alagút két vágatát, mert féltő, hogy nélkülül elmennek egymás mellett, ahogy az a történelemben már annyiszor megtörtént...

A tudomány két partját összekötő két ág a hangzástudomány és a radiesztézia. Ez kissé talán megdöbbenően hangzik, ám ha e két (még) el nem ismert tudományág eddigi eredményeit egymás mellé illesztjük, minden érthetővé válik. Mindkettő ismeri a saját „egyenletét”, mely sajnos kétismeretlenes, így az információ elégtelensége folytán kézzelfogható, használható megoldás még nem áll rendelkezésre. Am ha a két tudományág „egyenletét” egyszerre tekintjük, ugyanarra a két ismeretlenre már két egyenletet nyertünk, így rövid úton kezünkbe kerül a megoldás. A hangzástudomány, másképp a „high end” tudománya napjainkban szinte kizárólag Peter W. Belt nevéhez kapcsolódik. A jelenségkör, melyet jórészt ő fedezett fel, és amelynek fizikai megértésén és alkalmazásán jelenleg is dolgozik, a PWB-effektusok nevet viseli.

Peter W. Belt rádiómérmőknek tanult, majd a brit légierőnél szerzett szakmai gyakorlatot. 1956-ban azonban a hangtechnika felé fordította a figyelmét, s hamarosan megalkotta az akkori idők legkiválóbb hanghűségű hangszűrő egységét. Hangszűrője a 1981-es londoni audiokállifirászon elnyerte a Legjobb hangminőség címet. Ekkor határozta el, hogy a végére jár annak a megfoghatatlan jelenségnek, hogy ugyanaz a berendezés azonos akusztikai környezetben miért szól egyszer kiválóan, máskor meg csapnivalóan rosszul. Peter W. Belt a kutatás kezdeti fázisáról így nyilatkozott a Hifi Magazinak: „Nem sok eredményt értem el, egészen addig, míg fel nem hagytam azzal a beszűkült mérnöki gondolkodással, amely

hag/ományos képzésünkől következnek. Az első jelentősebb eredményem az volt, amikor rájöttem, hogy manipulálni tudom a hangképet azáltal, hogy összedörzölöm két hangszárgázó levett, dekoratív szivacs előlapját. "Valahogy így kezdődött mindig... ", kinek a fazékon a fedőt emelgető gőz, kinek a fáról lehalló alma, s kinek a hangszárgázó szivacs előlapja. Azóta 10 év eltelt, és Peter W. Belt kidolgozott egy elméletet, mely nem tér bele a mai tudomány tankönyveibe, de amely a radiesztézia elméleteivel *megdöbbenően egybeeső* következtetésekre jut! Lehet-e véletlen, ha két ember eltérő ismereti háttérből indulva, külön úton, egymásról mit sem tudva, más-más tudományágot művelve azonos következtetésre jut a fizika még nem ismert jelenségei körében? Lehet-e azonosan „tévedni”, emnyire eltérő úton haladva? A tudomány eddigi története azt mutatja, hogy az ilyen „véletlenek” mindig is érdemesek voltak az alapos vizsgálatra...

Vizsgáljunk meg néhány PWB-effektust radiesztéziai háttérének tükrében!

„Kábelvarázslat”

A hifi-lánc készülékeit (hangszedőbetét, fonoc erősítő, teljesítményerősítő, hangfalak) kábelek kötik össze. Ezek a kábelek hihetetlen, a fizika jelenlegi ismereteinek birtokában megmagyarázhatatlan jelenséget produkálnak. Ha bármelyik kábel két végét egymással felcseréljük, jelentősen megváltozik a hangkép. Félreértés ne essék, nem az ún. hideg- és melegpont felcseréléséről van szó, hiszen az nyilvánvaló brumm, és egyéb jelenségekhez vezet. Egy összekötő, más szóval interkonnekci kábel semmivel meg nem különböztetett két vége közül nem mindegy, melyiket csatlakoztatjuk pl. a lemezjátszóhoz, és melyiket az erősítő bemenetéhez. Más szóval nem mindegy, hogy egy darab közönséges rézdrót melyik vége van a jelforrás, és melyik a feldolgozó erősítő felől. Az egyik esetben szűrtebb, de koherensebb, míg a másik esetben a sávszéleken kiemelt, hangosabbnak tűnő, de fásztóbb hangképet kapunk. Peter W. Belt szerint (aki nem foglalkozik radiesztéziával, s méréseinkről nem tudhatott) a kábeleknek *polaritása* !!! van.

A kábelek radiesztéziai méréséből kiderül, hogy két végük eltérő polaritású. Egyik végük a Hartmann-pontok vibrációjával azonos értelmű negatív, míg a másik pozitív vibrációt tart fenn. A jelenség

fizikailag valószínűleg a kábelek húzásakor keletkező anyagszerkezeti irányítottassággal függ össze, ám ez a fizika mai ismeretei szerint a jelenséget nem magyarázza. Nem elégséges ugyanis a drótdarab két eltérő vége között valamiféle „fizikai” különbséget felfedezni, azt is meg kell mutatni, hogy miféle hatásmechanizmus által fejti ki az a „fizikai” különbség azt, és éppen azt a hatást. (Képzelmünk el, hogy van egy vascsövünk, melynek, ha az egyik végét a hóba nyomjuk, s isztérő hangok közepette megolvad a hó, míg, ha a másik végével tesszük ugyanezt, a jelenség nem következik be. Ezután megvizsgáljuk a cső két végét, és észrevesszük, hogy az egyik vége szürke, a másik pedig vörös. Magyarázza-e ez a jelenséget? Természetesen nem. A cső végének eltérő színéből azonban még nem következik semmi más, csak az, hogy a fehér fényt eltérő módon veri vissza. Ám, ha megvizsgáljuk, hogy mi a színeltérés oka, és úgy találjuk, hogy az eltérés oka nem pl. az alkalmazott különböző színű bevonóanyag, hanem az, hogy a vörös vég hőmérséklete néhány száz °C-kal magasabb a másikénál, a hó olvadási tulajdonságainak ismeretében magyarázatot nyertünk a jelenségre.) Jelen esetben tudjuk, hogy a kábelek két vége ellentétes polaritást mutat, és el tudjuk képzelni, hogy a drótszálak húzásakor a drótban ébredő feszültségek révén olyan elváltozások keletkeznek a kristályszerkezetben, melyek a húzási irányra specifikusan jellemzőek, vagyis bárhol elvágva a két vége eltérő kristályszerkezeti struktúrát fog mutatni. Ez két állítás, melyek között az összefüggést még nem ismerjük. Az tehát a feladat, hogy a radiesztézia, a high end és a fizika ösvényein párhuzamosan járva, ezeket egymással összehozva megtaláljuk azt.

Radiesztéziai szempontból a jelenség az ún. struktúrasugárzások körébe tartozik. Minden anyagból lévő dolog a környező teret bizonyos rá jellemző módon befolyásolja.

(Ez a kijelentés még a mai fizikatan könyvekbe is belefer, gondoljunk csak a relativitáselméletre, a görbült terekre... A radiesztézia tudománya szerint a gondolatsor így folytatódik!)

Ez a befolyásolás azt jelenti, hogy a tér egységes szerkezetét két ellentétes minőségre osztja. („...s elválasztá a világosságot a sötétségtől.”) Az anyag megteremtí hát a saját, önmagára jellemző terét. Ez a tér a továbbiakban az anyag kézzelfogható valóságával egyenértékűen jellemzi az anyagot.

Igencsak megfontolandó kérdés azonban, hogy valóban az anyag hozza-e létre a tér megosztottságát, s nem megfordítva van-e, hogy a tér megosztottsága hozza létre az anyagot??? Ez a kérdés hosszadal-

mas fejtorést okozhatna az anyag mindenhatóságában hívó gondolkodóknak, ám nem vezetne több jóra, mint a tyúk és a tojás nagy problémájának megoldása.

A jövő fizikája várhatóan igazolni is fogja azt az egyre nyilvánvalóbbá váló elképzelést, hogy nem az anyag határozza meg a világot, hanem csupán a világ egyik szerény megjelenési formája a sok közül.)
Tehát: **a megosztott tér és az anyag vizsgálata egymással egyenértékű. (Ezen a tényen alapul a radiesztézia)**

Elegendő a tér megosztottságát vizsgálni, s ezáltal mindent megtudhatunk az anyagról (is). (Ugyanis nem csak az anyag „előjoga”, hogy a térben megosztottságot hozzon létre, hanem például a gondolát, az érzelmek stb., a világ összes jelensége ezt teszi. Ezért van a radiesztézia egyedülálló helyzetben, hiszen általa a világ összes jelenségéről a jelenségek közvetlen vizsgálata nélkül, azzal egyenértékű eredményt kaphatunk.)

Vizsgáljuk meg közelebbről a tér megosztottságát. Ha a tér nem tartalmaz anyagot (sem másféle információt), strukturálisan kiindulópontnak tekinthető, homogén elrendeződésbe szerveződik. Ez az elrendeződés az egyetlen, mely nem lép semmivel kölcsönhatásba, és semmiféle más kölcsönhatás közvetítésében sem vesz részt. Nevezhetünk ezért a „semmi” állapotának is. Amikor megjelenik az anyag (vagy másféle információ, gondolati, érzelmi rezgések, asztrál, szellemi vagy mentális lépezések, melyeknek boncolgatásához a szerző még nem érzi hivatottnak önmagát), a homogén elrendeződés két, egymással szorosan együtt járó minőségre oszlik, melyeket pozitív és negatív teonoknak nevezünk. A teonokat pusztán mint minőségeket tekinjük, és semmiképpen sem mint anyagból lévő dolgokat. Az egyszerűség kedvéért gondoljuk őket kezdetben csak olyan fogalompárnak, melyek csak dialektikusan, egymást kölcsönösen feltételezve értelmezhetőek, mint pl. a jó–rossz, fény–árnyék, yin–yang stb. fogalmai. A teonok a tér szerkezetét írják le, két komplementer minőség egymásnak szembeállításával. Ne gondoljuk azonban, hogy ez a yin–yang páros valamiféle átfogalmazása. A yin–yang a világ egyetlen és tökéletesen relatív minőségei, univerzálisan leírhat minden leírható, míg a teonok kizárólag a tér minőségei.

Itt szeretném nyomatkósan felhívni a figyelmet, hogy a teonokról csak annyit definiáltunk, hogy a tér minőségei, és semmit nem kötöttünk ki arról, hogy a tér alatt miféle teret értünk. Nem kötöttük ki, hogy hány dimenziós, s nem tételteztünk fel semmit az időbeliség-

vel kapcsolatban sem. A tér fogalma alatti tehát egyszerűen csak a valóság színterét értjük, és ennek milyenségéről előre önkényesen semmit sem tételteztünk fel, nem álltunk az ismeretlennel szemben előre korlátokat. Azonban ha a teonok segítségével történő vizsgálatink közben a tér mintegy feltédi önmagát, az a valóság megismerése szempontjából sokkal értékesebb, mintha bármit is előre feltételeztünk volna.

Vizsgálódásainkat kezdetben kizárólag az anyagi világ körében végeztük, ám a teonok fogalmának bevezetésével, úgy tűnik, azonnal ki is lépünk belőle. Ez nem gondolatmenetünk hibájából fakad, hanem a világ működési sajátossága, ugyanis: **mindenféle valós struktúra rendezőelve önmagán kívül eső minőségek által meghatározott.**

Gondoljunk akár csak az atomokra. Hibás elképzelés lenne, ha azt gondolnánk, hogy az atomok „anyagból” vannak. Egy proton struktúrája (mai ismereteink szerint is) alapjában eltér pl. egy szilet kenyér vagy egy darab téglá struktúrájától, noha mindkettőnek jellemző alkotórésze. Másképp fogalmazva: az atomi világ struktúrája eltér a makroszkopikus világ struktúrájától. Kezdetben, míg az atomokról senki sem tudott, a makroszkopikus világ struktúráját úgy nevezték, hogy „anyag”, s megkülönböztettek tőle eltérő struktúrákat, melyeket „nem anyagi természetű” elnevezéssel jelölték meg (s amelyek elől korunk tudományára félelemmel teli irtózáttal menekül, s még vizsgálálatra is méltatlannak tart).

Az atomi világ struktúrája is ebbe a „nem anyagi természetű” kategóriába tartozott (!), mikor néhány évtizeddel ezelőtt feltárták természetét, azonban a többi „nem anyagi struktúrától” való elkülönítés érdekében módosították a fogalmi hovatartozások rendjét. Az „anyag” fogalmát felváltották az „anyagi természetű dolgok” fogalmával, mely alatt a korábbi „anyag”, és az atomi világ struktúráját együttesen kell érteni. Az átcsoportosítás logikusnak tűnik ugyan, hiszen így azonos kategóriába került „a” struktúra és rendezőelvének struktúrája, de végük észre vették azt is, hogy ez az átrendezés csak a miáthalunk kitárlált fogalomrendszer érinti, tehát tetszőleges, s a világ rendjén mit sem változtat. Ha az anyag rendezőelvét nem oszthatóságra, hanem kitejlesedése szempontjából vizsgáljuk, vagyis nem a hagyományos európai analízáló, hanem az ősi szintetizáló gondolkodásmód szerint keressük határait, nyilvánvalóan másféle struktúrákat tárunk fel, mint ami az atomi világ sajátja, mely azonban lo-

gikailag legalább annyira az anyaghoz tartozó, mint az atomi struktúrák.

A tudományos vizsgálathoz ezért kirekeszteni ugyanolyan hiba, mint a fogalmi kategóriák átcsoportosítását a valóság megosztottságának fogalmával összetéveszteni.

A teonok ugyanúgy spekulatív fogalmak, mint az atomi világ fogalmi, pontosan annyira tekinthetők „létezőknek”, ahogy létezőnek gondolunk pl. egy elektront vagy egy neutrínót, hiszen egyik sem „megfogható”, hanem csupán megnyilvánulásai által ismert, s hol ilyenek, hol olyannak feltételezett. Egy alapvető különbség azonban mégis van a két fogalomrendszer között. Míg az anyag struktúrájának határait oszthatóságának irányában kutatjuk, a világ jelenségeinek tengerében csupán egyetlen ponton végzünk mélyfúrásokat, melyeknek eredménye az adott pont jellemzőiről ad képet csupán. Ha ellenben az anyag kitejeseződésének irányában haladva vizsgálódunk, a világ tengerének fenekéről átfogó képet kapunk, hiszen így nem azt keressük, ami „speciális”, hanem azt, ami általánosan jellemző. Az oszthatóság irányában kifejtett vizsgálatok újabb és újabb eredményei a részre s annak részére vonatkoznak, míg a kitejeseződésre vonatkozó vizsgálatok eredményei a fensőbb struktúrákra vonatkozó újabb és újabb kiterjeszhetőségek, vagyis az átfogó megértés irányában nyilvánulnak meg. Ezért önmagukban lévő létjogosultságuk semmiképp sem gondolható kisebbségnek az atomi világ létjogosultságánál.

A többségében negatív teonokból álló térsztruktúrák negatív töltést, míg a pozitív teonok pozitív töltést valósítanak meg. Töltés alatt nem az elektromosságbanól ismert töltést, hanem a radiesztézia egyik alaminőségét értjük. (Mint ahogy már A Hartmann-pontok egymáshoz viszonyított töltése c. fejezetben írtuk, ám itt most célszerűnek tűnik ezen alapvető fogalmi rendszer megisméltése.) A „töltés magában hordozza az energia-áramlás lehetőségét. A töltések lehetnek passzív vagy aktív állapotban. Passzív állapotban a töltés nem ad magáról hírt, nem lép környezetével kölcsönhatásba. Az aktív állapot úgy jön létre, hogy a töltés kielégít egy bizonyos, a környezetétől és saját állapotától függő peremfeltételt. Ekkor megindul az áramlás, melyet a radiesztéziában *vibrációnak* nevezünk. A vibrációt képesek vagyunk érzékelni, szubjektíven mérni, a vibráció ugyanis kölcsönhatás az aktív forrás és a *nyelő* (az áramlás végpontja) között. Mérni kizárólag csak kölcsönhatások által lehet (ami azt is jelenti, hogy a radiesztéziában minden mérés a vibráció érzékelésén alapszik), tehát

a radiesztéziában (is) minden jelenséget kölcsönhatások mérésére vezetünk vissza. A nyelő a forráshoz hasonlóan töltés, mely azonos módon lehet passzív vagy aktív állapotban. Minden töltés egyszerre forrás és nyelő egyaránt. Egy adott töltésre jellemző, hogy többségi jellegét tekintve forrás, és kisebbségi jellegét tekintve nyelő, vagy megfordítva. Egyszerűen úgy mondhatjuk, hogy a radiesztéziás töltésekre a polaritásukon kívül jellemző, hogy többségi forrás, vagy nyelőként viselkednek. Pozitív forrásból negatív vibráció származik, és tart a negatív nyelő felé, illetőleg megfordítva, negatív forrásból pozitív vibráció indul ki, és a pozitív nyelőhöz tart. Ez a mondat azt a meglepő szabályszerűséget takarja, hogy az azonos nemű minőségek vonzzák, a különbözők pedig taszítják egymást, ami szöges ellentétben áll a fizikából ismertekkel.

Ha feltételeesen elfogadjuk ezt a gyakorlati tapasztalatokból származó tételt, segítségével igen messzemenő következtetéseket vonhatunk le, melyek a radiesztézia határain túlmutatva, ismert természettudományos jelenségek között világíthat meg a jelen ismeretekkel egybeeső, a megértés új dimenzióit feltáró összefüggéseket. Lehetőség nyílik elvi megfontolások alapján definiálni az élő és az élettelen struktúra fogalmát, ami a soktényezős rendszerek közös jövőjét matematikailag *előre* leírhatóvá teszi. Ezen gondolatok kifejtése hallatlanul izgalmas területre vezet, melynek feltárására a *Pszichohistoria logikája* c. könyvben kerül sor. Mindemellett jelen könyv későbbi fejezetében visszatérünk e tétel bizonyítására.

A struktúrasugárzás tehát nem más, mint a tárgyak teomezőinek a rendszere. Ezek a teomezők alakítják ki a vizsgálatunk tárgyát képező huzaldarab radiesztéziás terét is. Amennyiben a huzaldarabot képzeletben tetszőlegesen kis szeletekre osztjuk, s az egészet ezen szeletek összegének tekintjük, a gyártás során időben szorosan egymás után keletkező részekhez jutunk. Ezek a részek a gyártás technológia fogyatékosságából és egyéb parányi határozatlanságokból okozó fizikai jelenségektől származó egyenlenségektől eltekintve egymástól csupán életkorukban különböznek. Az életkorkülönbségek függvénye a huzal mentén haladva *szigorúan monoton* függvényt ír le, míg az előbb említett egyenlenségek sztochasztikus jellegűek. Ha a huzalt bárhol elvágjuk, bármilyen módon daraboljuk, a darabok polaritása az eredeti huzaléval és egymáséval azonos irányítottságú marad. Az egyenlenségeket leíró sztochasztikus függvényekről könnyű belátni, hogy nem felelhetnek meg annak a követelménynek, amit a darabolás során tapasztalt szabályszerűség megkövetel, vagyis

hogy bármely szakaszon a függvény menete azonos legyen, míg az életkorfüggvény kielégíti ezt a feltételt. Ebből következik, hogy amennyiben a huzal tetszőlegesen kis szeletekre osztásából származó részek önmagukon belüli homogenitását elfogadjuk, a struktúrasugárzások dipólusszerkezetének az oka a huzal mentén az anyagyszerkezet kialakulása közötti *időkülönbség*.

Ez igen súlyos állítás, ami csak akkor áll fenn az eddigiek szerint, ha igazolni tudjuk, hogy a huzaldarab tetszőlegesen kicsiny szeletekét önmagukon belül minden szempontból homogének. Ehelyett az igen komoly technikai nehézségeket okozó vizsgálat helyett tekintsünk más, azonos jellegű, könnyebben vizsgálható példákat.

Vizsgáljunk meg egy ceruzavonalat. A ceruzavonal kezdete negatív míg a vége pozitív vibrációt mutat. Ez azonosan így van golyóstoll-, filctoll-, zsírkrétavonások esetén is, de így van akkor is, ha az ujjunkkal húzunk vonalat a porba. Ha az előbbi állításunkat, mely a huzalok polaritására vonatkozott, azzal akarnánk cáfolni, hogy a huzal tetszőlegesen kis osztással előállított szeletekét valamely atomszerkezeti okból nem tekinthetők homogénnek, s ez okozza a polaritás megosztottságot, akkor ezt most a ceruza-, golyóstoll-, filctollvonalakkal, de a porba húzott vonással is azonos módon ki kellene tudni mutatnunk. Ez azt jelentené viszont, hogy a huzalok, a ceruza-, a golyóstoll-, a filctollvonalak, valamint a porba húzott vonal atomszerkezete valamilyen szempont szerint egymással megegyező lenne, ami azonban nyilvánvaló képtelenség, így megerősíthetjük korábbi állításunkat, mely szerint: **Azon anyagi részek térbeli vonalata, melyek térszerkezetüket tekintve egymással felismerhetően azonosak, és életkorukat tekintve monotonan függvényt írnak le a térbeli vonulat mentén, a teomezót olyan értelemben polarizálják, hogy a vonulat legidősebb rész felőli végén pozitív, míg a legfiatalabb felőlin negatív teonokból álló struktúra alakul ki. Felismerhetően azonos alatt azt értjük, ha a térszerkezet meghatározó jellemzői egymással megegyeznek.**

(Azt mondtuk ugyanis, hogy a pozitív teonok hozzájárulnak a pozitív töltést, s a negatívok a negatívot, valamint a pozitív töltésből negatív vibráció indul, s megfordítva... Tehát a térvonulatok kezdeti oldalán a negatív vibráció pozitív töltést, vagyis pozitív teonstruktúrát takar.)

A felismerhetően azonos fogalmára jelen vizsgálatunk későbbi szakaszában még visszatérünk.

A huzaldarab, a ceruzavonal, s minden térbeli vonulat mentén

rendeztet monoton időfüggvényt leíró tárgy olyan, mintha keletkezése során, a léte által egy fénykép volna az *időről*. Egy fénykép, mely kizárólag magát az időt ábrázolja. S ennek a fényképnek az a sajátossága, hogy a korábbi időpillanatok felőli oldalára vonzza a pozitív teonokat, későbbi oldalára pedig a negatívokat. A pozitív forrásból negatív vibráció származik, tehát a vonulat mentén az idő „múlásának irányába negatív vibráció terjed. Érdemes megvizsgálni az állítás megfordítását is, hogy minden negatív vibráció az idő vektori irányítottagsával függ-e össze, s melyek azok a jelenségek, amelyek negatív vibrációval fejeződnek ki. Ugyanis, ha több ilyen jelenség létezik, akkor azok kifejeződési formájukban egyezők lesznek, ami egyúttal azt is jelenti, hogy rendezőelveikben léteznek közös rész. Ezáltal olyan egyéb fizikai jelenségek birtokába jutunk, melyek a hétköznapi gondolkodás számára felfoghatatlan fogalmat, mint az idő, más fogalmakkal rokonítanak, így olyan összetettségű tárgynak fel, mely a jelenségek lényegének megértését emberközébe hozzák.

A fenti tétel gyökeresen más alapokra helyezi a fizika szemléletét, ezáltal jelentős vihart kavargat maga körül. Mindaddig, amíg a radiesztázia kizárólag szubjektív mérési módszerre hagyatkoznik kénytelen, ezen elmélet tudományos igénnyel nem védhető. Attól a pillanattól fogva azonban, hogy rendelkezésünkre áll majd a radiesztázias vibrációt mérő műszer, a fenti tétel ingathatlannal megállítja a helyét. Ezért a műszer megépítése nem holmi varázsvesszős emberképek hobbitja ezentúl csupán, hanem a fizika megújulásának záloga.

Vizsgáljunk meg a híftiberendezésben az interkonnekt kábelek két-féle bekötési irányából adódó hangzásokkülönbséget. Az egyik hangkép a sávszéleken kiemelt, vagyis döngőbb basszussal, csilingelőbb magass hangokkal bír, hangosabbnak tűnik, látványosabb képet fest, ám hosszú távon fárasztó, s inkább elveszi a zenehallgatástól a kedvet, mintsem vágyat ébresztene rá. A másik hangkép szürtebb, „szürtebb”, koherensebb, kevésbé vonzó a fülnek első hallásra, ám kevésbé is fárasztó, s hosszú távon a hallgató ezt itéli jobbnak. A high endben ez utóbbi helyes polaritásúnak nevezzük.

Az interkonnekt kábelek radiesztázias mérése a következő eredményt adja: A lemeztápszóbotéletet a fonocerósító bemenetével összekötő kábel helyes polaritása az, amikor a kábel mindkét száljának pozitív vége a lemeztápszóbotét felől van. A fonocerósító kimenetéhez helyesen a teljesítményerősítőbe vezető kábel pozitív vége csatlakozik, s ugyanígy a hangsugárzókhöz vezető kábelek mindkét szála a pozitív végével a teljesítményerősítő felé áll a helyes polaritásúnak

nevezett irányban. Egyszóval a helyes kábelezés az, amikor a kábelek húzási iránya a jel útjával ellenétes irányú.

A hálózati konnektor polaritása

A híftiberendezések hálózati kábelei még egy effektussal borzolják tovább a fizikusok amúgy is egyre zaklatottabb idegeit. Különböző hangképet eredményez az is, ha bármely hífkészülék hálózati kábelét ellenkezőleg csatlakoztatjuk a hálózati aljzatba. Bonyolult berendezésnél még van remény mai ismereteink alapján is valamiféle magyarázat fabrikálására azonban az effektus egyszerű villanymotorból és mechanikából álló lemeztápszódeck esetében is azonos módon demonstrálható. Erre a jelenségre a fentiekhez hasonlóan a fizika mai keretein belül magyarázat nincs.

A radiesztéziás mérések a következőket mutatják:

A lemeztápszó lejtátszótűjének hegye, illetve a kar két vége azonos polaritású a lemeztápnér tengelyének felső végével, és ellenétes a lejtátszókar közepének és a mechanikus alaplemeznek a polaritásával. A burkolat polaritása nem egyöntetű, hanem típusfüggő rajzolatot mutat. Részletesebb, konkrétább polaritástérkép készítéséhez nagyszámú különféle típusú lemeztápszó módszeres mérésére lenne szükség. Az effektus lenyegének megértése szempontjából ez első közelítésben nem látszik szükségessé. A hálózati csatlakozóaljzat csatlakoztatási irányának megfordításakor a lemeztápszó polaritása az ellenkezőjére vált.

A helyes polaritás az, amikor a lejtátszótű hegye negatív.

Az erősítő burkolatának polaritása megegyezik a kimeneti, tehát hangszórókhöz kapcsolódó csatlakozópontjainak polaritásával, és ellenétes a bemeneti pontokéival.

A helyes polaritás az, amikor a bemeneti káposok pozitívak, a kimenetiek pedig negatívak.

A tuneréknél az erősítőkével azonos a helyzet. Az antennabemenet ellenétes polaritású a hangfrekvenciás kimenettel és a burkolattal.

A helyes polaritás az, amikor a burkolat és a kimenet negatív.

A magnetofonoknál a burkolat a lemeztápszókéhoz hasonlóan (feltehetően a mozgó alkatrészek miatt) meglehetősen változatos, és típusfüggő polaritásrajzolatot mutat. Ellenben az elektromos be- és kimenetek szempontjából a fenti készülékekkel tökéletesen megegyezik a polaritások viszonya, és a helyes polaritás is.

Tehát azt mondhatjuk, hogy a híftiberendezések helyes polaritása az, amikor bemeneti káposok pozitív, a kimenők pedig negatív vibrációt mutatnak. Ez a polaritásvizony az interkonnekt kábelkével egyező értelmű. A bemenőkáposok pozitív vibrációja negatív forrást takar, míg a kimenet negatív vibrációja pozitív forrásból származik. Tehát a készülék bemenetén negatív töltés van, melyből pozitív vibráció tart a kimeneten lévő pozitív töltés felé. Más szóval a készülékek akkor vannak helyes polaritással a hálózatra csatlakoztatva, ha ezáltal bennük a jel irányával egyezően pozitív vibráció ébred. A készülékeket összekötő (interkonnekt) kábelek akkor helyes polaritásúak, ha (a készülékekével egyező viszonyban) a jel haladási irányában a bemenet pozitív, a kimenet negatív vibrációt tart fenn, ami a jellel egyező irányban ébredő pozitív vibrációt jelent.

Összefoglalva megállapíthatjuk, hogy a hangzásokép szempontjából optimálisan összeállított rendszerben a radiesztéziás mérések azt mutatják, hogy a hangfrekvenciás jellel párhuzamosan, a jelforrástól a hangsugárzókhig minden készülékben és összekötő kábelben pozitív vibráció halad. A jel útjának, tehát az információ terjedésének irányában (legalábbis a híftiberendezésekben) pozitív vibráció halad. Erdemes ezt a gondolatot a korábbi megállapításunkkal párban, ismét összefoglalni: az idő által kijelölt irányban negatív vibráció, míg az információ által kijelölt irányban pozitív vibráció halad.

A fenti megállapítás azt is jelenti egyúttal, hogy eddigi mérésaink szerint a radiesztézia jelenségei és a PWB-jelenségek egymással szoros összefüggésben állnak, vagyis kölcsönösen alkalmazhatóak egymásra a másik tudomány tételei is. De jelenti azt is, hogy a két tudomány filozófiája, munkahipotézisei egy és ugyanazon fizikai jelenségkör más nyelven, más úton történő megközelítései. Peter W. Belt mondja: „Teljes mértékben érzékeny vagyok arra a benyomásra, amelyet a környezeti energia manipulálása kelt. A legfőbb kísérlethez egyálta-

22. ábra

lán nincs szükségem zenehallgatásra...” – Ez a mondat úgy hangzik, mint ahogy egy radiesztéta mondja el érzetait a földszülgázás mérésével kapcsolatban. Ebből is szinte kinalkozik a Peter W. Belt által felállított teória és a radiesztétia filozófiájának összevetése.

Elektromos készülékek zavaró terei

Mindegyik készüléket a fenti vizsgálatok során három állapotban mérjük meg. A két ellentétes csatlakozási irányban a hálózatra kapcsolva, hálózatra csatlakoztatás nélkül szabadon hagyott hálózati kapcsolattal és egy egyszerű PWB-eszközzel blokkolva. (Ez az eszköz egy 20–30 cm hosszú szigetelt huzal, melyre ívelt kettős csomó van kötve, miáltal Ω alakú hurok képződik belőle, s a két végére krokodilcsipesz csatlakozik. Lásd a 22. számú ábrát.) A szabadon lévő hálózati kapcsolattal történő mérés valamennyi készüléknel a helyes csatlakoztatási irányban mértékkel egyező polaritási térképet eredményezett, bár a mérhető vibrációk erőssége jelentősen kisebb volt. A fent említett PWB-eszközzel úgy lehet blokkolni egy elektromos készüléket (bármilyet, nem csak hifiberendezést), hogy kihúzott hálózati csatlakozójának kapcsait a két krokodilcsipesz segítségével rövidre zárjuk. Ezzel a zene hallgatására zavaróan ható effektust kiküszöböltük. Radiesztétiai szempontból a készülékek ilyenkor semmiféle polaritást, megosztottságot nem mutatnak. Strukturásgázásuk kevésbé intenzív, de mérhető. Erdemes azonban külön megvizsgálni, hogy milyen folyamaton keresztül jutnak a készülékek ebbe a semleges állapotba. A PWB-hurok csatlakoztatása előtt a vizsgált berendezés a nyitott hálózati kapcsok állapotában van. Ilyenkor enyhe polarizáltságot mutat. A PWB-hurok csatlakoztatását követő néhány másodpercben ugrásszerűen felerősödik a rajta mérhető vibráció, a helyes csatlakoztatási irány polaritási megosztottságának megfelelő értelemben. A vibráció hozzávetőlegesen 4–5 másodperc alatt eléri a maximumát, majd egyenletesen csökkenve, 30–40 másodperc alatt beáll a fent leírt semleges állapot. (Ez a jelenség adalékkul szolgál a teomeezők működési sajátságainak, s ezen keresztül az idő és az információk viszonyának, kölcsönhatásának megértéséhez.)

A fenti méréseket más elektromos gépekkel is elvégeztük. A PWB-effektust azonosan kiváltja bármely elektromos készülék (por-szivó, hajszárító, hűtőszekrény, grill-sütő, asztali lámpa, de a 220 V-os

hálózatra nem kapcsolódók is, mint pl. a telefon stb.). A blokkolást bármelyikkel elvégezve a PWB-hatás megszűnik.

Tehát pl. a szomszédos helyiségben lévő használaton kívüli por-szivó zavarója a zenei hangképet. Ha PWB-hurkot csatlakoztatunk rá, a zavaró hatás megszűnik. Az egyéb elektromos készülékeken folytatott radiesztétizás mérések a hifiberendezéseken végzettenkel azonos eredményt hoztak. Szabadon hagyott csatlakozóponatok esetén enyhe polarizáltságot mutattak a készülékek fajtájától és típusától függő rajzolatban, a blokkolást követően azonban a fent leírt afféle „hatvúdialeffektus” során a semleges állapotba jutottak. A fenti kísérletekből azt a következtetést vonhatjuk le, hogy a különféle elektromos berendezések teomeező-mintázata valamely jellemzője folyóán zavaró hatással van a zenei hangzásra. Amennyiben a mintázat kialakul, a zavaró hatás érvényre jut. Ha a polarizáltságot megszüntetjük, a zavaró hatás nem érvényesül.

A hifiberendezések akkor szólnak jól, ha 220 V-os hálózathoz való csatlakoztatásuk iránya olyan, hogy a csatlakoztatás hatására polaritásuk nem vált előjelet, csupán azonos értelműt megtartva felerősödik a radiesztétizás vibráció. Ebből, és az előző mérésekből egyútt azt a következtetést vonhatjuk le, hogy a hifikészülékek polaritása eleve olyan, hogy bennük a bemenetektől a kimenetük irányában pozitív vibráció, vagyis a terjedő információ által létrehozott radiesztétizás rezgés mérhető. Ez lehetne egyúttal a high end készülékeknek radiesztétizás ismérve is.

Tehát az a hifiberendezés tekinthető megfelelően megkonstruált-nak és megépítettnek, amelyben a radiesztétizás pozitív vibráció a bemeneti kapcsolattól a kimenetek felé tart, más szóval a készülék saját vibrációja a benne haladó jel által keltett vibrációval azonos értelmű.

Az audiokultúra barátainak kedvéért megjegyezzük, hogy az inter-komnekt és egyéb kábelek típusa, minősége nem kizárólag széanszólással választható ki. Az összekötő kábelek vibrációjának nem csupán irányában, de erősségében is illeszkednie kell ahhoz a készülékhez, amelyhez csatlakoztatni kívánjuk. Ha a csatlakozót a számtára kijelölt alizart közelébe helyezzük, a kábel vége és a csatlakoztatási pont között vibrációs kapcsolat jön létre, állóhullám alakul ki, melynek a két végén maximumhelye van. A két pont között tehát valahol található egy zóna, amelyben a vibráció nulla értéket vesz fel. Ha ez a hely hozzávetőlegesen az összekötő egyenes közepén van, akkor a berendezés saját vibrációja a kábel vibrációjával megegyező erősségű. Ha

ettől eltérő helyen található, akkor amelyik oldalhoz közelebb áll, az a gyengébb vibrációjú. Úgy kell tehát a kábelt kiválasztanunk, hogy a kioltás közepén legyen. Meg kell azonban jegyezni, hogy ez a mérés igen erős koncentrációt kíván, tapasztalt radiesztétának is megterhelő feladat, ezért amíg a radiesztéziás vibráció mérésére elektronikus műszer nem áll rendelkezésre, inkább csak elvi jelentősége van.

Itt jegyezzük meg, hogy a semmiféle hálozathoz sem kapcsolódó elemes készülékek (kvarcórák, infra távirányítók, elemes játékok, sőt egyszerűen csak önmagukban a különféle elemek is) ugyanúgy produkálják a fenti effektust, azzal a különbséggel, hogy hálozati csatlakozójuk nem lévén, az ismertetett módszerrel blokkolni őket nem lehet. Blokkolásukra más módszer létezik.

A radiesztéziás mérések (ahogy minden mérés) kölcsönhatásokon alapszanak. Vagyis nemcsak a radiesztéziás vibráció hat a mért végző személyre, hanem megfordítva, a mért végző is hat a mért vibrációra. (Erről a nyilvánvaló tényről a legtöbb radiesztéta sajnálatos módon megfeledkezik...) Tapasztalni fogjuk, hogy a mérési eredmény szempontjából éppen ellentétes eredményt kapunk attól függően, hogy a mért végző személy a mért rendszer melyik oldalán tartózkodik. Ez a jelenség a radiesztéziában számunkra eddig ismeretlen volt, s a PWB-effektusok radiesztéziái mérése derített rá fényt. A következőkben a bolygók együtállásával kapcsolatos radiesztéziás jelenségeket vetjük össze az egyik alapvető PWB-effektussal, ami az említett jelenségekhez vezet.

Páros-páratlan szabály

Az eddigieknél is hihetlenebb effektushoz érkeztünk, mely össze-hasonlító vizsgálatunknak igen jelentős sarkköve. A fizika olyan alapvető és meghatározó jelentőségű, ez idáig figyelmen kívül hagyott törvényéről van szó, mely nem csupán elengedhetetlené teszi új téridő fogalom bevezetését, hanem közvetlenül el is vezet a szélesebb körben értelmezett terek fizikai rendszeréhez.

Minden tárgyra jellemző a geometriai felépítése. Meghatározó (a részletek elhanyagolásával) térbeli struktúrája, hogy milyen térelmekből áll, hány és milyen részre tagolódik, milyen szimmetriát mutat, van-e a térszerkezetben valamilyen ritmus stb. Ezen geometriai kus alapjellemzők közül a statikai felépítés és a befoglaló téridőm milyensége a legmeghatározóbb. Másképpen úgy is mondhatnánk,

hogy tekintsük a tárgyak strukturális vonulatainak rendszerét. A vonulatok száma és számossága egyaránt egy-egy természetes számmal jellemezhető.

A Peter W. Belt által vizsgált akusztikai jelenségek szempontjából a tárgyak zenei hangzásra kifejtett hatása első közelítésben kizárólag attól függ, hogy ez a struktúrájukra jellemző szám páros-e vagy páratlan. Vagyis az akusztikai élmény szempontjából határozott jelentőségei vannak, hogy a zenszobában (és annak néhányszor 10 méteres sugarú környezetében, tehát a falakon kívül is!) pl. hány lába, hány sarka van a bútoroknak, hány részből áll a szekrény, hány lépcsőfok vezet fel az emeletre, illetőleg, hogy ez a szám páros-e avagy páratlan, stb. Az egyes tárgyak strukturális sajátosságainál is nagyobb súllyal esik latba, hogy azonos jellemzőjű tárgyak milyen számossággal helyezkednek el valamilyen egyszerű geometrikus elrendezésben, pl. egy egyenes mentén.

A zenei hangzás élvezhetőségét alapvetően befolyásolja pl. az, hogy a lejátszóberendezés környezetében egy könyvespolcon hány sor, soronként hány könyv, könyvenként hány lap található. Akkor is így van ez, a fenti esettel egyetemben, ha a tárgy, a könyvespolc, valahol a zenszobában kívül, mondjuk valamelyik szomszédos helyiségben található. Ez eleve kizárja minden akusztikus magyarázat lehetőségét. Figyelemre méltó az a tény is, hogy a környezetben előforduló valamennyi tárgy azonos szabályszerűséget követve hat a hangképre, függetlenül attól, hogy a zene reprodukálásával kapcsolatban áll-e vagy sem. A hatás erősségét az szabja meg, hogy mennyire szabályos a tárgyak saját, illetve egymáshoz viszonyított strukturális rendszere. (Erre még később visszatérünk.) Egy bizonyos környezetben belül a jelenség egyenletesen jól demonstrálható, ennek határát azonban egzakt módon definiálni még nem tudjuk.

A szabály azonban igen egyszerűen megfogalmazható. A páros számokkal jellemezhető környezet élvezhetetlenné teszi a zenét, míg a páratlan felszabadítja a gátakat az előadó és a hallgató között. A jelenség nemcsak konzerv, hanem élő zene esetében is megfigyelhető. Ez pedig eleve kizár mindenféle elektromos vagy elektroakusztikus magyarázatot. Az effektus több mint megdöbbentő. Tévedésről szó nem lehet, hiszen ezer és ezer ember hallja, és felismeri a zenei hangzásban a párosságot, olyan kontrollvizsgálatok alkalmával is, amikor a hallgató nem tudja, mit manipulálnak környezetével, s mit kellene hallania... Tény, hogy olyan műszeres egzakt méréssel (még nem tud előállni senki, amely kétséget kizáróan detektálná a jelensé-

get, ez azonban semmiképpen sem ok rá, hogy az arra hivatottak elzárkózzanak előle, hanem éppen ellenkezőleg, halaszthatatlanná teszi a jelenség tudományos vizsgálatát.

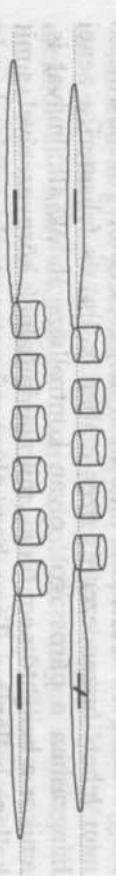
Ezen effektus radiesztéziái mérése igen messzire vezet. Egy új szemlélet körvonalai bontakoznak ki a radiesztéziában, melynek végigvitele még több, ezt követő radiesztéziakönyv tárgya lesz. Elképzelhető, hogy hasonló ugrásszerű változásokat eredményezne a high end tudományában a radiesztézia eredményeinek tanulmányozása. Az viszont igen valószínű, hogy a páros-páratlan szabály tudományos, ezakt kutatása nagymértékben fogja szélesíteni, s egyben új alapokra helyezni a fizika jelenlegi szemléletét.

Peter W. Belt arra a következtetésre jutott, hogy a kör alakú, tehát a körszimmetriát mutató testek vannak a legnagyobb hatással a zenei hangzásra. A radiesztéziában ismeretes, hogy ezen testeknek van a legerősebb struktúrasugárzása, vagyis a leghatékonyabban lépnek kapcsolatba környezetük radiesztéziás vibrációjával. (Erre a felismerésre a high end és a radiesztézia szakemberei egymástól függetlenül, de egymással megegyezően jöttek rá.) A méréseket ezért többségében (a könnyebbség kedvéért) körszimmetriát mutató testeken végeztük, de itt jegyezzük meg, hogy igen különféle alakú, egymással azonos struktúrájú tárgyak esetében is a körszimmetriát mutatókkal azonos eredményt kaptunk.

Izeltől a páros és páratlan ismétlődések által létrejövő radiesztéziás polaritások világából:

Különböző számú, azonos struktúrájú körszimmetrikus testet egy vonalban elhelyezve a testek közvetlen környezetében a 23. számú ábrán látható sugárzási rendszert mérhetjük. (A mérésben részt vevő körszimmetrikus testeket a továbbiakban hengereknek nevezzük.) A hengerek sorának két végén több, egymásba ágyazott csepp alakú zónát találunk, melyek feltehetően a hengerek egymással kölcsönhatásba kerülő struktúrasugárzásainak következményei.

Mint a 23. ábrán látszik, páros számú henger tere azonos (negatív) szimmetrikus elrendeződést hoz létre a sor két végén, míg a páratlan

23. ábra

aszimmetrikusat, ahol a két végén ellentétes polaritás jön létre. És itt elérkezünk ahhoz a ponthoz, ahonnan már csak eddigi szemléletünk feladásának árán juthatunk tovább. Igen sokszor hangoztattuk már, hogy senki ne feledje: minden mérés kölcsönhatásokon alapul. S ez nem mindig csak abban nyilvánul meg, hogy a mérő (-eszköz vagy) ember ráhatásával jelentéktelen mértékben megváltoztatja a mérendő objektumot, hanem akár abban is, hogy a mérést végző személy pszichai jelenlétével akár ellenkező előjelűre is változtathatja az eredményt. De ezt semmiképpen sem szabad úgy tekintenünk, mint valami káros befolyást, hanem egyszerűen tudomásul kell vennünk, hogy ez a dolgok természetes rendje: a világ eseményei egymással kölcsönhatásban állnak, s rájuk semmi sem jellemzőbb, mint maguk a kölcsönhatások. Ezek a kölcsönhatások lehetnek csak mennyiségi megváltozásokat előidézőek, de lehetnek éppen a dolgok minőségét kialakító, meghatározó jellegűek is. Ez, ha épp a mérésünk eredményét változtatja is meg, semmiképp sem kiküszöbölendő zavaró jelenségnek tekintendő, hanem a dolgok lényegi sajátjának, amely nélkül a jelenségek meg nem érthetőek. Súlyos hibát követ el az a kutató, aki mégis megpróbálja kiküszöbölni a zavaró tényezőt, mert ha sikerül neki, a tényezővel együtt a vizsgált jelenséget is kiküszöböli. Jelen esetben is erről van szó. Rögtön a vizsgálat kezdetén olyan mérési eredményre jutottunk, amely abszolút ellentmondásosnak és érthetlenné tűnt, amely ellentmondás feloldása azonban a megértés új dimenzióhoz vezetett.

Egy vonalba állított páratlan számú henger terét úgy mértük, hogy a sor egyik oldalához állva összehasonlítottuk a két vég polaritását. A balra eső véget negatívnak, míg a jobbra esőt pozitívnak találtuk. Ez rendjén is volna, hiszen a páros-páratlan szabály radiesztéziás megnyilvánulásának betudható, hogy a páratlan számosság a struktúrasugárzások eredőjét dipólus jellegűre polarizálja. A mérés ellenőrzése végett a sor átelleses oldalán is mértünk, amikor is azt az eredményt kaptuk, hogy ugyancsak a balra eső negatív, a jobbra eső pedig pozitív, vagyis éppen ellenkezőleg, mint ahogy az előző mérés alkalmával találtuk. Ezen ponton hosszú időre elakadtak a kísérletek. A mérés tilságosan nagy bizonytalansági tényezőjével magyaráztuk a dolgot, ám még ennek is ellentmondani látszott az a tény, hogy ez a következtelenséget több száz mérés is következetesen ugyanúgy megismételte. Nem lehetett szönyeg alá söpörni a dolgot vagy gyengé képességeinkre hivatkozva félretemni az ügyet, hiszen több száz egybevágó mérési eredmény állt rendelkezésre a legkülönbözőbb

24. ábra

helyeken, és tárgyakkal megismételve. Végül átfogóbb mérési sorozatot folytattunk, melyben minden elképzeltetű irányból és testhelyzetben elvégeztük a polaritásmérést. A mérésekből egyértelműen kiderült, hogy a polaritás igenis a mérest végző személynek a hengerrészhez viszonyított helyzetétől függ. Egy résztől a hengerrész egyenesére állított képzeltbeli sík két részre, A és B oldalra osztja a teret. Másrésztől a két szélső henger legszélső pontjain átfektetett, a sor irányára merőleges síkok további a 24. ábrán C, D, E, F betűkkel jelölt mezőkre osztják a teret. Amennyiben a mérest végző személy az A vagy a B mezőben tartózkodik, úgy azt mérheti, hogy a tőle balra eső vég negatív, a jobbra eső pozitív polaritású.

Ha a további négy mező valamelyikében állva mér, mindkét végén negatív polaritást fog találni. Ha az A és a B mezőben egyaránt fél-fél testtel tartózkodik, pl. a hengerrész fölött áll, akkor az előzőhöz hasonlóan mindkét vég negatív polaritást mutat, ám ha a C, D vagy az E, F mezők határára tesz hasonlóan, akkor a mérő személyhez közelebb eső vég negatív, míg a távolabb eső pozitív lesz. Hogy a fentiekből következtetést vonhassunk le, nem elégséges, hogy ismerjük a mérési eredmények csoportosíthatóságára vonatkozó szabályszerűségeket, tudnunk kell azt is, miféle mechanizmus okozza azt. A megoldás olyannyira nyilvánvaló, hogy ismét csak igen sok fejtörést okozott. *Ha egy radiesztátia mérési végez, szeliktíven a mérés tárgyára koncentráld, hogy a párhuzamosan jelen lévő rengeteg radiesztázis tér körül csak arra az egyre legyen érzékeny, melyet mérni kíván.* Olyasvalami ez, mint amikor a rádióvevőn egy bizonyos állomást álltunk be a keresőgomb segítségével. Ilyenkor a mérest végző személy agyában olyan radiesztázis mező jön létre, mint amely a mérendő objektumra önmagában jellemző, vagyis az elképzelt vibráció valósan meg is jelenik, úgy mondhatnánk kissé sarkosan fogalmazva, hogy a radiesztátia, amikor Hartmann-hálót mér, Hartmann-hálóval, amikor a radiesztátia, amikor Hartmann-hálót mér, Hartmann-hálóval, amikor vízért, vízérnek képzelet magát. Maga a mérés pedig a

mért és az agy által előállított ingsersáv között ébredő kölcsönhatás eredményeképp jön létre.

(*A szubjektív mérés hatásmechánizmusának vizsgálata messzire vezet. Igen valószínűnek látszik, hogy nem csupán egyszerű izomkontrakcióról van szó. Bár önmagában, az általánosan elfogadott nézet, miszerint, az ingsersáv hatására létrejövő izomkontrakció a pálcica vagy a rugó kiterülésének az oka, ugyanúgy semmitmondó és légbőlkapott a hatásmechanizmus ismerete nélkül, mintha valaki azzal áll elő, hogy az ő pálcáját az ufók mozgatják. Egyik sem bizonyított, csupán az előbbi teória közelebb áll hétköznapi, megszokott világnakhoz. Ismert dolog, hogy egyensúlyozási mechanizmusunk tartalmaz egy olyan szabályzást, miszerint a vártalan, egyensúlyból való kikerülésre szervezetünk gyors reflexszerű izommozgásokkal válaszol, s ezen reflexek olyan értelmezhető elmozdulást hoznak létre, amely az egyensúlyi állapotot megtartani igyekszik. Kezünkben a lengyel pálcával egyensúlyozási tevékenységet végzünk. Amikor, ingsersávba érünk, egyensúlyérzékelő szervünk olyan értelmezést kap, mintha az egyensúlyból a pálcica kitérni igyekszik, s az egyensúly visszaállítása érdekében létrejön az izomkontrakció. Ez utóbbi egyelőre csupán feltételezés, ám figyelemre méltó, hogy Peter W. Belt más megfontolásból, melyeket e fejezet későbbi szakaszában részletesen ismertünk, szintén arra jutott, hogy a PWB-effektusok az egyensúlyérzékelő szervet támadják, illetőleg, hogy ez az energia, amely ezekben az effektusokban szerephez jut, a gravitációval függ össze. Mindenképpen valószínű, hogy az izomkontrakció jelenségen kívül más fizikai folyamatok is lejátszódnak, melyek ismertetése az erre vonatkozó kísérletsorozat elvégzése után lesz időszerű.)*

Azt mondtuk tehát, hogy a radiesztázis (szubjektív) mérés a mért és a képzeltünk által előállított ingsersávok kölcsönhatásán alapul. S ebben a mondatban már benne van a páros-páratlan szabály megjelölése is. Amikor ugyanis a hengerrész mérjük, gondolatunkkal előállítunk még egy ingsersávot, pontosabban fogalmazva még egy henger radiesztázis teret, amely a mérés lényegéből fakadóan éppen olyan, mint a mérendőké. Vagyis nem annyi henger teret mérjük, amennyit magunk előtt látunk, hanem eggyel többet. Ez a többelhenger pedig ott áll, ahol épp tartózkodunk, pontosabban ott, ahol a mérest végző kezünk van. Igen ingoványos területre értünk ezzel, hiszen a mérés maga is hengert állít elő, amelynek térbeli lokalizációja bizonyos szituációkban igen kemény fejtörést okozhat.

Vizsgáljuk először azt az esetet, amikor a mérest végző személy a C–D vagy E–F mezők határán tartózkodik. Amikor a maga felőli oldalt vizsgálja, negatív vibrációt érzékel. Ilyenkor a pluszhenger a felé eső oldalon jelenik meg, és így radieszteia a hengerson belüli viszonyokat méri. A mérés tehát a rendszer belső tagjához kötött koordinátarendszerben történik. Ennek figyelembevételével további mérésekre van szükség a hengersor kifele mutatott hatásának felderítésére. Mivel a mérés során a mérés által létrehozott pluszhenger a paritást az ellenkezőjére változtatta, még egy további henger sorba iktatásával jutunk vissza a páratlan számú henger esetéhez. Az új hengert a sornak a mérest végző személlyel átellenes oldalához csatlakoztatva, a közelebbi vég vibrációja negatív, míg a távolabbié pozitív lesz.

Ez az eredmény látszólag nem különbözik a páratlanul felállított hengersortól, ami a korábbi mérés megismétlésére sarkall. A mérések ismételt elvégzése után a következő eredményt kaptuk. A páratlan tagból álló hengersor (ami a mérés miatt a páros számossággot jelent) mérésénél a tulsó vég polaritása a hengersor belsőéhez képest, ahogy korábban már tapasztaltuk, valóban pozitív. Am ha kontrollként a környezet vibrációjával mérünk, kiderül, hogy ez a pozitívítás a környezet vibrációjával azonos értékű, más szóval a tulsó vég polaritása csupán a belső koordinátarendszertől nézve pozitív, de a rendszer kifele hatást nem gyakorol. (Ennek a pozitív vibrációnak feltehetően az az oka, hogy a tulsó vég mérésekor a hengersor paritása némileg tisztázatlanná válik.) Ha a hengersor feletti ányúlva, mintegy bolívet létrehozva mérünk, a tulsó vég erővonalfrendszertét megzavarjuk. A zavaró hatás kisebb, ha kezünk két oldalról kerülve közelítjük a tulsó végéhez. A páros tagból álló hengersor (ami a mérés miatt a páratlan számosságot jelent) esetében elvégezve ugyanezt a mérest, a tulsó vég polaritása nem csupán a belső koordinátarendszertől nézve pozitív, hanem a külső térhez képest is az. A zavaró hatás ilyenkor is érvényesül, ami abban nyilvánul meg, hogy a pozitív vibráció erőssége – a mérest végző személy teszhelyzetétől függően – a másik vég negatív vibrációjához képest valamelyest gyengébb.

A mérest végző személy a mérés során a hengersornak mintegy tagjává válik. Vagyis ha a mérest végző személy a hengersor különböző helyeire iktatja önmagát, valamennyi henger szemszögéből végvizsgálhatja a rendszert. Ha viszont a rendszerben lévő valamennyi henger viszonyát ismerjük a többihez képest, az egyúttal azt is

jelent, hogy a rendszer egészét ismerjük, tehát eldönthetjük, hogy helyállók-e a következtetéseink vagy sem.

A hatásmechanizmus felderítése érdekében további vizsgálatokat kell folytatnunk. Ehhez, mint általánosabb összefüggések keresésekor minden esetben, az eddigi vizsgálatok specifikus jellegét kell megkeresnünk, és azokat a tényezőket kell kiküszöbölünk a mérési eljárás kapcsán, amelyek nem tekinthetők a vizsgált objektumok tőkéletesen általános vagy a vizsgálati módszerek minden specifikus hatástól független esetének. Az előző mérésorozat, a páros számosságú lineáris vonulatok középső elemének vizsgálatát nem számítva, egy lakóhelyiségben, a padlóra helyezett üvegedények segítségével történt. Ezáltal a mérest az edények között minden esetben a vízszintes szimmetriatengelyükhöz képest felülről közelítve végeztük. Az edények alsó térrészében lejátszódó folyamatokról így nem kaphatunk képet. Ezért a mérésorozatot az alsó térrész hozzáférhetőségének biztosítása mellett meg kell ismételn.

A háromdimenziós tér minden irányából biztosított hozzáférés mellett többszörösen kontrollálva méréseket végeztünk a tárgyak strukturális sugárzási rendszerének tekintetében. A korábbi strukturális sugárzás-mérési gyakorlatokkal ellentétben a méréseknél figyelembe vettük, hogy a méréseket végző személy is, a mérés érdekében a mérendő objektummal azonos struktúrát hoz létre a koncentrációja által, vagyis az egyetlen tárgy struktúrasugárzásának mérésekor, akarátán kívül két azonos, egymással kölcsönhatásban álló tárgy struktúrasugárzását méri. Mindezekből következik, hogy csupán egyetlen tárgy struktúrasugárzását mérhetjük önmagában – önmagunkét. S azt is csak úgy, ha valamely tőlünk különböző tárgyra koncentrálnunk, ami által előáll a kérdéses tárgy struktúrája önmagában, s ez egyúttal a mérési kölcsönhatást is jelenti. Háttorzongató a dolog, ezt készséggel elismerem, de ha belegondolunk, belátható, hogy nyilvánvalóan így van. Hiszen a szelektív koncentráció, a mérés tárgyának lényegével való azonosulás révén minden mérésnél plusz egy példányban reprodukáljuk azt. Ezért ha a mérés tárgya fizikailag nincs jelen, az általunk létrehozott plusz egy példány lesz az egyetlen. *A tárgyak struktúrasugárzását tehát úgy határozzuk meg, hogy a tárgyra koncentrálna mérünk a saját testünk körül.*

A mérések azt mutatják, hogy valamennyi eddig mért tárgy strukturális alapvetően két részre oszja a teret. A mérések szerreágázó jellege, egyöntetűsége és az eredmény kézenfekvősége miatt a következő szabályszerűség nagy valószínűséggel általánosítható: **A tárgyak**

vízszintes középvonala alatti térrész negatív, míg a felette lévő pozitív polaritású.

Az eddigiek alapján tehát a fogalmi kétértelműség elkerülése érdekében két alapvető részre kell osztanunk a struktúrasugárzások halmazát. A hagyományos módon végzett struktúramérések (tehát amikor a radiesztéta a valóságos fizikai tárgyon végez méréseket) a tárgy és a mérest végző személy kölcsönhatásán alapszanak, vagyis ilyenkor a tárgy polaritásrendszerének azon struktúráját írják le, amely a vele egybevágó tárggyal történő kölcsönhatása során keletkezik. Az így kapott struktúrarendszer tehát nem a tárgyra önmagára, hanem két egybevágó tárgy kölcsönhatására jellemző. *A két tárgy közötti kölcsönhatási radiesztéziában vibrációknak nevezünk.* A fenti módon mért struktúrasugárzásokat tehát *vibrációs struktúrasugárzásoknak* logikus nevezni. A saját testen a fent leírt módon végzett struktúramérések viszont a tárgyak (az egybevágó tárgyaktól) kölcsönhatásmentes struktúrasugárzását adják eredményül, így ezeket *saját struktúrasugárzásoknak* nevezünk.

A fenti definíciók azt az érzetet kelthetik az olvasóban, hogy a földugárzásmérés és a vibrációs struktúrasugárzások mérését valamilyen külön kategóriába soroltuk, ami ellentétben áll a radiesztéziás mérési gyakorlat egyöntetűségével. *A földugárzások mérési metódusával azonos. Am ha alaposabban megvizsgáljuk a kérdést, belátható, hogy a földugárzások mérésekor sem magukat a földugárzásokat mérjük, hanem az azonos struktúrájú mezővel fenntartott kölcsönhatásukat.* Így világossá válik, hogy a mind a földugárzások, mind a vibrációs mérésekor az azonos struktúrák nyomán létrejövő vibrációs kölcsönhatást mérjük. Ezt általánosságban a következőképp lehetne definiálni: **azon radiesztéziás mérések, melyek tárgya a mérest végző személyen kívül áll, az azonos struktúrák vibrációs kölcsönhatásának mérését jelentik.**

A földugárzások kozmikus rendszerének vizsgálatából tudjuk, hogy a Föld felszínéről a kozmosz irányában domináns negatív vibráció, míg ellentétes irányban, a kozmoszból a Föld felszínre felé pozitív vibráció tart. Így kézenfekvő a feltételezés, hogy a földfelszíntől a tárgyak irányába mutat a negatív vibráció, ami a Földre képest negatív nyelől s egyszersmind negatív kisebbségi forrást jelent, míg a kozmosz felől érkező pozitív vibráció (a Nap kölcsönhatásában gondolkodva) a Naphoz képest pozitív nyelől, s egyúttal kisebbségi pozitív sugárzót takar. Mivel egyetlen pont töltése vagy negatív, vagy

pozitív, a két feltételt egyszerre úgy teljesül, hogy a vizsgált pont töltése a Nap-Föld viszonylatában a Föld relatív pozitív töltésénél negatívabb, míg a Nap relatív negatív töltésénél pozitívabb töltést képvisel. A könnyebb érthetőség kedvéért úgy is tekinthetjük a helyzetet, hogy a vizsgált tárgyak (azáltal, hogy a Nap-Föld gravitációs kölcsönhatás részei – *ami szorosán illeszkedik Peter W. Belt teóriájába* –) kisebbségi töltéshordozók tekintetében a földfelszín felé eső oldalukon negatív, ellenkező oldalukon pozitív vibrációt bocsátanak ki.

Ha két hengert, melyek struktúrasugárzása – szigorú geometriai egyező szimmetriájuk miatt – azonos, egymással kölcsönhatásba hozunk, azok vibrációs rekombinálnának egymással. A kölcsönhatásban álló két henger struktúrális megosztottságát a 25. ábra mutatja. Az

25. ábra

ábrából látható, hogy a két henger egymás felé néző oldalai egyaránt a vízszintes felezőstíktól felfelé pozitív, míg lefelé negatív vibrációt állítanak elő. Sz ez az eredmény korábbi feltételezésünk szempontjából igen nagy jelentőséggel bír. Merészen ugyanis azt feltételeztük, hogy a pozitív töltés negatív vibrációt bocsát ki a negatív töltés irányában, míg a negatív töltés pozitív vibrációval sugároz a pozitív töltés irányában. Amit rövidebben, egyenértékűen úgy fogalmazhatunk meg, hogy *a radiesztéziás azonos minőségek vonzzák, míg a különbözők taszítják egymást.* Ez a feltételezés a fizika által vizsgált világban éppen ellenkezőleg teljesül, ami megdöbbentővé teszi állításunkat. Mindaddig a fent nevezett tétel igazolására nem térünk ki, mert az eddig vizsgált jelenségek tükrében az igazolás nem lett volna nyilvánvaló. A két azonos objektum kölcsönhatásának vizsgálata azonban nyilvánvalóvá teszi korábbi állításunk igazát, ezért most időszertű visszatérni rá.

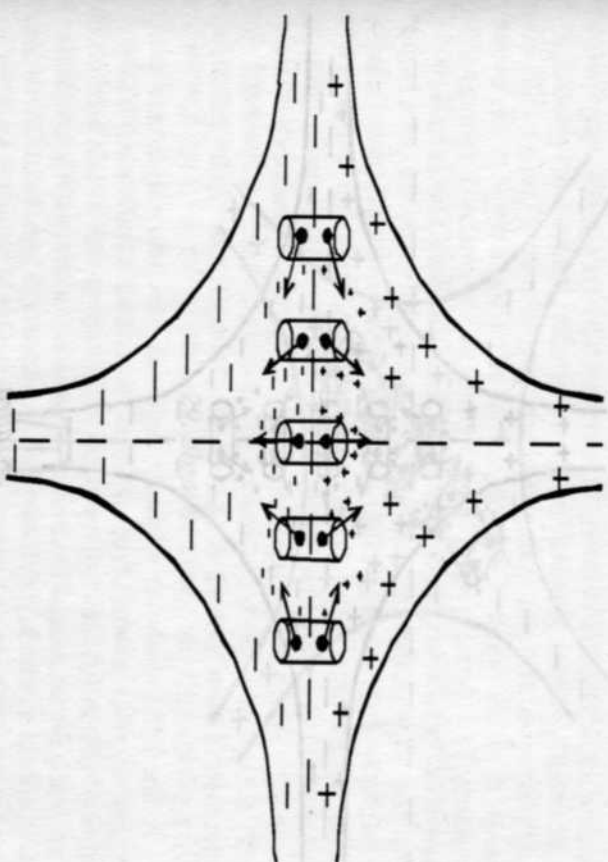
(A természetben az események mindig a legkisebb ellenállás irányában következnek be, ami a filozófia oldaláról azt jelenti, hogy nem történik meg olyan esemény, amelynek ne kéne megtörténnie, a kutatás szempontjából viszont azt jelenti, hogy kár olyan dolog igazolásával bíbelődni, amely nem magától értetődő, hanem minden-

nek megvan a maga helye és ideje, tehát minden bizonyítást ott kell elvégezni, ahol az a legkönnyebben megtehető.) Tekintsük az egyik hengert. Körülötte a poláris struktúra önmagában körkörös szimmetrikus szerkezetű. Amikor kölcsönhatásba kerül, akkor a felső térfélben a másik henger felőli oldalán az átellenes oldalához képest pozitív polaritású lesz, az alsó térfélben éppen fordítva. Tehát a másik hengerrel való kölcsönhatás miatt a korábbi körkörös szimmetria szerinti egyenletes eloszlás polarizálódik. Ugyanez történik a másik hengerrel is. És most vegyük észre, hogy poláris megoszlásuk olyan értelmű, hogy mindkét hengeren azonosan az azonos polaritású részek néznek egymás felé. Ez a tény, mivel nagyszámú különböző tárgy esetében azonosan így van, korábbi állításunkra nézve *bizonyítót érjít*. Tehát: **a radieszteziás jelenségek körében az azonos minőségek vonzzák, míg a különbözőkéek taszítják egymást.**

(Ha ezt az immár bizonyított tételünket a fizikából ismert ellentétes szabállyal párba állítjuk, egy *rendezőtelvet* nyerünk, aminek a segítségével a világ élő és élettelen struktúrái egymástól megkülönböztethetőek lesznek. Ennek folyamányaival a pszichohistória logikája c. munkánkban foglalkozunk majd mélyrehatóbban.)

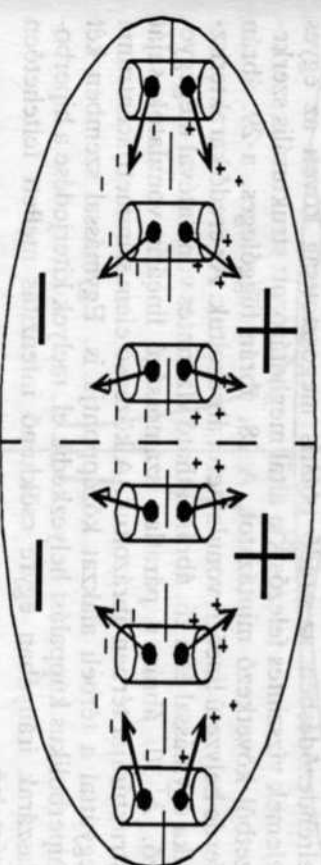
Ha a mérést a fenti szisztémával folytatjuk (vagyis hogy a mérést végző személy által kellett azonos radieszteziás teret is minden szempontból figyelembe vesszük), a páros, illetve páratlan számosságú vonulatokról önmagában ellentmondásmentes képet kapunk.

A páratlan számosságú lineáris vonulatokban a középső elemnek két oldalán azonos számú szomszédja van, ami a szimmetria folytán azonos számú és erősségű, de ellentétes irányú kölcsönhatást jelent. Így a kölcsönhatások, mivel azonos minőségűek, a középső elemet tekintve kioltják egymást. Vagyis a középső elem a tér minden irányában sugárroz. Egyszerűen belátható, hogy a páratlan számosságú vonulatok nem középső elemekre, valamint a páros számosságú vonalatok elemeire nem áll fenn az iménti összefüggés. Így ezen elemek sugárzási képe torzulást szenved. A páratlan számosságú lineáris vonulatok minden nem középső eleme annyiszor kettővel több kölcsönhatással bír a középpont felé mutató irányban az ellenkező irányhoz képest, ahányadik számú szomszédja a középső elemnek. Tehát a poláris megosztottsága a középpont irányába ferde, a periferia felé haladva egyre torzultabb. A 26. ábra alapján látható, hogy a poláris megosztottságok eredője éppen a gyakorlatban mért karakterisztikái adja ki. Ezért ezt a magyarázó elvet mint munkahipotézist el kell fogadnunk.

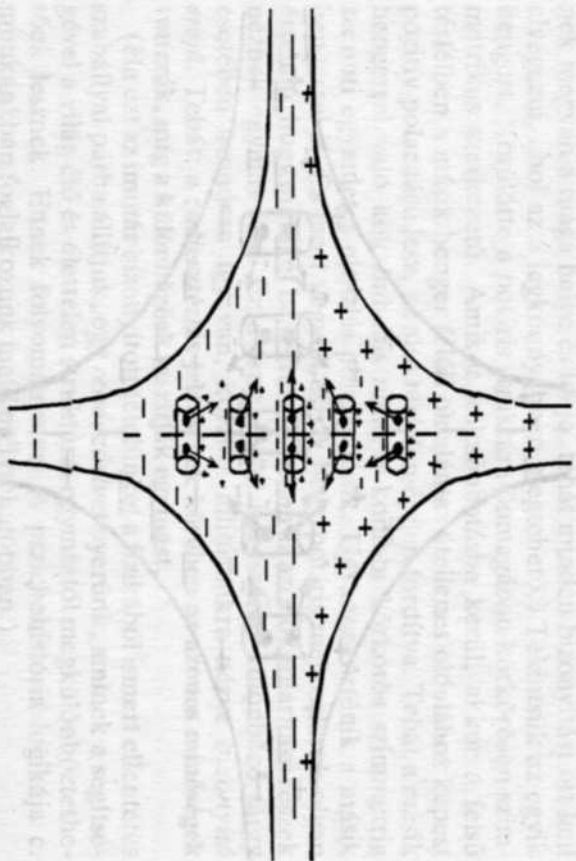
26. ábra

A páros számosságú lineáris vonulatokhoz az elemek $2n-1$ -gyel több, a középpont felé mutató kölcsönhatással rendelkeznek, mint ellenkező irányban, ahol n a középponttól számított sorszámot jelenti. A fent leírtakkal azonos jellegű poláris torzulások a 27. ábrán láthatóak. Annak érdekében, hogy a méréssorozatban a gravitációs

27. ábra

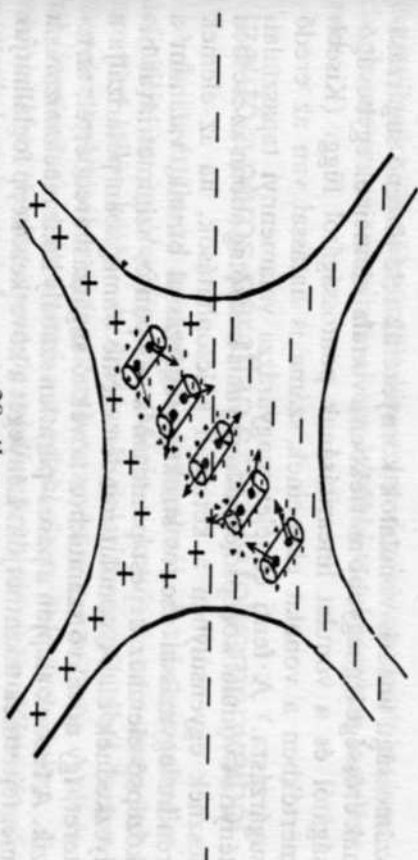

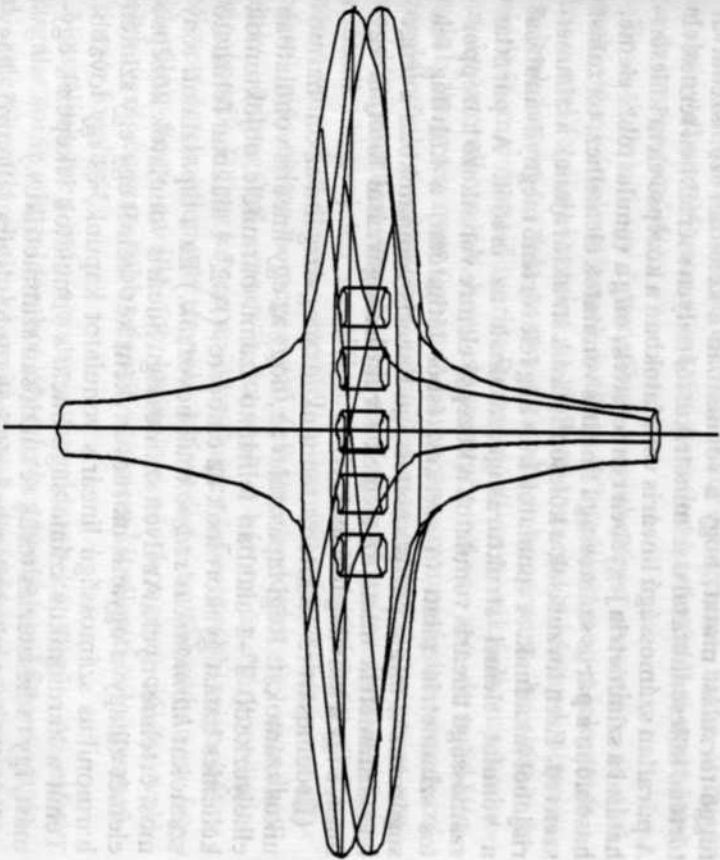
28. ábra

tér iránya is változó legyen, a kulcsméréseket elvégeztük függőleges és ferde feléle álló vonatokkal is, amelyek megerősítik a gravitációs térrel kapcsolatos feltevéseinket. A páros számosságú vonatok tetszőleges térbeli helyzetben sem mutatnak kifelé kölcsonhatásra hajlandóságot, míg az egyes elemek közötti poláris megszortottság minden esetben az egyes elemek vízszintes felező egyeneséhez igazodik. A páratlan számosságú lineáris vonatokban, valamennyi térbeli elrendezésben az eredő poláris megszortottság követi az egyes elemek vízszintes felezősíkja által meghatározott strukturális szerkezethez követező mintázatot. A 28. ábrán függőleges, a 29. ábrán ferde helyzetű lineáris vonulat terét ábrázoltuk. Az eredő karakterisztika egymással és a 26. ábrán látható vízszintes vonulatával megegyező. A 30. ábrán a páratlan számosságú lineáris vonulatok saját strukturáját térben ábrázoltuk. A középső elem szimmetriacentruma egyúttal a térbeli alakzat középpontja is. Egymással szemben két hiperbolikus kúppalást helyezkedik el, melyek kiterjedése a hiperboloidok irányában egyre csökkenő intenzitás mellett feltehetően végtelen.

A mérések során azt a tapasztalatot szűrhetjük le, hogy a páratlan

29. ábra

30. ábra

számosságú lineáris vonulatok környezetük felé történő sugárzásának erőssége legnagyobb mértékben a vonulat elemeinek egybevágóságától és a vonulat linearitásának pontosságától függ. (Kisebbségi mértékben a vonulat elemeinek száma is hatással van az eredő sugárzásra.) A fenti elmélet magyarázza valamennyi tapasztalati tényt. A vonulat középső elemén ugyanis kizárólag abban az esetben lesznek egyensúlyban a kétoldali kölcsönhatások, ha az elemek rendre egymással azonos struktúrasugárzással bírnak, valamint a középső elemhez képest pontosan középpontos szimmetriával helyezkednek el. A vonulat minden eleme önmagában polarizálja a teret, így növekvő számukhoz növekvő sugárzási eredőérték tartozik. A fentiek alapján a páros-páratlan szabály hatásmechanizmusát megfejtenek tekinthetjük. Lényegét a következőképp foglalhatjuk össze:

A lineáris vonulatok bármely tagjának struktúrasugárzása attól függő torzulást mutat, hogy a vonulatban a kétoldali szomszédával történő kölcsönhatásai a szimmetrikustól milyen mértékben térnek el. A páratlan számosságú lineáris vonulatokban a középső elem kölcsönhatásai a páros számosságú lineáris vonulatok elemeihez, torzulást szenved. Ezen torzulások a kölcsönhatások struktúrájának aszimmetriájából fakadnak. A vonulatok külvilág felé történő megnyilvánulásai a vonulat elemei struktúrasugárzásainak az eredői. A páratlan számosságú lineáris vonulatok a középső elemre vonatkozó középpontos szimmetria miatt (a szerkesztésből láthatóan) a külvilág felé sugároznak, míg a páros számosságú lineáris vonulatokban a tengelyes szimmetria miatt az elemek struktúrasugárzásai kioltják egymást, s így a külvilág felé inaktívak.

(Érdeemes itt rövid kitérőt tennünk, és megvizsgálni az ún. harmonikus számokat. Régi tapasztalat az, hogy az egy lineáris vonulatban elhelyezkedő 2^n-1 -alakban felírható számú bármiféle objektumok kellemes hatást gyakorolnak az emberre. (A 2^n-1 alakban felírható számokat *harmonikus számoknak* nevezük.) Ez a tapasztalati tény most értelmet nyer. Az ilyen számosságú lineáris vonulatok középső elemét elhagyva ugyanis maradványként két szélről egy-egy szintén harmonikus számosságú lineáris vonulatot kapunk, és így tovább. Tehát a harmonikus számosságú lineáris vonulatok leképezik egymást, így radieszteziás terük rekurzívan szimmetrikus.)

Az azonos struktúrák vibrációs kölcsönhatásaira jellemző „hagyomány”-szerkezetekkel, valamint monoton függvények szerint ren-

dezett lineáris, illetőleg az általános elrendezései vonulatok hatásmechanizmus szintű vizsgálatával egy későbbi tanulmányban foglalkozunk.

Izeltető a páros-páratlan szabály folyamányaiból

A fizika értelmezi az *egyhelyűség* fogalmát. A relativitáselmélet definiálja az *egyidejűsége*t is. Mégis a kétóval nem megyünk semmire külön-külön. A drótdarab polaritásvizsgálatából ismert tények megértéséhez új fogalom bevezetésére van szükség. *A tér és idő* fogalmának szétválasztása meglehetősen önkényes dolog. *A továbbiakban tér alatt a valóság sokdimenziós térben és időben létező színterét fogjuk érteni.* Így tekintjük a tér kongruenciájának fogalmát.

A tér két pontja akkor és csak akkor kongruens, ha az öt leíró valahány dimenzió azonos origóra vonatkozó számértékei egymással rendre megegyezők.

Ez a definíció így önmagában meglehetősen meztelen, és első ránézésre értelmetlennek is tűnik. Vizsgáljuk meg a jelentését a fizika mai fogalmi szintjén. A definíció szerint a háromdimenziós, általunk ismert tér két pontja csak akkor kongruens, ha először is mindhárom dimenzió szerinti koordinátái azonosak (elhamarkodottan úgy mondhatnánk, hogy egyazon pontról van szó, de majd látni fogjuk, hogy ez nem így van – a pontok azonoságára vonatkozó szemléletünk a valóságban nem állja meg a helyét), valamint azonos időpillanatban vannak. Már a dolog megfogalmazhatatlanságán is látszik, hogy jelen szemléletünk és a definíció közötti diszharmonia van. A fizika mai szemlélete szerint ugyanis két pont egymással már akkor is megegyező (elhamarkodottan úgy mondhatnánk: „önmagával azonos”), ha csak a három ún. térkoordináta megegyezik. Ehhez képest az idővel kapcsolatos további szigorítások teljesen értelmetlennek tűnnek. Márpedig a továbbiakban az fog kiderülni, hogy az idő fogalmának a tér kongruenciájába való belekeverése nem tovább szigorítja, hanem kiszélesíti és leegyszerűsíti a tér fogalmát.

Vizsgáljuk meg még egyszer a huzaldarab két végét. Az előző vizsgálat során a huzaldarabot képzeletben korlátlanul finom osztással szeletekre daraboltuk, majd ennek segítségével, valamint az analóg, ceruza-, golyóstoll-, filctollvonalak és a porba húzott vo-

nal segítségével beláttuk, hogy a huzaldarab szomszédos szeletei kizárólag életkorukban különböznek egymástól. A gondolatmenet saját korlátai között megállja a helyét, ám új szempontokat és összefüggéseket megvilágító jellege ellenére egyszerűségi és továbbí gondolatmenet gátló is szolgál. A természettől fogva folytonos struktúrával rendelkező huzaldarabot végtelenül sok szakadással felruházva elképzelné ugyanis annyi, mint struktúráját ellentétes minőségűnek tételezni, s ez a valóságtól olyan mérvű eltugaszkodást jelent, amely eleve elrekeszti a vizsgálat folytatásának további útját. Nem is beszélve arról hogy a minden határon túl finomított felosztás megszámlálhatóan végtelen szeletet jelent, míg mind a tér, mind az információs struktúrák halmaza (legalább) kontinuum számosságú. *Az a gondolkodásmód (az analízis), amely az ismertetel mind további és további részekre osztja a megismerés érdekében, és az egészet csupán a részek összességének tekintni, saját öntörvénye folytán az egésztől a rész felé halad, s a valóság megértésétől egyre távolodik.* Aki a valóságot analizálva akarja megérteni, szisztematikus munkát vállal, pedig jó úton halad, csak épp ellenkező irányban. (...) „kilincsem rángatta ordíva, jól csinálta, csak fordíva...” Hiszen mi magunk is a valóság részei vagyunk, s nincs is más lehetőségünk kezdetben, mint önmagunkból kiindulni. *A megértés útja azonban (ha néha kiterőket kényszerülünk is tenni) mindig a résztől az egész felé vezet, ezt ne felejtjük el soha!*

Vizsgáljuk meg most ismét a huzaldarabot a fentiek figyelembevételével. A huzal úgy készül, hogy a képlekeny anyagot egy kis részen nagy erővel keresztülhúzzák. A résben alakul ki a visszamaradó struktúra, tehát úgy tekinthetjük, hogy ott keletkezik az anyag. A résben folyamatosan halad a fém, vagyis az idő koordináta-rendszerében folytonos (közel lineáris) függvényt kapunk. Az anyag megfolyása szintén folyamatos, tehát a háromdimenziós anyag-tér függvény is folytonos (és közel lineáris) lesz. És most tekintsük a kongruenciafüggvényeket. Vizsgáljuk meg az anyag inkongruenciáját (kongruenciafüggvényeket). Vizsgáljuk meg az anyag inkongruenciáját (kongruenciafüggvényeket). Vizsgáljuk meg az anyag inkongruenciáját (kongruenciafüggvényeket). Vizsgáljuk meg az anyag inkongruenciáját (kongruenciafüggvényeket).

Az anyagnak két pontjára vonatkozó inkongruenciáján a következőt értjük. Hogy az anyag egyik kijelölt pontjáról eljussunk egy másik kijelölt pontjára, elmozdulást kell végrehajtanunk az anyagban, s ezt sokdimenziós vektorral írhatjuk le. Az anyagban történő elmozdulás egyúttal térben (ami itt a valóság anyagot és információt nem tartalmazó színterét) jelent, tehát azt a teret, amely az összes létező,

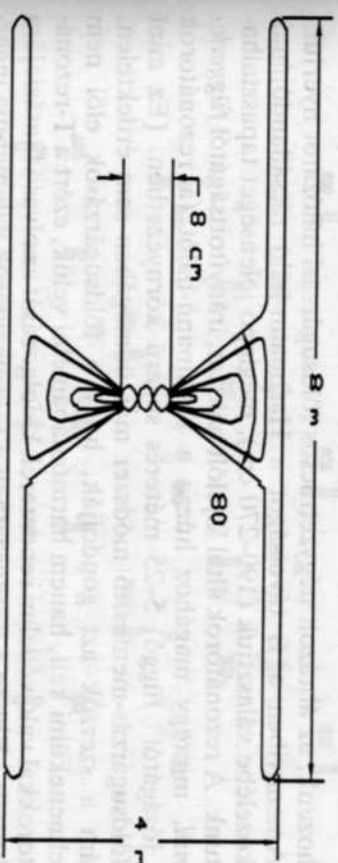
esetleg még általunk nem ismert tér- és idődimenziót egyaránt magában hordozza) való elmozdulást is jelent, amit egy térvektorral jellemezhetünk. (A magyarázat szempontjából igen komoly nehézséget jelent, hogy a hagyományos felfogás nem tesz különbséget a két vektor között, sőt mi több, azonosnak és nem külön vektoroknak értelmezi őket. Ez tehát az a pont, amin át ki kell lépniünk a hagyományos analízis szemlélet terminológiájából.) Az anyagot s információt nem tartalmazó tér (amiről már volt szó) kölcsönhatásmentes homogen elrendeződés, melyben a teonok struktúrája mintázat nélküli. *A semmi állapotának neveztük ezt. Az anyag jelenlétében a tér struktúrája elter az anyag- és információmentes terétől.* (Ez a relativitáselméletben is benne van.) *Az anyag jelenléte a rekonstruktívák szétválását okozza (vagy fordítva!),* amit úgy mondhatunk másképp, hogy kialakul az anyag tere. A fogalmi egyértelműség érdekében az anyag terét a továbbiakban *teonmezőnek*, míg az anyag- és információmentes teret *bázis térnek* fogjuk nevezni. (A bázis teret nemcsak anyag, hanem *információ* jelenlétében is teonmezőnek nevezzük.) Az anyag két pontjára vonatkozó inkongruencia alatt tehát az anyag egyik pontjából a másikba mutató, a teonmezőn értelmezett, ún. különbségvektort értjük. Az inkongruencia függ az anyag pontjainak a bázis térben értelmezett távolságától. Ha tehát az anyag két pontja között a teonmező megváltozását elosztjuk a bázis térben értelmezett távolsággal, akkor az anyag két pontra vonatkozó inkongruenciális differenciáhányadosát kapjuk. Ha a pontok közötti bázis térben értelmezett távolság tart a nullához, az inkongruenciális differenciáhányadoshoz jutunk. Vizsgáljuk meg egy rögzített ponthoz képest egy paraméterezett („mozgó”) pont inkongruenciáját. Az inkongruencia és a távolság kapcsolata a paraméterek által kijelölt határok között értelmezett függvénykapcsolatot ír le. Ez egy vektor-vektor függvény, melyet *inkongruenciafüggvénynek* nevezünk.

Az inkongruenciafüggvény a teonmező szerkezetét írja le. A függvényt elemezve, a matematika nyelvén át nyerhetünk bepillantást az anyag rendezőelvének struktúrájába. Az inkongruenciafüggvény deriváltfüggvénye, melyet *tér torzulásfüggvénynek* nevezünk, a bázis tér azon torzulását írja le, melyet az anyag jelenléte által elcsenved. (Ez nem tévesztendő össze az einsteini térgörbületet leíró függvényekkel, hiszen azok csak a távolságként értelmezhető kiterjedéseket tekintik térnek, míg az általunk értelmezett térben valamennyi idő jellegű dimenzió is benne foglaltatik. *A lehetséges több idődimenzió azt*

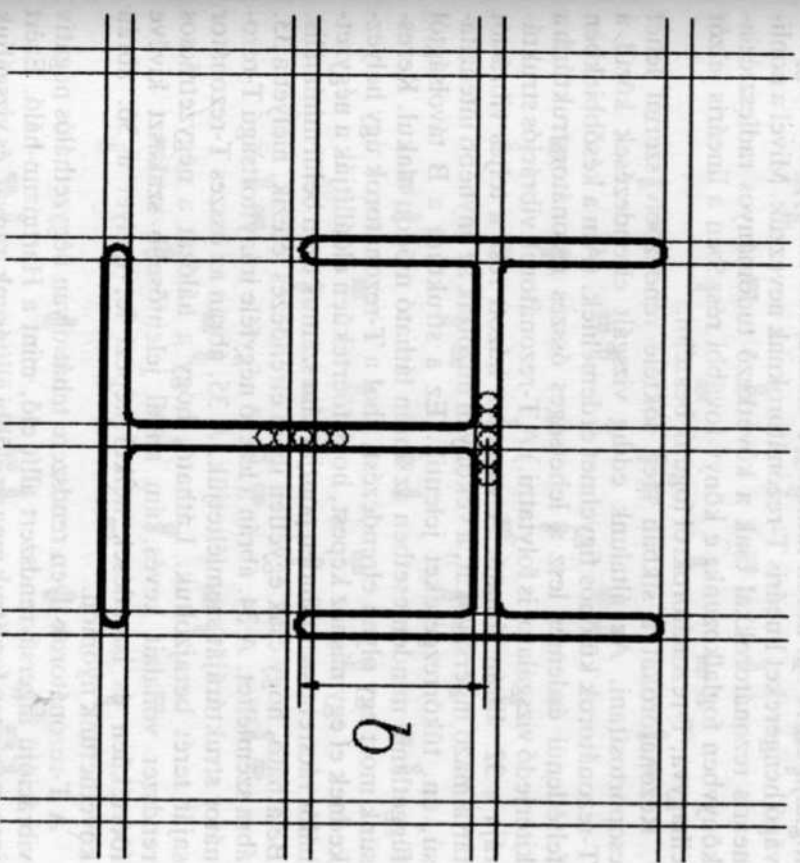
jelenti, hogy az időt, strukturájának beható vizsgálata nélkül, önkényes dolog lenne egydimenziósnak tekinteni.) Erdemes itt eljátszani azzal a gondolattal, hogy mi következne abból, ha nem az anyag megjelenése hozza létre a teonstrukturák szétválását, hanem a teonstrukturák szétválása hozza létre az anyagot. Logikai szempontból mindkettő megengedhető, hiszen nem ismerjük a teonmező szétválása–az anyag kialakulása relációhoz kapcsolódó szomszédos relációkat. Nem tudjuk, hogy a teonmező szétválásával, illetőleg az anyag kialakulásával kapcsolatban milyen más, ellenirányú relációk állnak még fenn, így nem áll módunkban ok-okozati sorrend felállítására. Ha az anyag oldaláról közelítünk, hajlamosak vagyunk azt gondolni, hogy az anyag választja szét a teonmezőt, míg ha ellenkező irányból, pl. a Biblia felől közelítünk (a kezdetben uralkodó öskáoszt Isten szétválasztotta, és így létrejött a föld és az ég, vagyis a két ellenpólus), a teonmező szétválásztásában látjuk az anyag keletkezésének okát. Ez utóbbi esetben a két fent említett függvény nem más írma le, mint az anyag teremtését és a teremtés rendezőelvének strukturáját... Azok, akik (a szerzővel egyetemben) attól tartanak, hogy Mózes első könyve hiányosan maradt ránk, és a ma ismeretes első sorát még jó néhány elveszett oldal előzi meg, az inkongruenciafüggvények segítségével visszalapozhatnak a hiányzó oldalakra.

A földugárzások egységes rendszere

Ha önmagukban zárt, páratlan számosságú lineáris vonulatokból rendezett strukturákat hozunk létre, a strukturák szerkezetét a vonulatok kölcsönhatásainak feltárása útján érthetjük meg. E kölcsönhatásokat a továbbiakban nem szükséges a vonulatok elemeinek kölcsönhatásáig lebontani. *A páratlan számosságú lineáris vonulatokat a továbbiakban rezonátoroknak nevezzük.* A rezonátorok általános, körülfutással felvett vibrációs strukturáját a 31. ábrán mutatjuk be. A struktúra azon pontjait kötöttük össze folytonos vonallal, melyeket kívülről, sugárirányban közelítve azonos erősségű inger-sáv-határpontoknak mértünk. Ez a kölcsönhatáson alapuló, vagy más szóval vibrációs struktúra természetesen térbeli hagymahéjszerkezeteket határoz meg, melyekben az egyes rétegek váltakozva ellenkező polaritásúak. A hagyományos mérési terminológia szerint a legkülső réteg negatív. Ha két rezonátort a 32. ábrán látható kölcsönhatásba

31. ábra

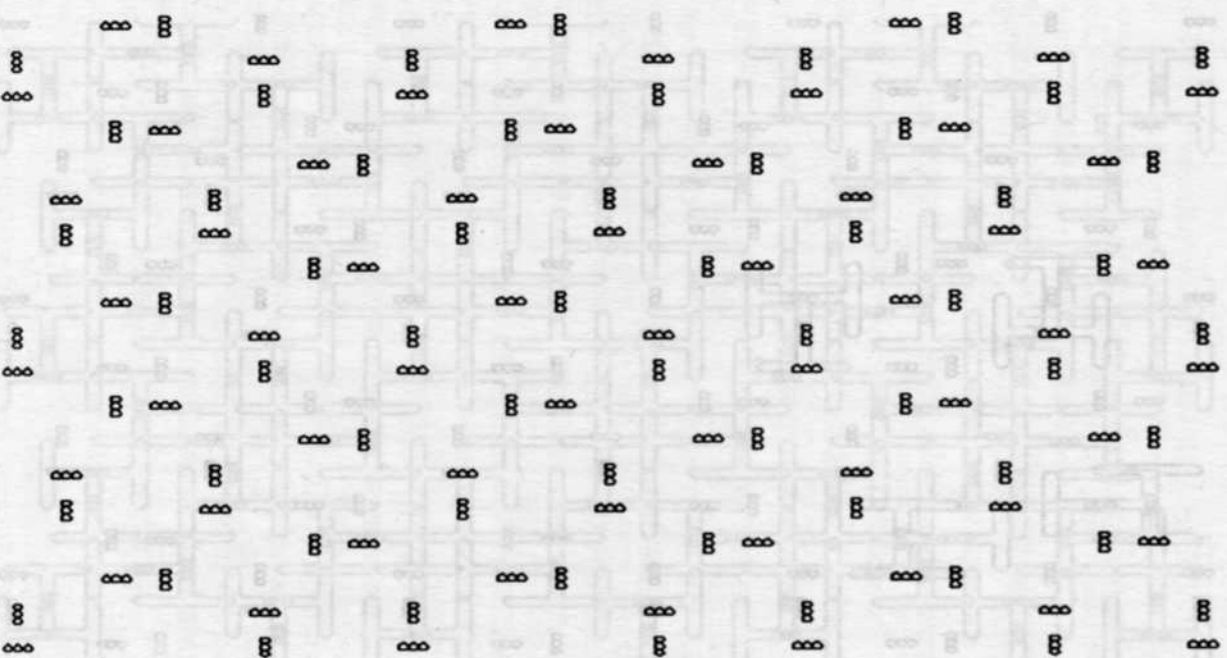

32. ábra

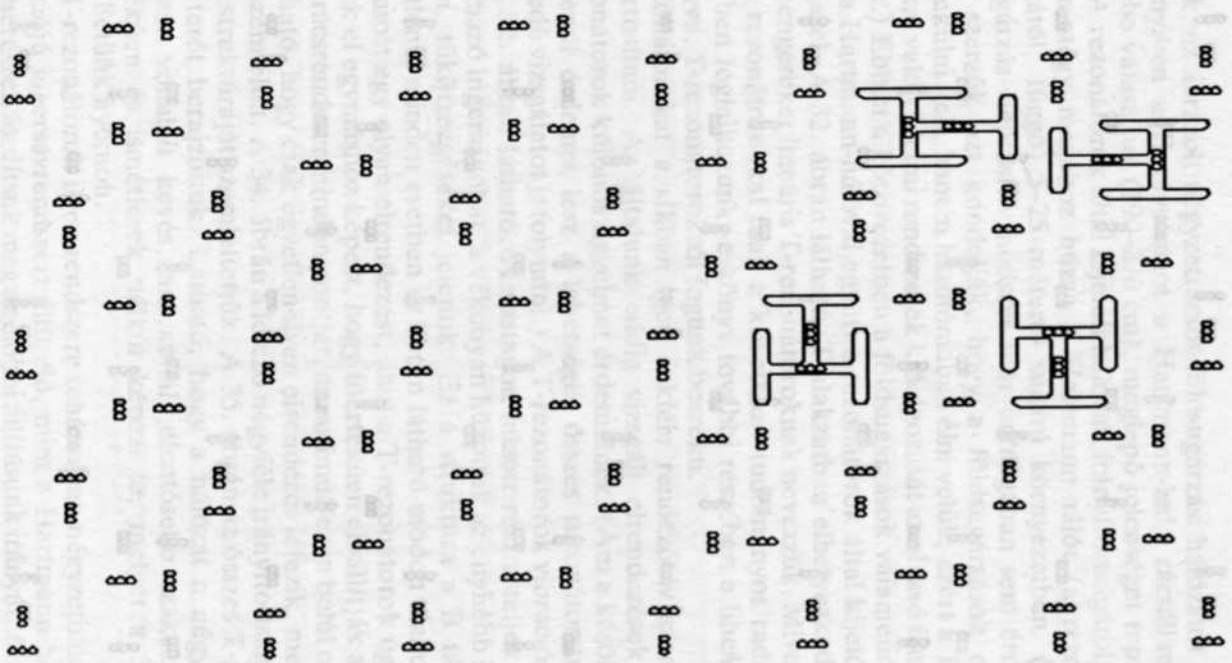
hozunk, az ábrázolt négyzettrácsos földszugárzási hálózatot nyerjük. Amennyiben a B távolságot a Hartmann-háló rácsállandójának közelébe válasszjuk (190–270 cm), meglepő jelenséget tapasztalhatunk. A rezonátorok által kijelölt hálózat, irányítottaságától függetlenül, mintegy magához húzza a Hartmann-hálót (a rezonátorok „jóságától” függő) 5–25 méteres sugárú környezetben. (Ez mint földszugárzás-mentesítő módszer már önmagában sem érdektelen, ám a szerzők azt gondolják, hogy a földszugárzások elől nem elmenekülni kell, hanem harmóniában élni velük, ezért a T-rezonátorokkal való védelmi rendszerek kidolgozását az olvasó fantáziájára bízzák.) Ebben a környezetben a földszugárzások valamennyi inger-sávja a Hartmann-hálóval együtt a rezonátorok által kijelölt helyet foglalja el. A 32. ábrán látható, T alakzatban elhelyezkedő egybevágó hengereket lineáris T-rezonátoroknak nevezzük. Mivel a nonlineáris rezonátorokkal csak a következő tudományos radlessztézia-könyvben foglalkozunk, e könyv további részében a lineáris jelzót elhagyva, T-rezonátorokról fogunk beszélni.

Rezonátorokat a síkban igen sokféle rendezőelv szerint lehet csoportosítani. Az általunk eddig vizsgált elrendezések közül a T-rezonátorok különös figyelmet érdemelnek. (Am a későbbiekben feltétlenül érdemes lesz a lehetséges összes rezonátorstruktúrára kiterjedő vizsgálatot is folytatni.) A T-rezonátorok vibrációs struktúrája a 32. ábrán látható. A vastagon húzott rész a teljes vibrációt tartalmazó ingersávokat, a vékonyan húzottak az enyhébb intenzitású, ún. tükrözéseket jelentik. Ez a struktúra a B távolságtól függetlenül minden esetben az ábrán látható módon alakul. Keres-sünk most egy olyan elrendezést, ahol a T-rezonátorok úgy helyezkednek el egymáshoz képest, hogy főértékűen előállítsák a négyzet-hálós rácsrendszer minden pontját, ám számuk ezen belül minimális. Belátható, hogy csak egyetlen ilyen elrendezés létezik, melyet a 33. ábra szemléltet. A 34. ábrán a létező négyféle irányítottaságú T-rezonátor struktúráját szemléltetjük. A 35. ábrán az összes T-rezonátor saját terét berajzoltuk. Látható, hogy a hálózat a négyzettrácsos rendszer vonalait kevés, ám annál jelentősebb szakaszt kivéve főértékűen és ismétlések nélkül képezi le, melyet a 36. ábrán követhetünk nyomon.

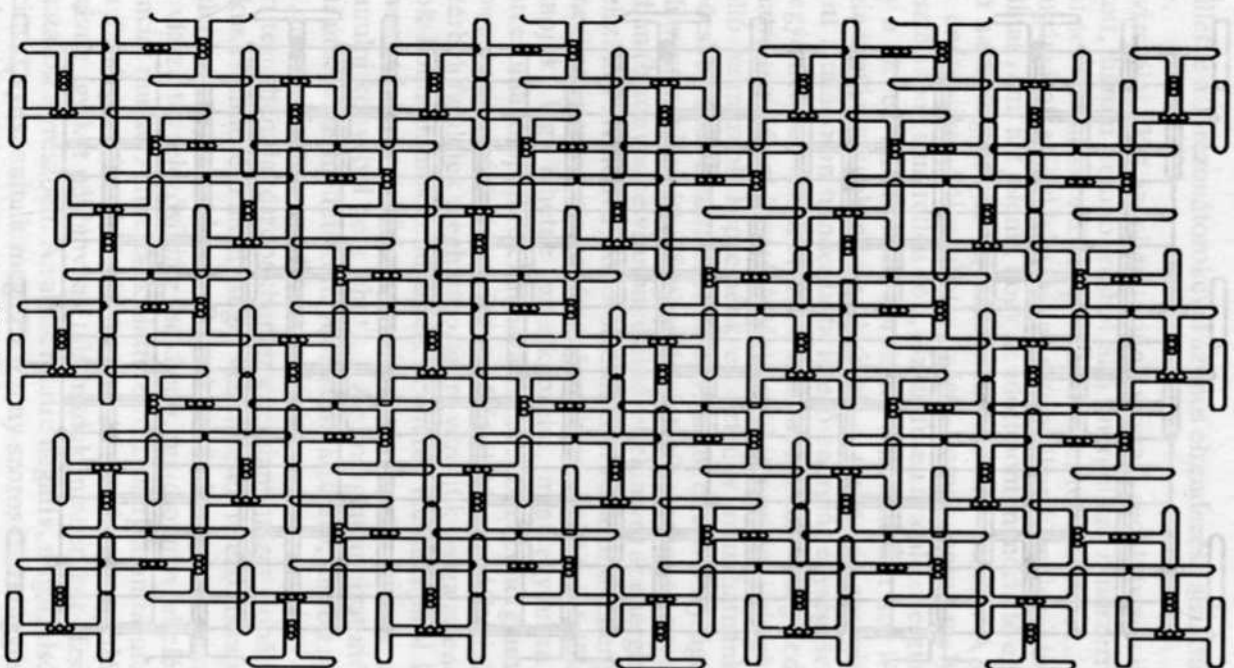
A T-rezonátorok ilyen rendszere tehát olyan négyzet-hálós negatív vibrációjú ingersávrendszer állít elő, mint a Hartmann-háló. Ezért igen merészen fordítsuk meg az előbbi állításunk irányát, és vizsgáljuk meg, hogy a geopolitikus sugárzási hálózatokat vajon nem T-rezonató-

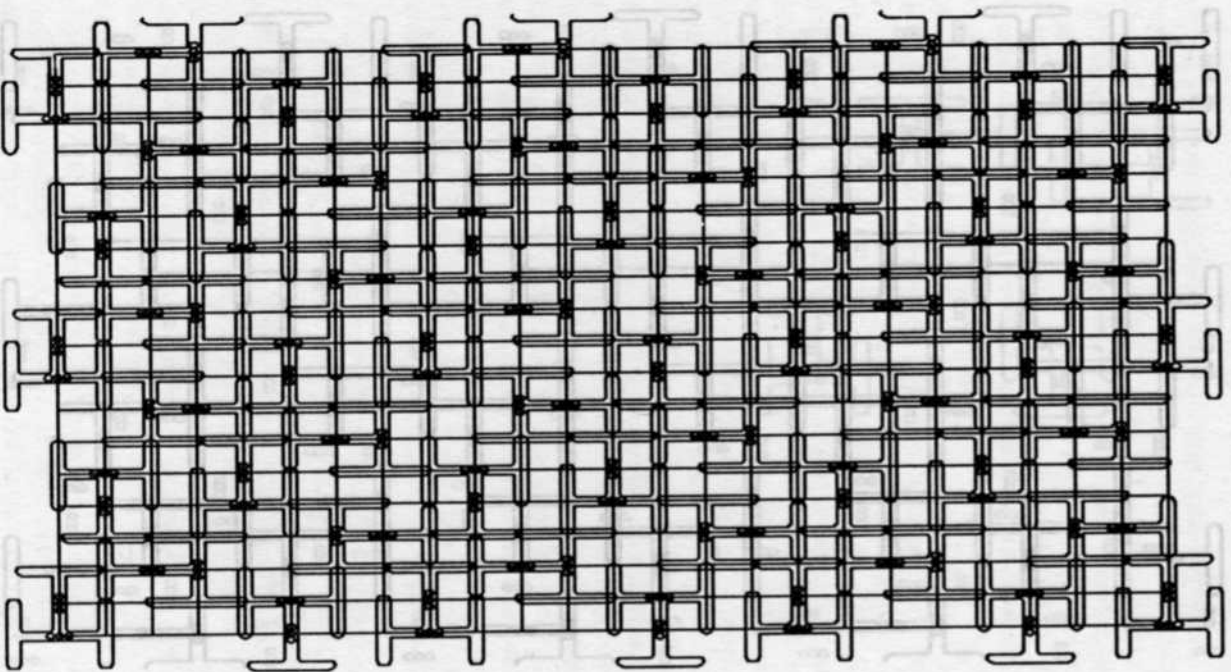
33. ábra

34. *ábra*

35. *ábra*

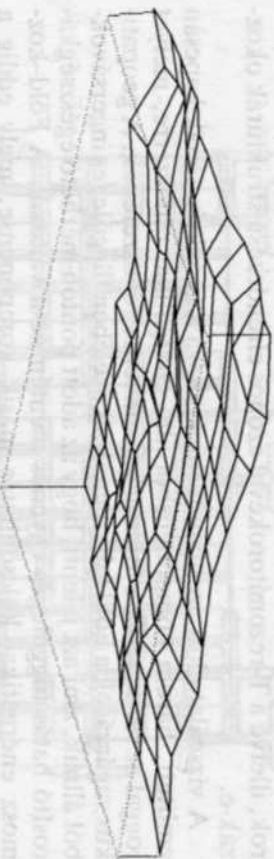

36. ábra

rok, illetve a T-rezonátorokéval azonos elrendezésű strukturák okozák-e.

A vizsgálat előtt azonban térjünk vissza a geoaktív zónák kapcsán említett, három komponensből álló energetikai rendszerre, melyet joggal nevezhetünk a földszüregzők teljes rendszerének. A geopotikus sugárzások a Föld felszínének a közelében függőlegesingersávokból állnak, ami azt jelenti, hogy az adott ponton mérhető egészségkárosító hatás függőleges egyenes mentén nem változik. A Föld-közmossz energetikai kölcsönhatás másik komponense, mely eddig a radieszfézában ismeretlen volt, vízszintesen áramló energiarendszer, amely a térben differenciált aprólékos mintázatokat hoz létre, ezért energiamentázatoknak nevezük őket. A térben az energia (energia alatt itt általánosan mindenfajta létező energiát együttesen értünk) nem egyenletesen oszlik el. Ha a teret a szemléletesség kedvéért egy pillanatra egymással összeérő végtelenül sok parányi kis gömböcskéből álló halmaznak képzelünk el, ezt úgy mondhatnánk, hogy a gömböcskék által bezárt energia egymástól eltérő nagyságú. Így egy térbeli mintázat jön létre. Szabad ég alatti sík terepen az energiamentázatokban (bizonyos helyi anomáliáktól eltekintve) az energiasűrűség a földfelszíntől távolodva monoton csökken. Az azonos energiánívóval jellemezhető pontokat egymással összekötve hullámos felületek sorát kapjuk. Így lehetne ezt elképzelni, mint egymásra fektetett gyűrött csomagolópapírok halmazát. A 37. ábra az energiamentázatok azonos energiánívójú térbeli jellemző felületét szemlélteti. Méréskor ezen térbeli felületek meghatározására vezetjük vissza az energiamentázatok kontinuumos rendszerét. A mérés technikájáról könnyebben írni hosszadalmas és felesleges fáradság lenne, hiszen „biciklizni megtanulni könnyebből nem lehet...” Az energiamentázat mérése gyakorlati útmutatás mellett könnyedén elsajátítható, kisebb nehézséget jelent, mint a Hartmann-háló megtalálása.

Zárt terekben, lakószobákban az energiamentázat globálisan szimmetrikus elrendezésű a helyiséget vízszintesen felező síkra nézve. Ez azt jelenti, hogy a padozat síkjától távolodva az energiasűrűség a szoba vízszintes felezősíkjáig csökkenő, majd onnan felfelé növekvő tendenciát mutat. A felezősík alatti térrész energiamentázata negatív, míg a felső pozitív vibrációt mutat. A vízszintes terjedési irányúingersávok így két példányban találhatóak minden két vízszintes sík által határolt térrészben. Az alsók rendre negatív, míg a felsők pozitív vibrációval nyílvánnak meg. Ez a tény szoros összefüggésben áll a tárgyak saját struktúrájával, s mintegy kiterjeszti azt. Összetegyük

37. ábra

azt mondhatjuk tehát, hogy: **a vízszintes határfelületek által meghatározott térrészekben a tér energiátólése a felezősík feletti pozitív, alatta negatív vibrációval nyitvánul meg.**

Másképp ezt úgy mondhatnánk, hogy a vízszintes határfelületek által meghatározott térrész polarizálódnak, a felezősík feletti a negatív töltések helyezkednek el (melyekből a pozitív vibráció származik), alatta pedig a pozitív töltések gyűlekeznek (melyekből a negatív vibráció származik). Ha ezt összevesszük a Föld saját struktúrájával, mely a középpontjától távolodó globális negatív vibrációjú földszűrőzsi rendszerrel jellemezhető, vagyis a középpontjában többségi pozitív forrást feltételez, láthatjuk, hogy a Földön a polarizáció iránya egyéges és univerzális.

A lakoszóbakban tehát az energiamintázatok a vízszintes felezősíkra nézve antiszimmétrikusak, ami igen bajlós előjeleket fest a helyiségek radiesztéziás klímájára nézve, melyről részletesebben, az erre vonatkozó széles körű vizsgálat elvégzése után, a következő radiesztéziakönyvben számolunk be.

(Amnyi azonban előljáróban is nyitvánvaló, hogy ha a helyiségben tartózkodó ember testmagassága meghaladja a belmagasság felet, akkor minden, a felezősík feletti energiamintázat zónájában kétszeresen tartózkodik, ami káros hatású zónák esetében semmiképp sem mondható szerencsének. Vagyis a helyiségek a belmagasságuk felet még nem haladó testmagasságú személyek részére lehetnek megfelelőek, mely a házigyári lakások esetében 131 cm.)

Vizsgáljunk meg egy azonos energiasűrűségű pontokat összekötő felületet. Ahol a felület bármely irányból a közelítve bemélyved, ott a vizsgált energianívóra vonatkoztatva az energiátüggvénynek helyi szélsőértéke, minimuma van. Ilyenkor minden alacsonyabb nívón is ez a helyzet. Ahol a felületnek minden irányból közelítve domborlata

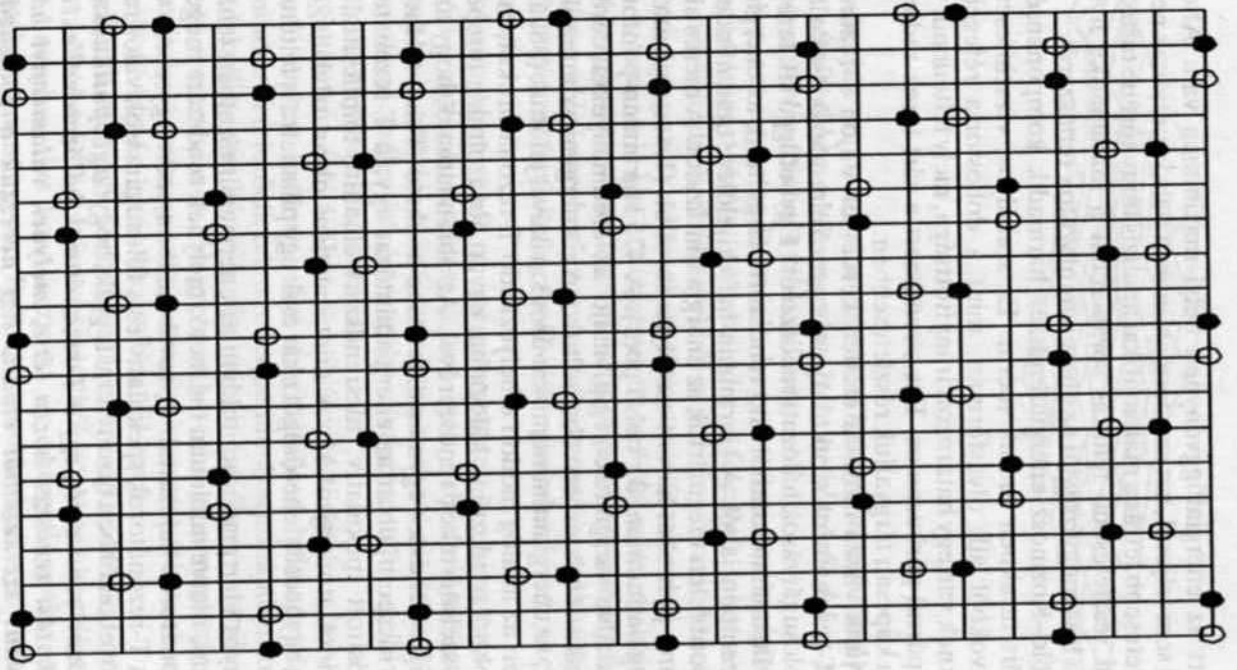
van, ott az energiátüggvénynek helyi maximuma van. Ahol egyik feltétel sem teljesül, azt az energiamintázat belső pontjának nevezzük. A részletesebb leírás a matematikai analízis tárgykörébe tartozik. Egy későbbi részletesebb feltárás során tehát a matematika nyelvén is hasznos lesz megvizsgálni az energiamintázatok rendszerét.

A Föld-Kozmosz energiarendszer harmadik komponensét eddig csak zárt terekben tudtuk mérni. Ez szabályos, vízszintesen fekvő ingersávokból áll, olyasformán, mint a dobostorta rétegei, ám a rétegeknek van egy határozott irányfűttsága, mely feltétlenül valamely falpárral párhuzamos. Ezt a rendszert a zárt terek radiesztéziás klímája kapcsán tárgyaljuk részletesebben.

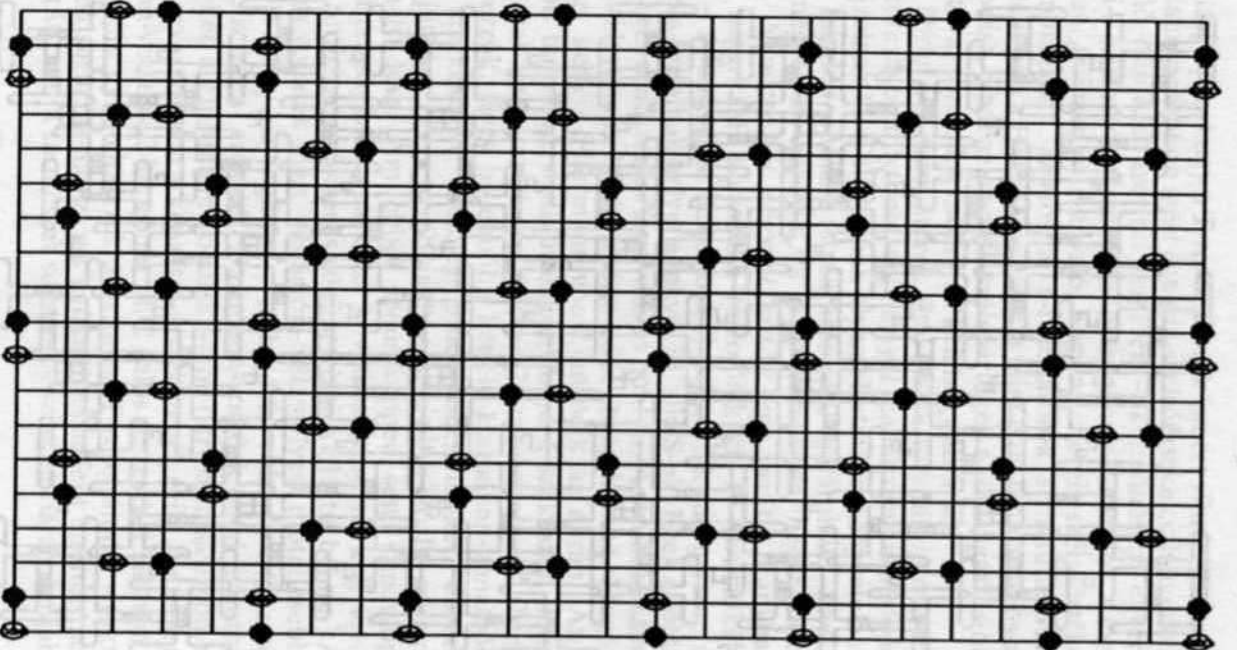
S térjünk vissza most az eredeti kérdésre. Vajon T-rezonátorok, vagy a T-rezonátorok struktúrájával egyező elrendeződések alakítják-e ki a földszűrőzások hálózati rendszerét? Egybefüggő sík terepen egy 19x25 Hartmann-pontból álló rendszert vizsgáltunk az energiamintázatok szempontjából. A Hartmann-háló kijelölése után minden Hartmann-pont feletti megmértük az energiamintázatot. A mérés alapján a Hartmann-pontokat három osztályba soroltuk (1.: energiamaximum, 2.: energiaminimum, 3.: belső pont). A 475 Hartmann-pontot soronként haladva vizsgáltuk végig, majd az eredményeket derékszögű koordináta-rendszerben ábrázoltuk. Az energiamaximumokat koronggal, az energiaminimumokat üres karikával jelöltük (38. ábra). A 39. ábrán az analóg módon elhelyezkedő T-rezonátorokat, melyeket elvi okokból rendeztünk hálózatba, együtt ábrázoltuk a terepen mért energia-szélsőértékek rendszerével. Az ábrán látható, hogy az elvi és a valóságos rendszer egymással fedésbe hozható. Tehát a Hartmann-hálózat rácspontjaiban az energiamintázat egy, a T-rezonátorokkal megvalósított spekulatív, rácssystemert előállító mintázattal egybevágó mintázatot rajzol ki. A mintázat nem olyan triviális, hogy a véletlen egybeesés lehetőségét akár csak egy pillanatra is feltételezhettünk.

Bizonyos Hartmann-pontokban az energiamintázatban tehát helyi maximum, illetve minimum mérhető, melynek rendszere megegyezik a T-rezonátoros hálózattal. A továbbiakban ezért egyszerűen vizsgálhatjuk a T-rezonátorok spekulatív és a földszűrőzások valós rendszerét. A következőkben bizonyítani fogjuk, hogy: **a geopatikus sugárzások kölcsönhatási rendszerét, egy a T-rezonátorok hálózataival ekvivalens geometrikus szerkezetből előáll. Ezt nevezzük a földszűrőzások egységes rendszerének.**

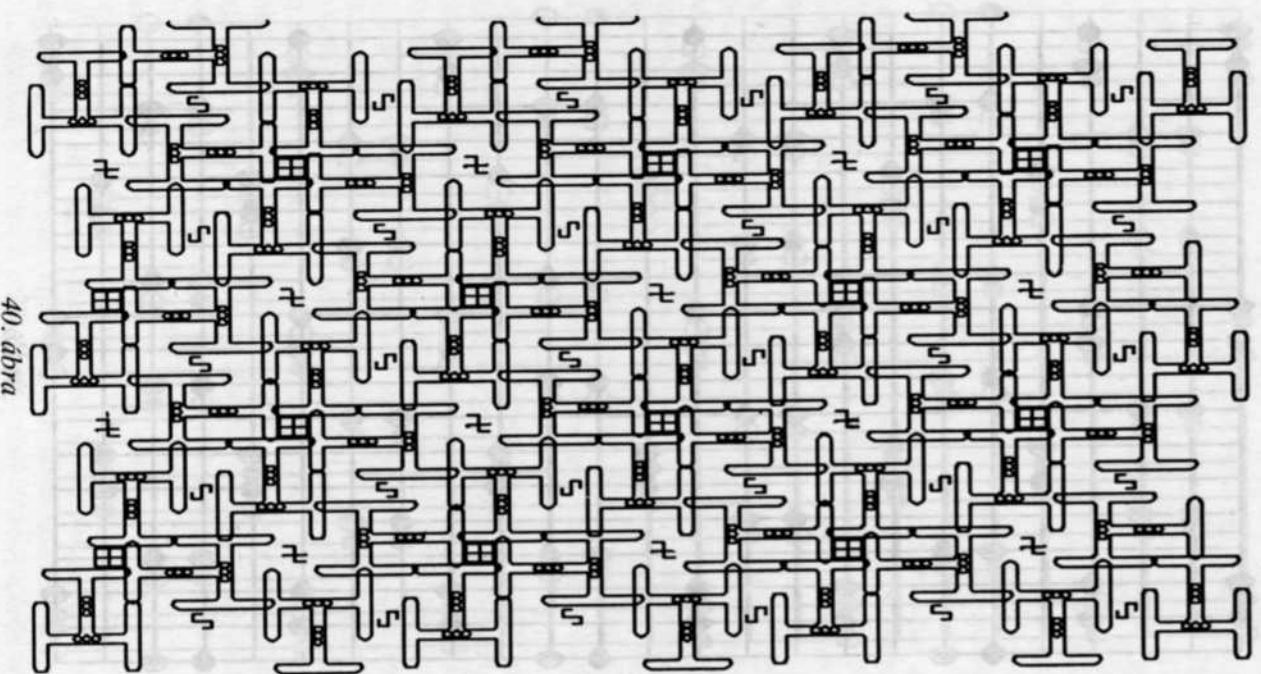

38. ábra

39. ábra

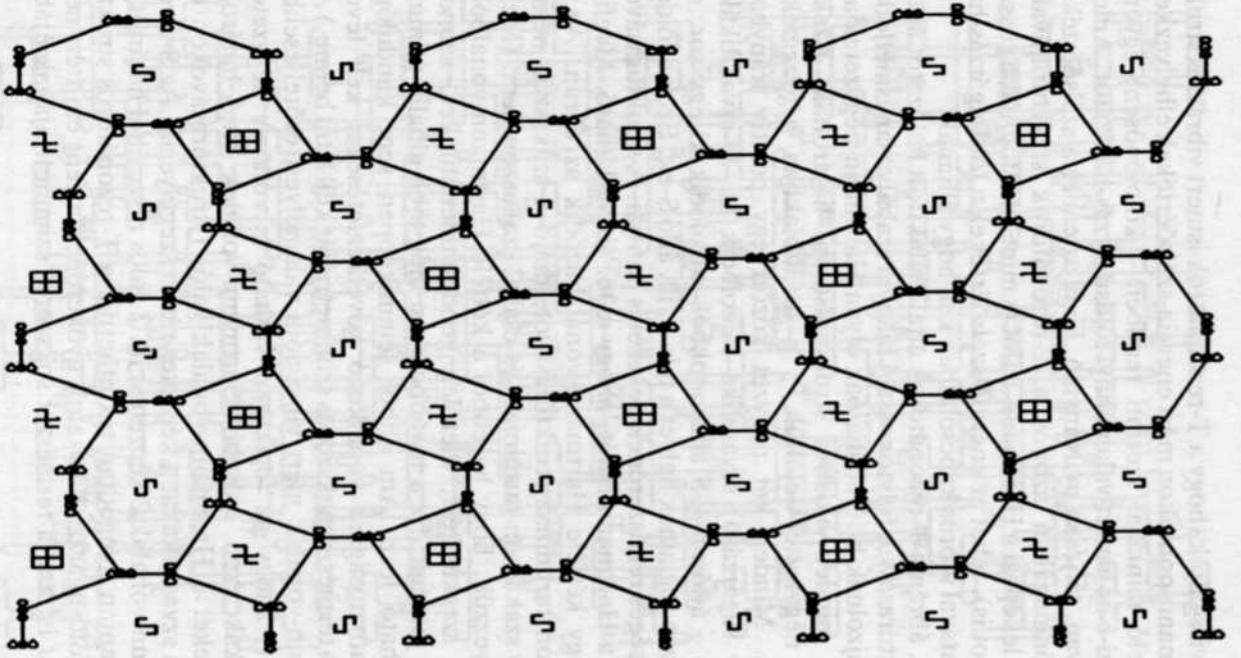
40. ábra

Megvizsgáljuk, hogy a T-rezonátorok ismert vibrációs struktúrája – a Hartmann-pontokon mért energia-szélsőséértékek elhelyezkedésének megfelelő mintázat szerinti rendben – kölcsönösen, egyértelműen leképezi-e az ismert valamennyi földszugárzás-hálózatot. Amennyiben ez így van, teljesén nyilvánvaló, hogy az energia-szélsőséértékek rendszere önmagában azonos a T-rezonátorok struktúrájával, amely viszont leképezi a Hartmann-hálót (s mint látni fogjuk, az összes többi hálózatot is), tehát az energia-szélsőséértékek a földszugárzás-hálózatok mintázatával szoros kapcsolatban kell hogy álljanak.

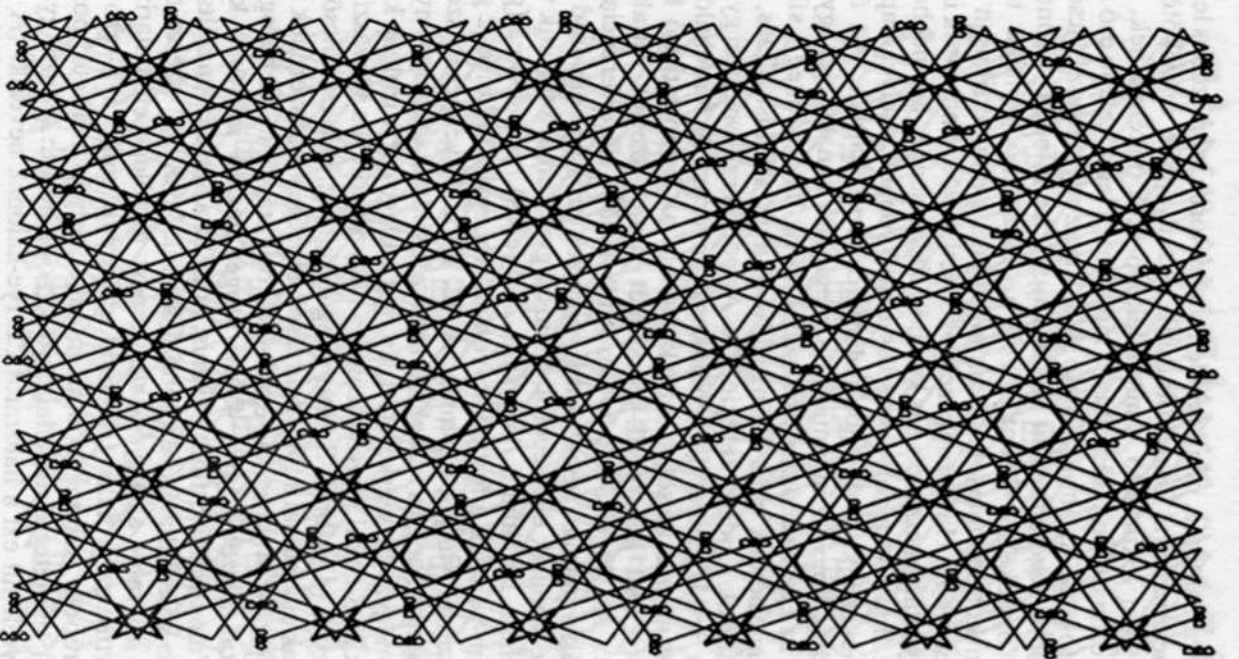
A 40. ábrán a T-rezonátorok által kialakított hálózatot ábrázoltuk. A struktúrasávok folytonossági hiányai szabályosan ismétlődő mintázatot rajzolnak ki. Találhatóak olyan Hartmann-négyzetek az ábrán, melyek minden oldalról struktúrasávval határoltak. Ezeket négy beleírt négyzettel jelöltük, s a továbbiakban *négyzetnek* fogjuk nevezni. Minden két négyzet között egy pozitív irányban forgó (pozitív sugárzású) szvasztika rajzolódik ki. A szvasztikák között 45°-ban – átlósan – S alakzatokból rajzolódik ki egy sor, melyben váltakozva foglalnak helyet a fekvő, ill. álló S-ek. Ezek a földszugárzások egyéges rendszerének nevezetes pontjai. A struktúrasávok létrehozják a Hartmann-hálót, ahogy a 36. ábrán látható. Megfigyelhetjük, hogy kétféle Hartmann-vonal húzódik az ábrán. Az egyik 4 szakaszon tartalmaz struktúrasávot, majd 4 szakaszon nem, míg a másik 6 szakaszon tartalmaz, és csak 2 szakaszon nem. (Mellékesen megjegyezzük, hogy ha ebből a kétféle Hartmann-vonalból indítanánk a szerkesztést, illetőleg gondolatmenetünket, azonos eredményre jutnánk. Ez a továbbiakban még több előálló szimetriától elmondható lesz. Am ebből semmiképpen sem kiindulópontunk megingathatóságára vonatkozó következtetéseket kell levonnunk, hanem a természet sokszoros szimetriáját kell látni benne.) A 6–2-es Hartmann-vonalak mért vibrációja valamelyest erőteljesebb a 4–4-esekénél, ahogy az logikusan várható is volt. A négyzetek és a szvasztikák ezen erősebb Hartmann-vonalak által határoltak. A négyzeteket a Hartmann-vonalak valós (struktúrasávokon nyugvó) részei, a szvasztikákat a képzetes részei szegélyezik. Az S-ek a 4–4-es Hartmann-vonalak 2 képzetes, ill. 2 valós része által határolt mezők. Ezek alapján nyugodtan tekinthetjük a T-rezonátoros struktúra mellett a földszugárzás-hálózatok gyökerének a fent említett nevezetes pontokat is, ami a természet sokszoros szimetriájának újabb bizonyítéka.

A 41. ábrán a T-rezonátorokat és az imént tárgyalt nevezetes

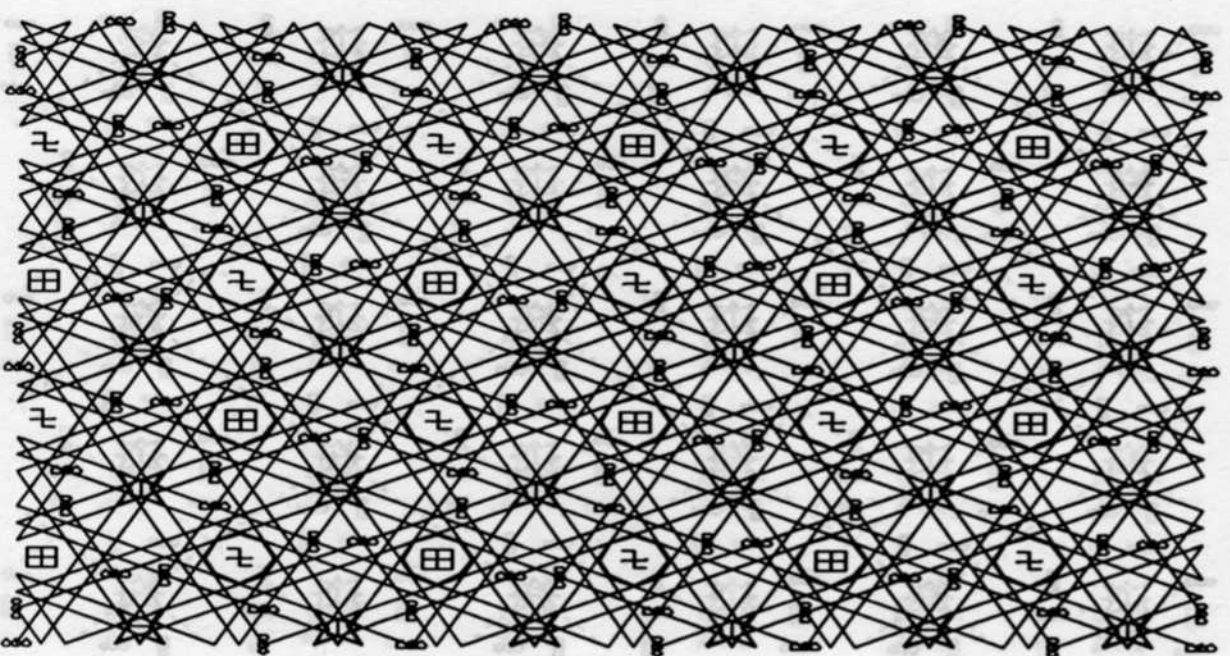
41. ábra

42. ábra

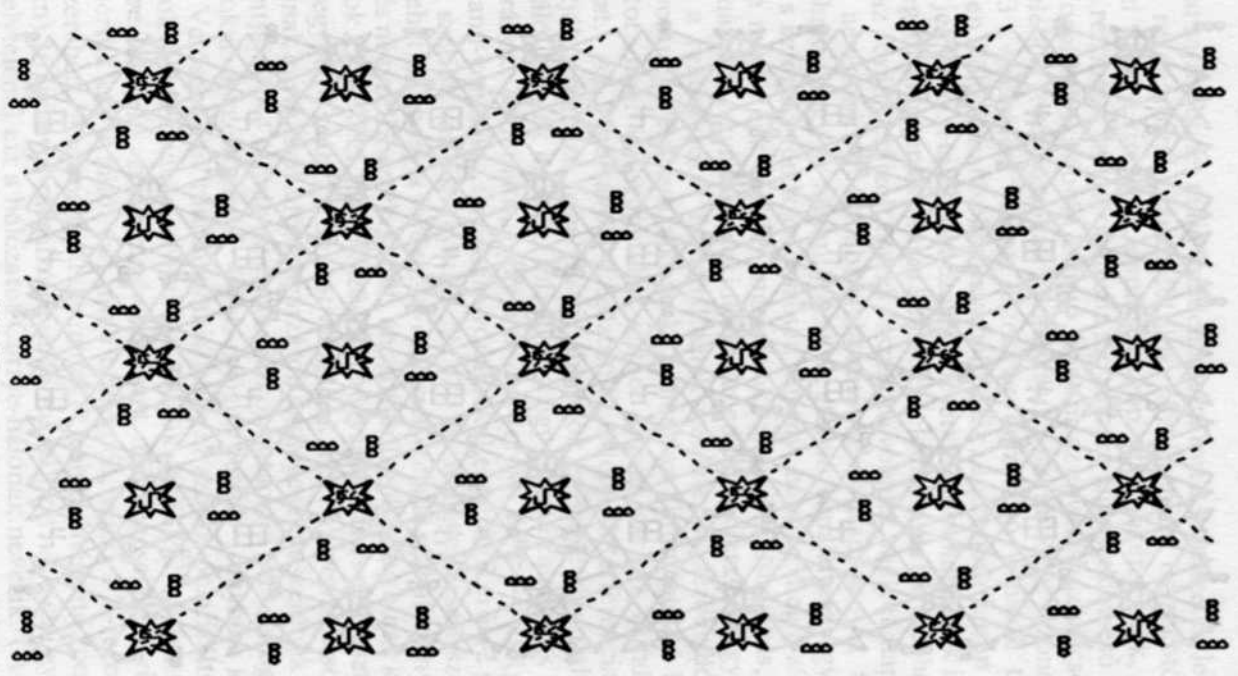

portokat rajzoltuk le, majd minden rezonátort a szomszédos legközelebbi 3 rezonátorral összekötöttünk. Az ilyenféle összekötözgetés azonban nem tekinthető semmiféleképp sem önkényesnek, hiszen minden rezonátor kölcsönhatásba lép a hozzá legközelebb eső azonos rezonátorokkal. Az ábrán látható, hogy ha az egymáshoz kölcsönösen legközelebbi rezonátorokat kiválasztjuk, az minden rezonátorból nézve 3 összekötést jelent. Ezek az összekötő vonalak tehát a közvetlen kölcsönhatásokat szimbolizálják, s geometrikusan az irányukat jelölik ki. Ha viszont ezek a közvetlen kölcsönhatások irányai, akkor egyúttal ingersávokat is kell hogy jelentsenek. Ha meghosszabbítjuk az ábrán berajzolt összes összekötő vonalat, melyet alapmintázatnak nevezünk, a 42. ábrán látható képet kapjuk. Az ábrából kiolvasható, hogy az alapmintázat megfelelő vonalai egy egyenesbe esnek, s az egész rendszer összesen 4 irányt határoz meg a síkon. A terepen mérhetőek ezek az ingersávok, akár a földszugárzás, akár a T-rezonátorok rendszerét tekintjük. Az eddigi radiesztéziai gyakorlat ezeket a rendszereket ferdehálóknak nevezte. A ferdehálóknak nem szabályos négyzetrácsot alkothat, hanem az ábrán látható hiányos hálózatot, ahol két vonal-két szünet ritmus szerint váltakozik a mintázat. Az ingersávok a közöttük fellépő interferencia révén előállítják a hiányzó vonalakat is, ám azok erőssége elmarad a valós ferdeháló-vonalak erősségétől. S most egy pillanatra térjünk vissza a 40. ábrához. Itt látható, hogy a 6-2-es (erős), és a 4-4-es (gyenge) Hartmann-vonalak a ferdeháló-vonalakkal egyező (2 erős-2 gyenge) ritmus szerint váltják egymást. A 42. ábrát figyelmesen szemlélve észrevehetjük, hogy a ferdeháló-rendszer vonalai szabályos nyolcszögöket és négyzetbe szerkesztett, ún. gót csillagokat rajzolnak ki. A gót csillagok az S-ekkel, a nyolcszögek a négyzetekkel és a szvasztikákkal esnek egybe (43. ábra). S most vizsgáljuk meg, milyen kölcsönhatásban állnak egymással a földszugárzások egyéges rendszerének nevezetes pontjai. A 44. ábrán az észak-déli orientációjú S-et befoglaló gót csillagokat a szélrőzsáival 45°-os szöget bezáró irányban kötöttük össze. Valószínűnek tűnik ugyanis, hogy az azonos polarizáltságú gót csillagok kölcsönhatása erősebb a közöttük lévő $\sqrt{2}$ -szeres távolság ellenére is, mint az egymáshoz képest merőlegesen polarizáltaké. Megmértük ezt a hálót (is) mind a terepen, mind a T-rezonátorok rendszerében. Azonos módon, mindkét helyen mérhető, pozitív, (a terepen) 16 méteres rácsállandójú 45°-os hálózat. A hazai gyakorlatban helytelenül ezt a hálózatot Currye-hálónak nevezik. (A Currye-háló nem ez, rá később visszatérünk.) A helyes neve gót háló lehetne,

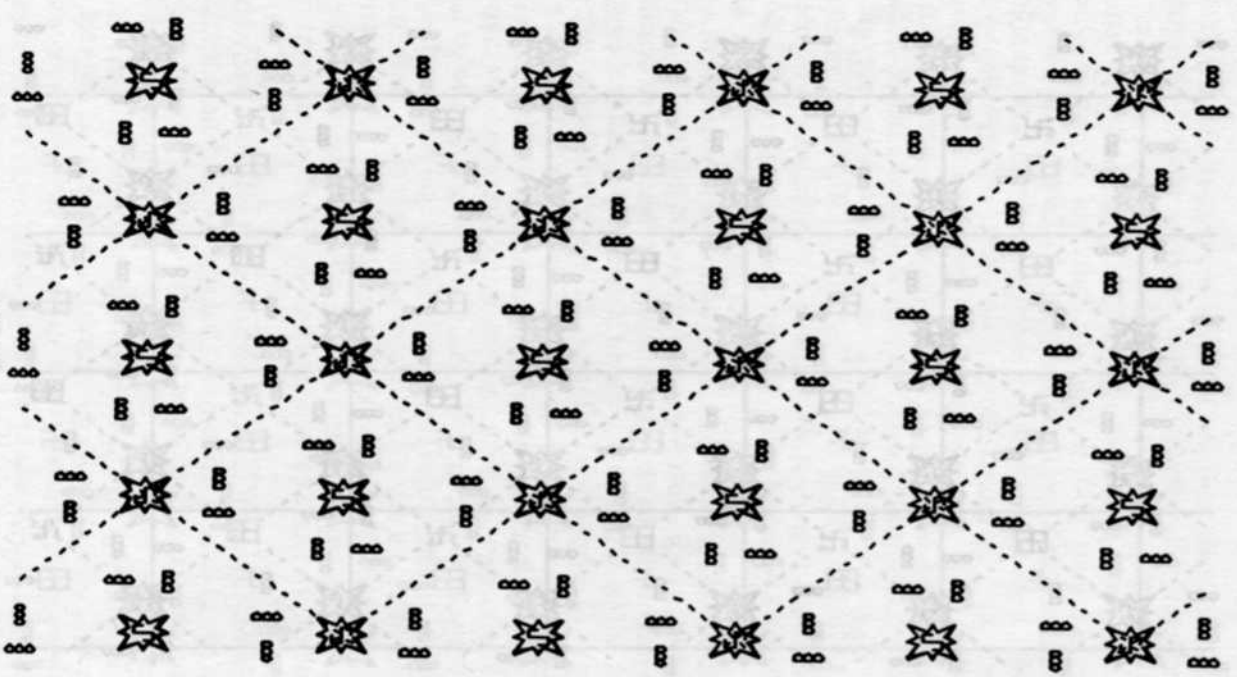

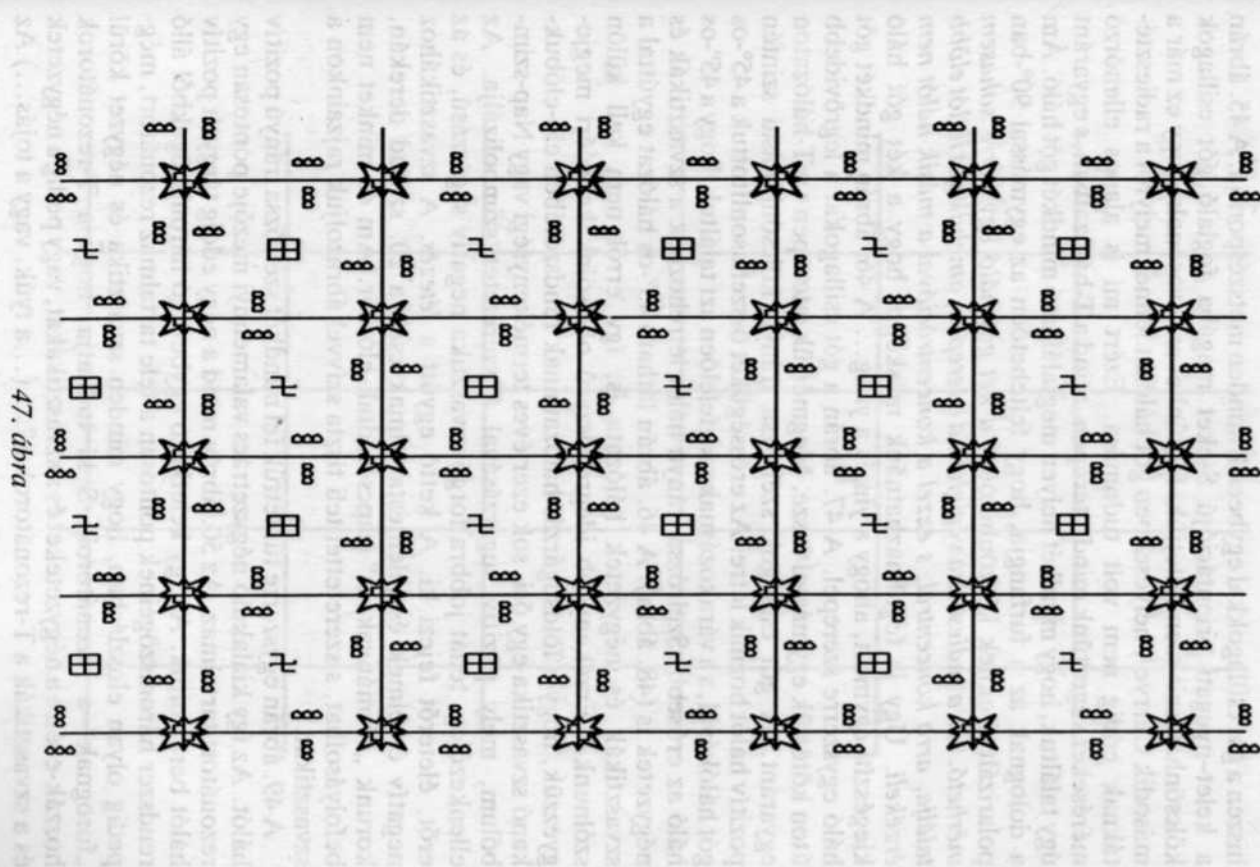
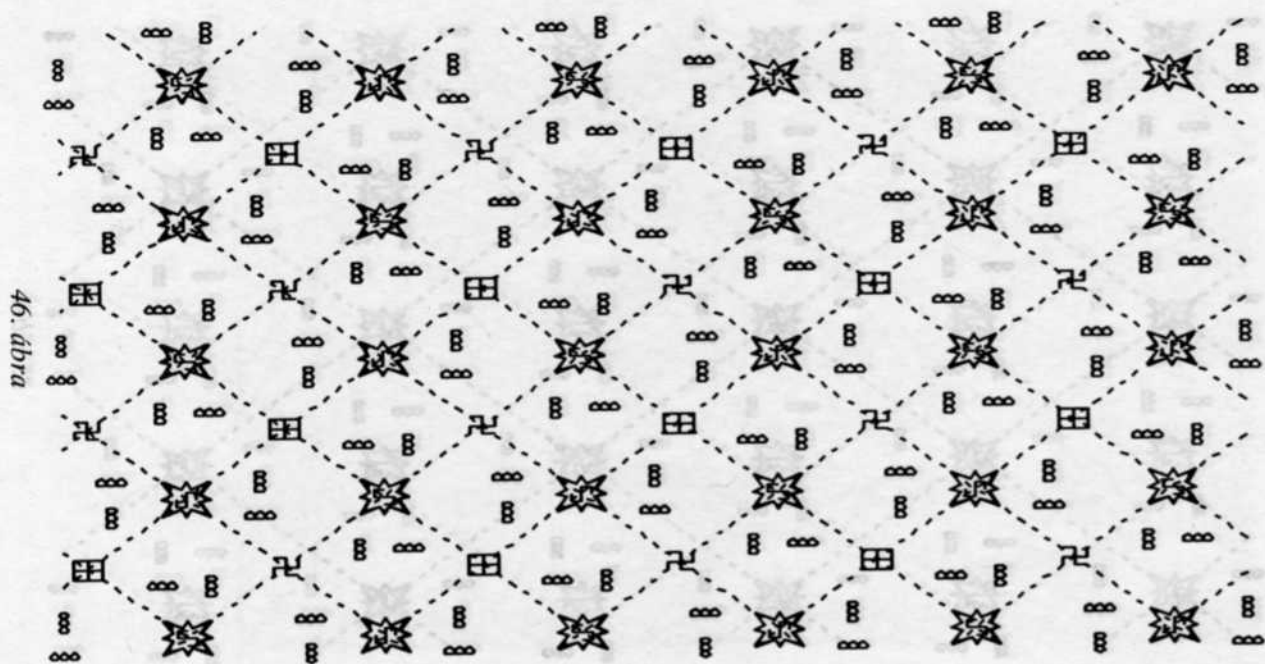
43. ábra

44. ábrán

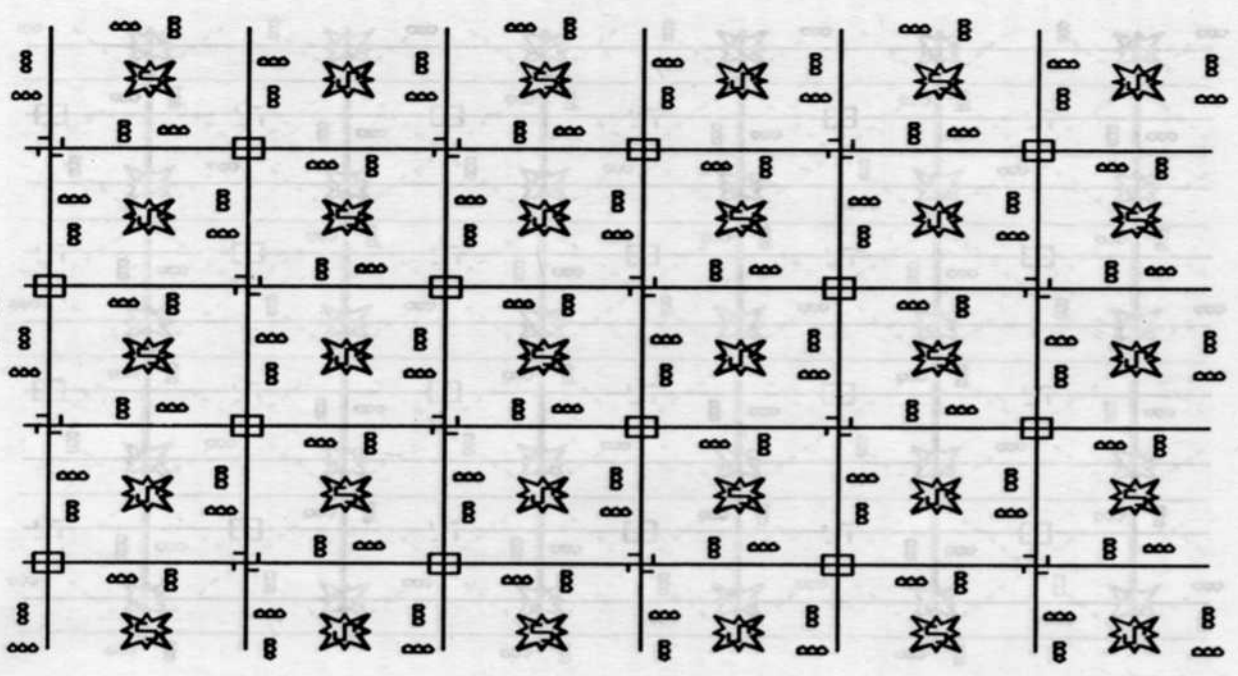
45. ábrán

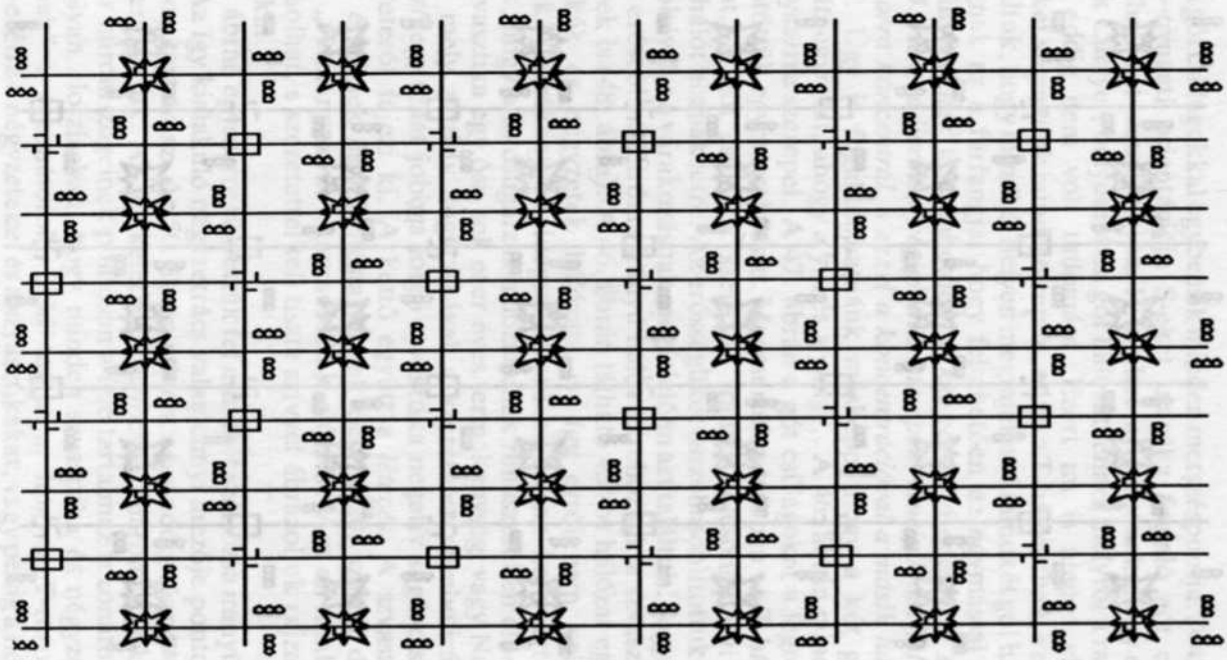
hiszen a gót csillagokkal egybeesik minden metszéspontja. A 45. ábrán a kelet-nyugati orientációjú S-eket magába foglaló gót csillagok kölcsönhatásait szemléltetjük. Feltűnhet az olvasónak, hogy ez már a második Currye-, helyesebben gót hálózat lenne, melyről a radieszte-táknak eddig nem volt tudomása. Ezért mi is alapos ellenőrző méréseket végeztünk mind a terepen, mind a T-hálózatban, s egyaránt úgy találtuk, hogy mindkét helyen megtalálható mindkét gót háló. Ám a dolognak az a furfangja, hogy feltehetően az egymással 90°-ban polarizált S-eknek köszönhetően, a két gót háló egyszerre sohasem mérhető. *Ha a radieszteia végighalad a terepen, amelyik gót hálót előbb találja, arra koncentrálni, s ezzel a koncentrációval a másik hálót nem érzékelni.* Úgy is fogalmazhatnánk másképp, hogy a két gót háló kiegészíti egymást, ahogy a yin és a yang... A 46. ábrán mindkét gót háló egyszerre szerepel. A 47. ábrán a gót csillagokat a legrövidebb úton kötöttük egymással össze. Megértük a terepen s a T-hálózatban egyaránt. A gót csillagok szélrőzsa irányú kölcsönhatásai szintén pozitív hálót hoznak létre. Az erősségüket összehasonlítottuk a 45°-os gót hálókéval, s a várakozásnak megfelelően azt találtuk, hogy a 45°-os háló az erősebb. Szélrőzsa irányú hálót létrehozna a szvasztikák és négyzetek is (48. ábra). A 46. ábrán látható 45°-os hálózat egyúttal a szvasztikák és négyzetek hálózata is, így erről nem kell külön szólnunk. (Érzékenyebb idegrendszerű olvasóink kedvéért megjegyezzük, hogy a föld sugárzás hálózatainak rendszerében elő-előbukkanó szvasztika egy ősi, sok ezer éves természetességi vagy Nap-szim-bólum, mely pozitív sugárzásával a szeretetet szimbolizálja. Az ellenkezőleg, tehát jobbra forgó szvasztika negatív sugárzású, és az erőt, életerőt fejezi ki. A kettő együtt a létezés. A szvasztikához negatív érzelmek és jelentéstartalmak csak a 20. század derekán, korunk „vívmányaként” kapcsolódtak először. Ám ez mindket nem befolyásolhat, s szeretettel teii tiszta szívvel ábrázoljuk rajzainkon a szvasztikát.)

A 49. ábrán egyszerre tüntettük fel mindkét szélrőzsa irányú pozitív hálót. Az így kialakuló négyzetrács valamennyi mezője pontosan egy rezonátort tartalmaz. Az 50. ábrán mind a négy eddig tárgyalt pozitív hálót berajzoltuk. Az így keletkező egybevágó háromszögekből álló rendszer háromszögeinek pontosan a fele tartalmaz rezonátort, mégpedig olyan eloszlásban, hogy minden szvasztika és négyzet körül „forognak” a rezonátorok. S ki tudhatja, hogy a T-rezonátorok hozzá-e létre a négyzeteket és a szvasztikákat, vagy pedig a négyzetek és a szvasztikák a T-rezonátorokat?... (....a tyúk, vagy a tojás....) Az

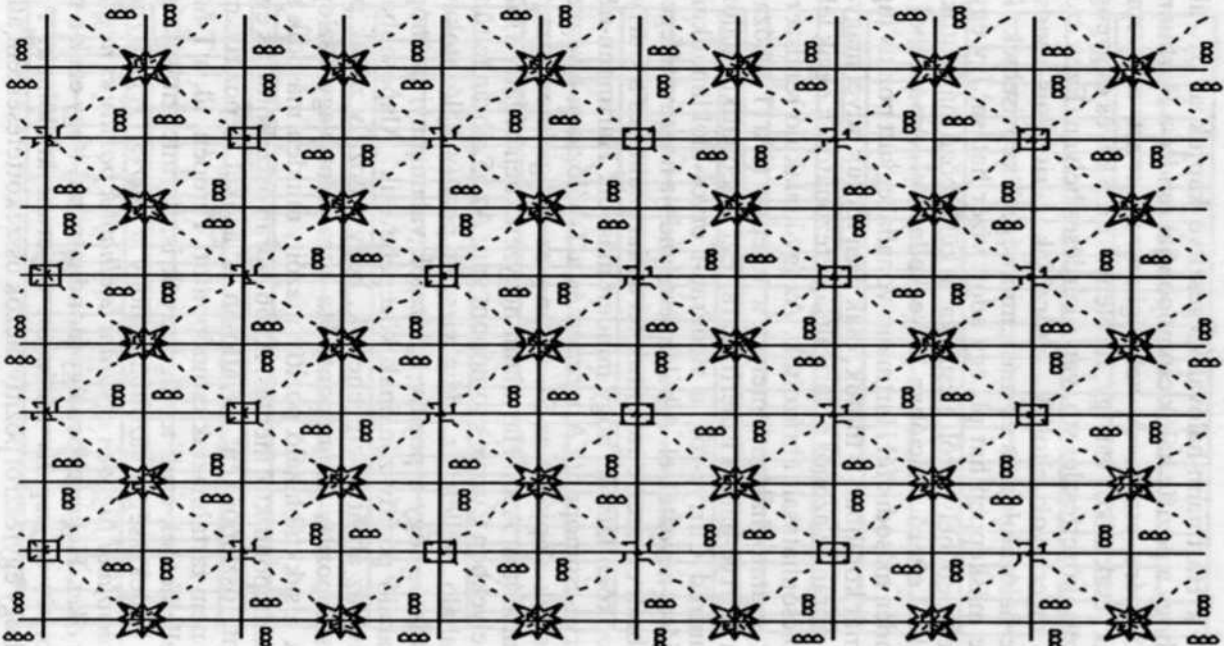

48. ábra

49. ábra

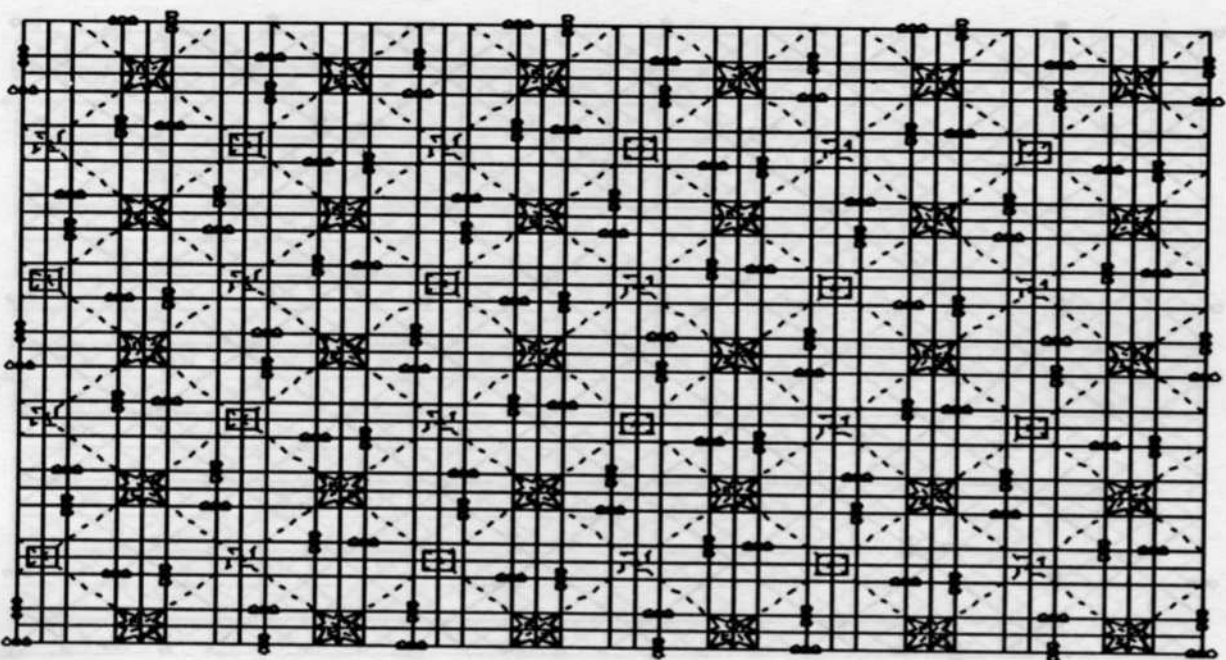
50. ábra

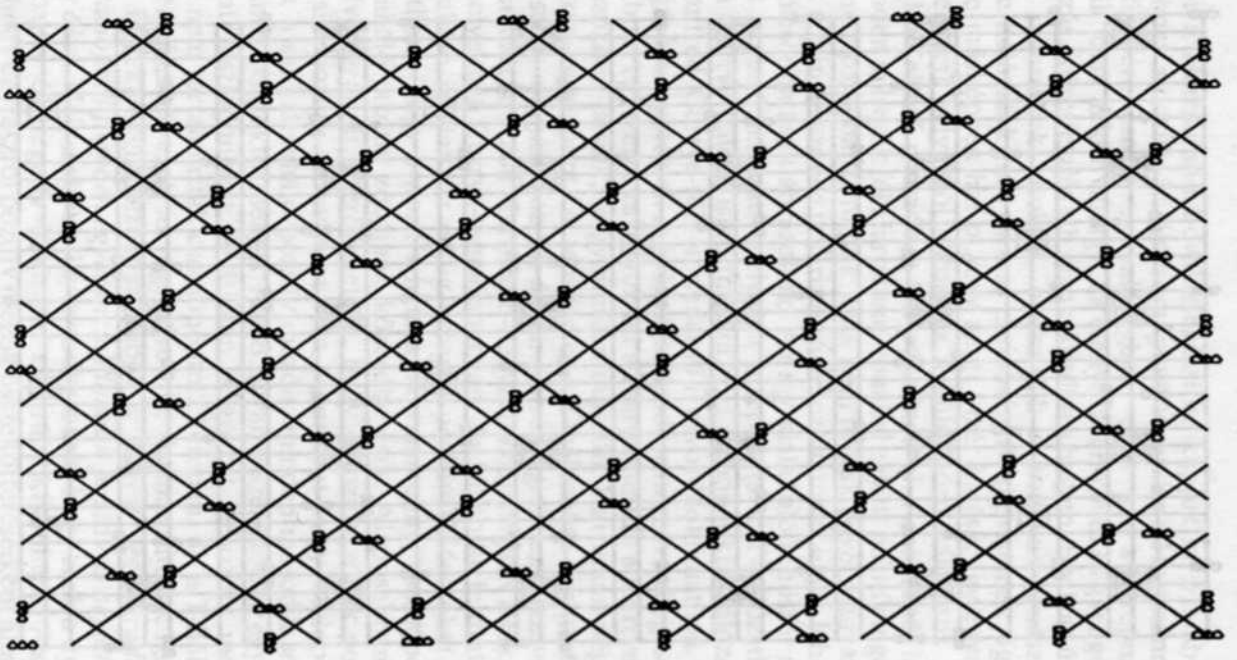

50. ábrát a Hartmann-hálóval kiegészítve kapjuk az 51. ábrát. Itt látható, hogy a pozitív hálók csomópontjai rendre a Hartmann-négyzetek közepére esnek. A valóságban, mint azt a terepmérések tanúsítják, csak akkor van így, ha elenyészően kevés és gyenge vízér, ércsugárzás, közetfeszítés stb. van a kérdéses helyen. Ezek az ún. nem ritmikus ingersávok eltojásák, eltorzítják a ritmikus rendszert. A különféle hálózatok más és más „minőséget” képviselnek, így valamennyire másképpen hat pl. egy adott vízér hatása, így egymáshoz rendelt eredeti helyükről elcsúsztatva a különböző hálózatok az elvi viszonyuktól eltérő relációban helyezkednek el. Az ábrából látható, hogy minden második fél Hartmann-vonallal együtt pozitív ingersáv is fut. Ezt már korábban is tudtuk, csak nem tudtuk mivel magyarázni.

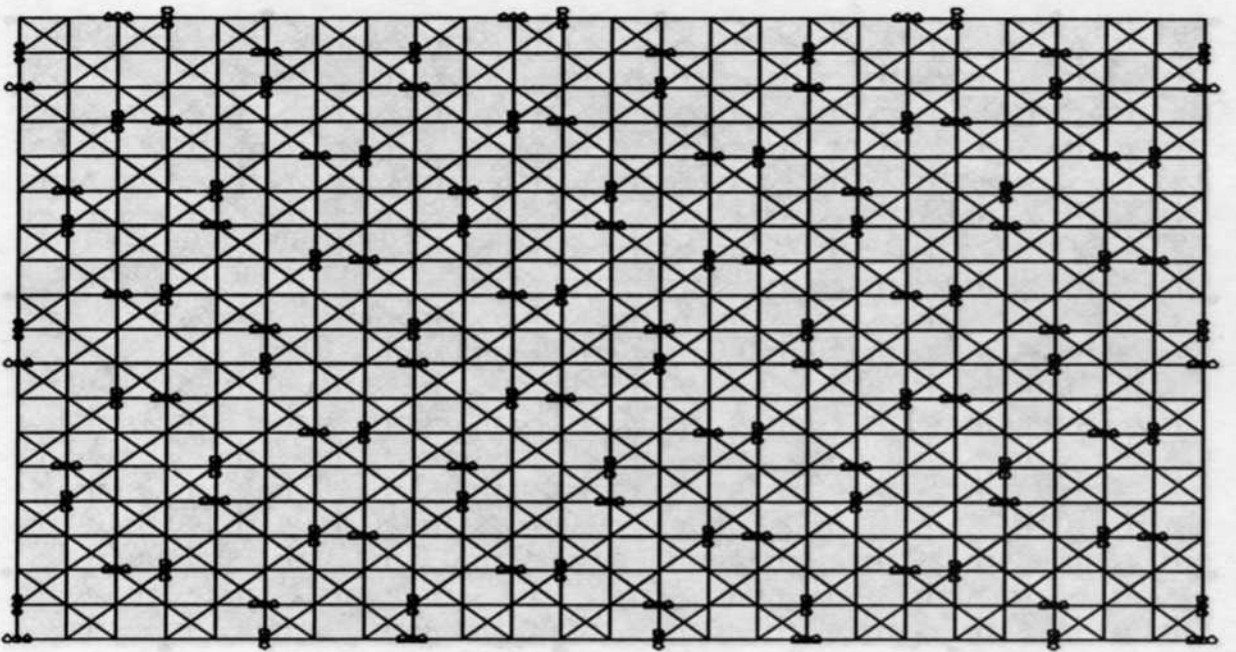
Az 52. ábrán az azonos polarizáltságú rezonátorok egyik lehetséges 45°-os kölcsönhatásait ábrázoltuk. Az így kialakuló rendszer negatív vibrációt mutató hálózat, melyet a terepen (s a T-hálózatban is) mérve, a Currye-hálóra ismertünk rá. Ezt a geopatikus hálózatrendszert Manfred Currye-ről, a riederau-i orvos-bioklimatikai intézet igazgatójáról nevezték el. A háló rácsállandója hozzávetőlegesen 4 m. Az 53. ábrán egyszerre rajzoltuk fel a Hartmann- és a Currye-hálót. Szembeszökően látszik, hogy minden második Hartmann-négyzetbe esik Currye-csomópont. A terepen és a T-hálózaton elvégzett kontrollméréseink alapján – az 54. ábrán – az eddigiekhez hozzávettük a sakktablalahlót is. Azon Hartmann-négyzetekben negatív a sakktablalahló, amelyekben Currye-csomópont van. Az 55. ábrán feltüntetjük a sakktablalahló mellett az eddig vizsgált pozitív hálózatokat is. Az ábrán látható, hogy a pozitív hálózatok valamennyi csomópontja a sakktablalahló pozitív zónáinak középebe esik. Alaposabban szemügyre véve az ábrát, észrevehetjük, hogy a pozitív zónák pontosan felébe esik pozitív csomópont. Ha soronként vagy oszloponként tekintjük a sakktablalahló pozitív mezőit, minden második sor vagy oszlop csomópontoktól mentes. Az 56. ábrán összekötöttük egymással soronként, oszloponként és átlósan is azokat a pozitív mezőket, amelyek nem tartalmazzák csomópontot. Terepen, ill. a T-hálózatban mérve fellelhetők ezek az ingersávok is, de intenzitásuk igen-igen gyenge. Érdekeségük azonban, hogy a mérést végző *radiesztátia koncentrációjától függetlenül egyaránt található pozitív és negatív hálózatnak is őket*. Helyesebben úgy mondhatnánk, hogy ezek a nyomvonalak pozitív és negatív hálózatot egyaránt kijelölnek. Az ábrán látható, hogy egyrésztől pozitív mezők összekötetésekként állnak elő, másrésztől viszont az azonos polarizáltságú rezonátorok kölcsönhatá-

51. ábra

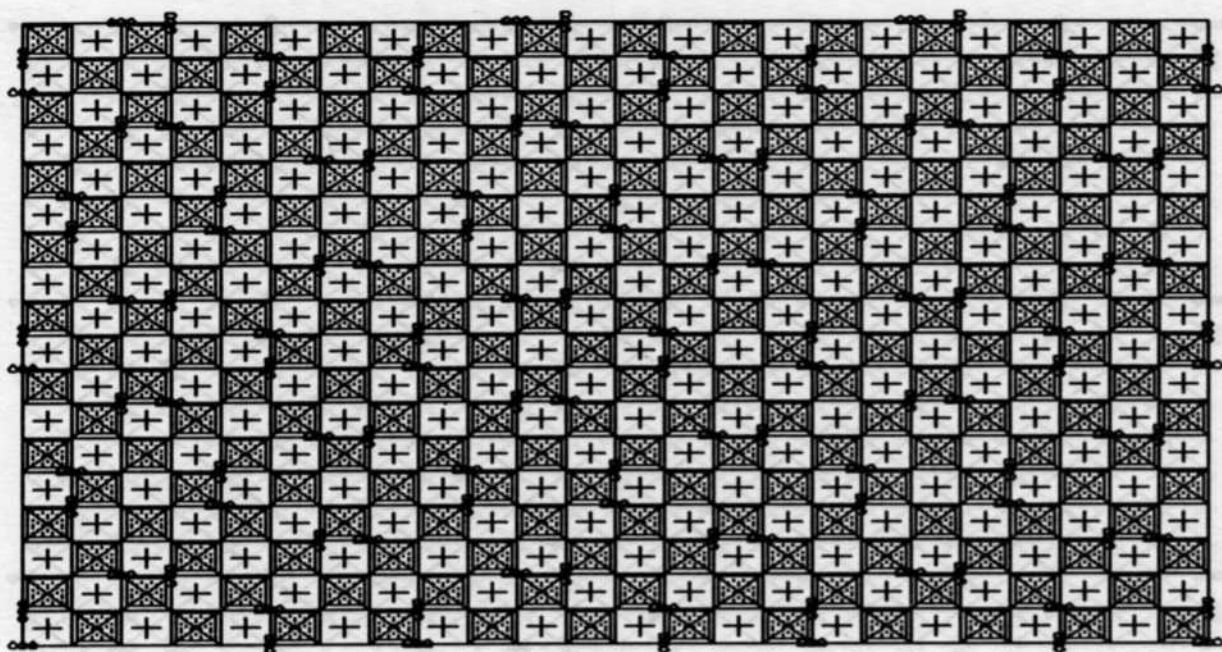

52. ábra

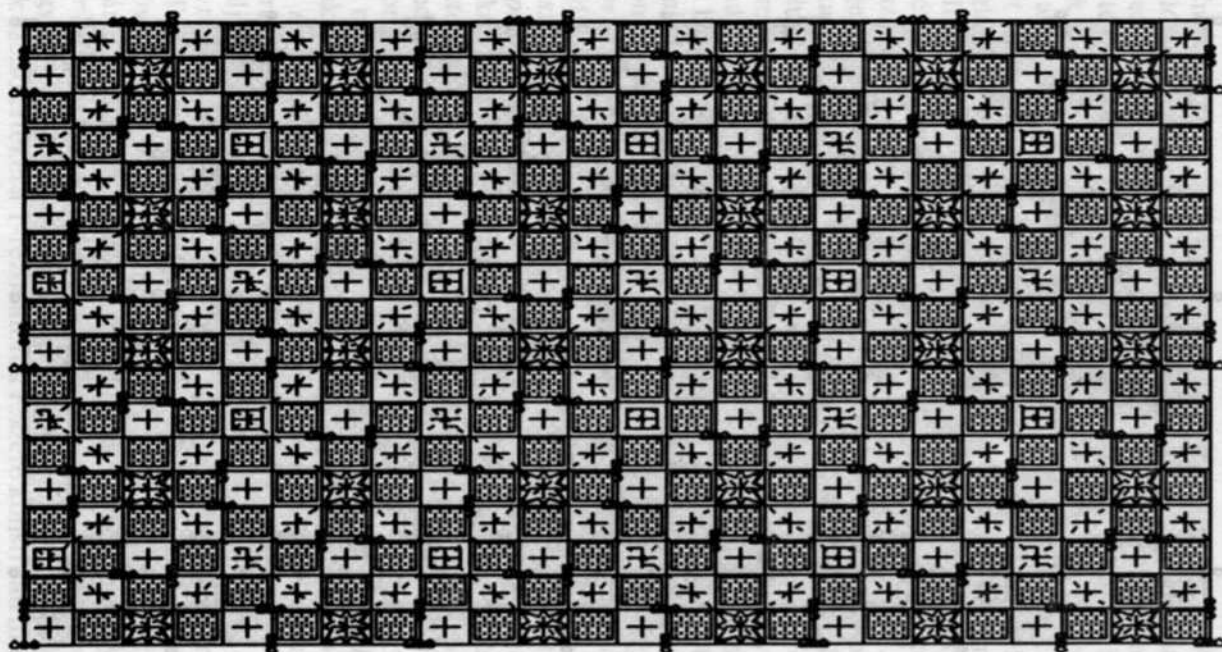

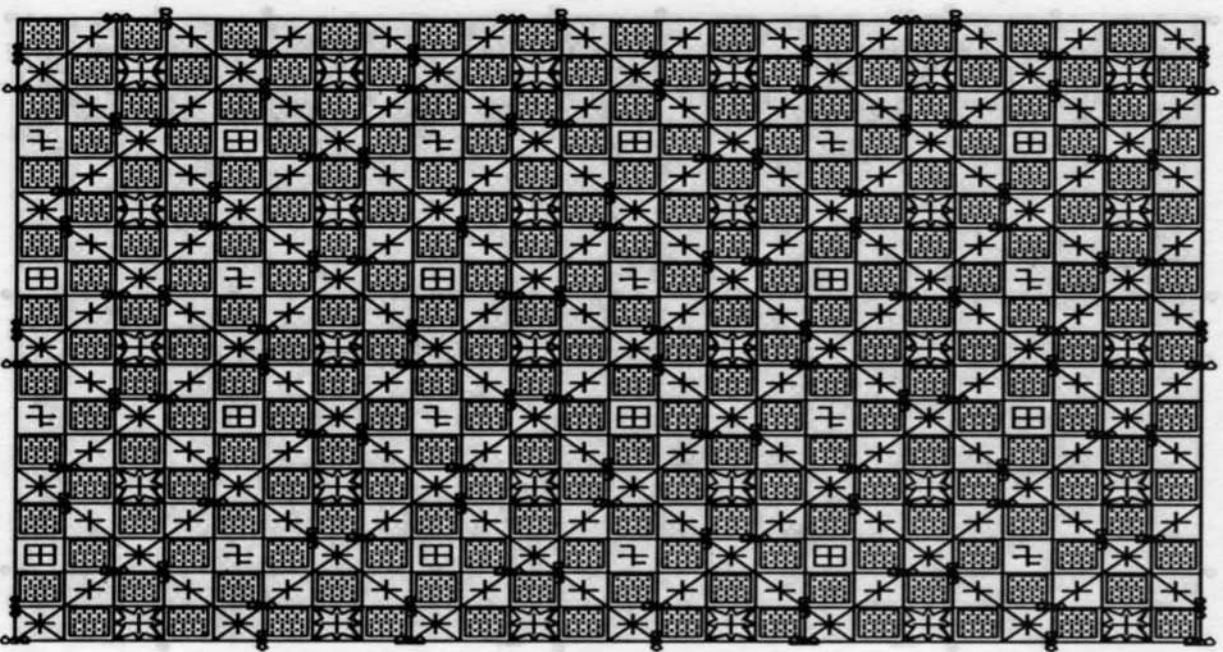
53. ábra

54. ábra

55. ábra

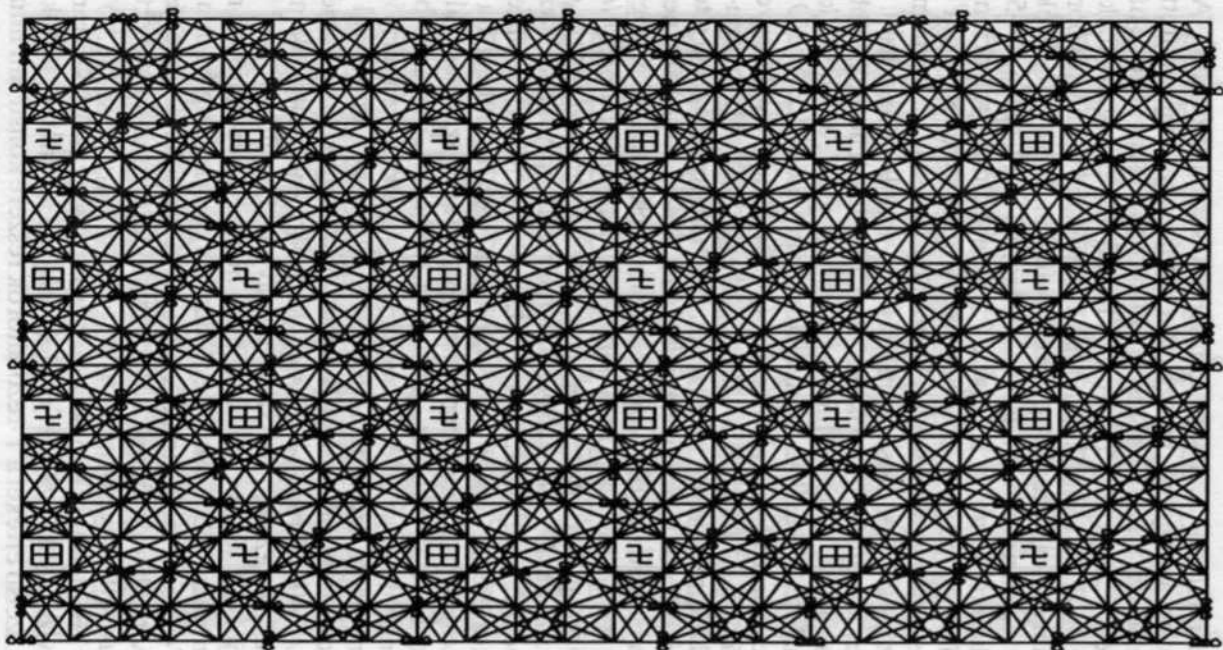

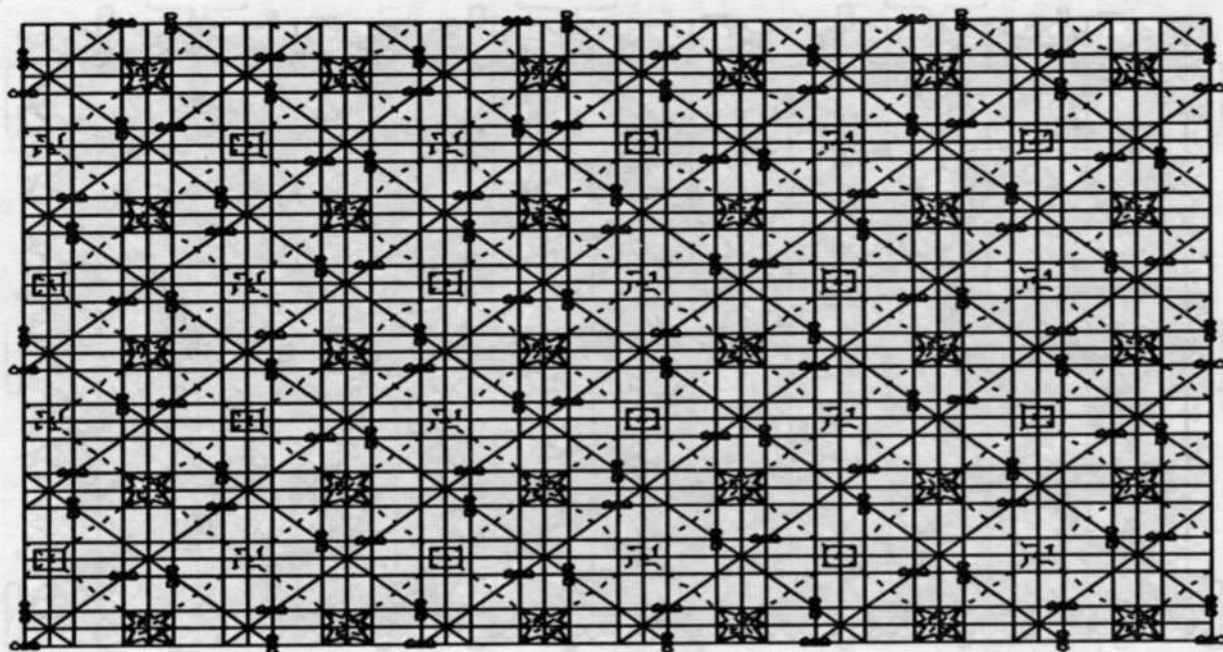
56. ábra

sai, a Currye-hálót kialakító kölcsönhatás komplementensei. A helyes terminológia az lehetne, ha ezeket a hálózatokat kiegyenlített hálóknak neveznénk. S ezzel a földszugárzások valamennyi fizikai hálózatáról említést tettünk. Az 57. ábrán a létező összes negatív fizikai hálót foglaltuk össze, valamint feltüntetjük a rendszer nevezetes pontjait is. Az 58. ábrán a létező összes pozitív fizikai hálót és a tájékozódás kedvéért a Hartmann-rendszert ábrázoltuk. Így az 56–57–58. ábra összefoglalóan mutatja az összes fizikai hálózatot, sorrendben a kiegyenlített, a negatív és a pozitív hálózatot. Az 57. ábra alapján vegyük észre, hogy *valamennyi* Hartmann-pontból, a Hartmann-hálót is beleszámítva, pontosan tíz irányba indul ki ingsersáv. Ám a lehetséges kiindulási irányok összesen 12 félek lehetnek. Ebből a 12 féleből tartalmaz minden Hartmann-pont tízet. Ez a hiányzó két irány a ferdehálók 2 vonal–2 szünet ritmusából adódik. Az 59. ábrán egyszerre ábrázoltuk valamennyi (pozitív, negatív, kiegyenlített) fizikai hálózatot. Itt viszont látható, hogy minden Hartmann-csomópontból 12 irányba indul ki ingsersáv. Erdemes lenne ezeket a tényeket a számmisztika oldaláról is megvizsgálni, ám ez a vizsgálat nem lehet jelen könyv feladata. Elégedjünk meg most csak annyival, hogy a *Föld felszínén a földszugárzás, mely mindennel kapcsolatban álló információs hálózat, a természetől fogva, a csomópontokból nézve, eleve 12 részre oszlatott. Ebből 10 negatív, vagyis a fogható anyagot szimbolizálja, 2 pozitív, vagyis aszeretethézséget fejezi ki.* Milyen számszerkesztésben is kezdhetne akkor gondolkodni a tizujtú ember, ha nem a tizenkettesben?... És a szeretethézség háttérbe szorulásával milyen számszerkesztés is térne át, ha nem a tizesre?... Egészen bizonyos mindazonáltal, hogy ezen összefüggések gyökerei ennél jóval mélyebre nyúlnak, ám feltárásukhoz fogni, minden bizonnyal csak az önmaguktól feltárulkozó, nyilvánvaló összefüggések szellemében érdemes. A 60. ábrán a teljesség kedvéért megmutatjuk az egész rendszert, a T-rezonátorok struktúrasávjával együtt.

Foglaljuk tehát össze. Észrevettük, hogy a T-rezonátorok ritmikus ingsersávrendszert hoznak létre. Konstruáltunk egy olyan mintázatot, mely a T-rezonátorok ritmikus rendszerét korlátlan kiterjedésű hálózattá bővíti olyan módon, hogy ismétlődésmentes és egyértelműen meghatározott legyen minden része. Ezután, mivel az így kapott rendszer kísértetiesen emlékeztetett a földszugárzások valós rendszerére, megvizsgáltuk az energieloszlást a Hartmann-pontokon. Az energiák szélső értékei a T-rezonátorok részére konstruált mintázattal ekvivalens minta szerint szervezettek. (Az objektivitás érdekében

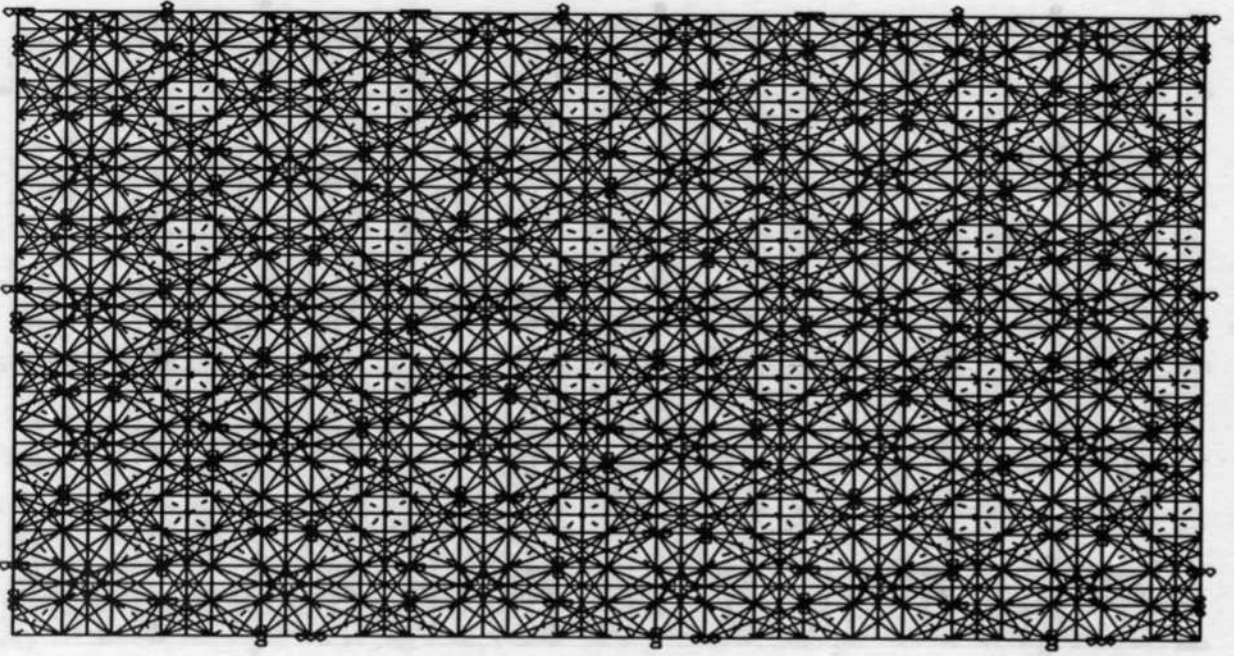

57. ábra

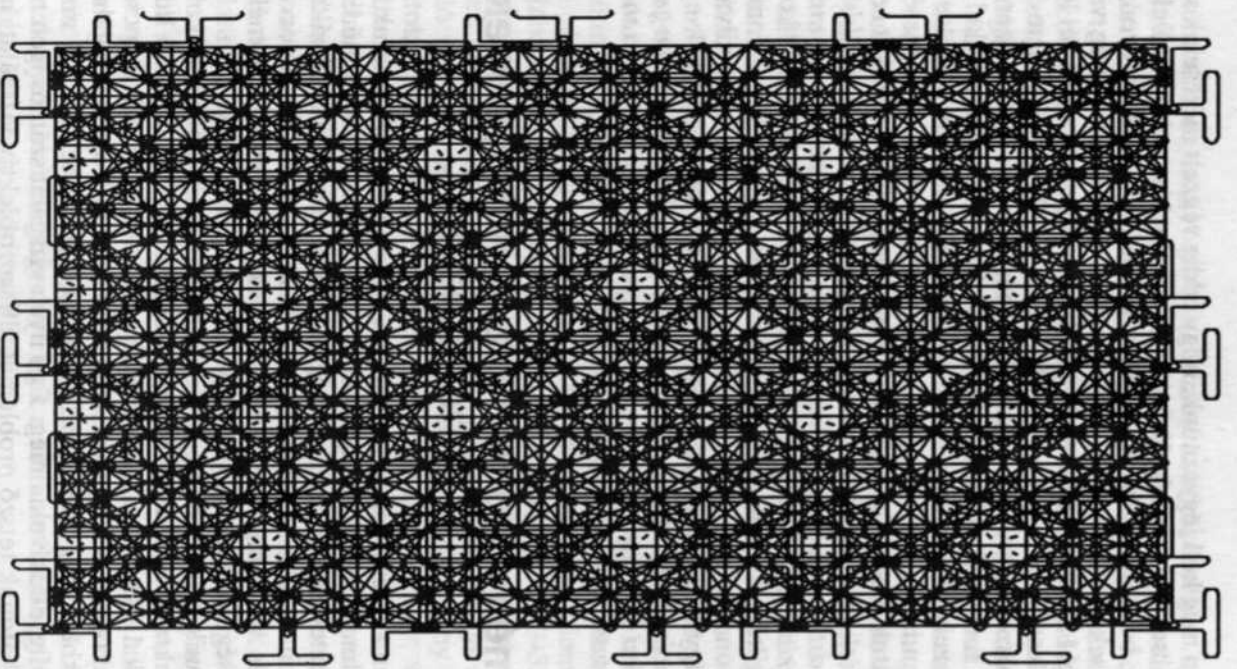

58. ábra

59. ábra

60. ábra

azonban meg kell jegyeznünk, hogy eddig végzett méréseink statisztikusan, csekély számuknál fogva még nem bizonyító erejűek, ám a tények „boszorkányos” egyöntetűsége folytán a befűlték levont következtéseket valótlannak teteleznii meg lehetösen botoróság volna. A jelenlegi lehetőségek határain belül, az eddig elvégzettéknél lényegesen szélesebb körű méréseket folytatni objektív és „el nem fáradó” mérőműszer hiányában nem lehetséges. Így, amíg a műszer el nem készül, meg kell elégednünk jelen mérési eredményeinkkel.) Ezek után összehasonlító méréseket végeztünk a T-hálózat és a föld sugárzás valós rendszere között valamennyi ingerátvitelre tekintetében, és azt találtuk, hogy mindannyi egyaránt megtalálható mindkét rendszerben. Másképp ezt úgy mondhatjuk, hogy a T-hálózat és a föld sugárzások rendszere azonos geometria szerinti felépített, és azonos mechanizmus szerinti működik. A működési mechanizmus a T-hálózat konstrukciós logikája szerint mindkét hálózatban érvényre jut, önmagában ellentmondásmentes, és a rendszerek valamennyi megnyilvánulását leírja. Így az általunk konstruált hálózat a föld sugárzások egységes rendszerének tekinthető. Az megfigyeltéknél azonban, hogy ezen geometriai, logikai konstrukció milyen fizikai jelenségeket rejt maga mögött, a jövő kutatásának feladata.

A még meg nem született gyermekek auraváltozásai

Ebben a fejezetben figyelemre méltó jelenségre szeretnénk felhívni a figyelmet, mely az eddig elvégzett csekély számú mérés miatt következtetések levonására még nem érett meg. Mindazonáltal olyan eddig kihasználatlan lehetőségeket s utakat vetít előre az orvostudomány és a biológia számára, melyek mind horderejüknel, mind újszerűségüknel fogva igen nagy jelentőséggel bírnak.

Életfunkciója révén az ember, a tárgyakat körülölelő burkoktól (az ún. struktúrasugárzásoktól) minőségileg jelentősen eltérő különféle burkokkal, ún. aurákkal rendelkezik. Az aurákkal kapcsolatban számos kísérletet vizsgáltak. Nincs tudomásunk olyan vizsgálatokról, amelyekben még meg nem született gyermekek, tehát magzatok auráját figyelték volna meg. Egy ilyen vizsgálat számos igen nehezen megoldhatónak tetsző problémát állít az objektív vizsgálati módszerekkel dolgozó kutató elé, ugyanakkor a várható eredmények feltehe-

tően nem állnak arányban a nehézségek leküzdéséhez szükséges ráfordítással. Az itt ismertetésre kerülő szubjektív radiesztéziás módszerrel elvégzett mérések, azonban azt sugallják, hogy nem csupán további szubjektív méréseket lesz érdemes végzeni, hanem hogy az objektív mérési módszerek kidolgozására fordítandó fáradtság is sokszorosan megtérül majd.

A magzatok aurája a fogantatástól számított 15. héten már határozottan érzékelhető. Elképzelhető, hogy ennél már sokkal korábbi időpontban saját aurával rendelkeznek, ám ennek tisztázásához további mérésekre van szükség. A 19. héten az aura már magán viseli az emberi agyrevékenységtől származó jeveket. Elkülöníthető a törzs és a végtagok, illetve a koponya által kellet vibráció. Érzékeléssel a magzat a 22-23. héten fordul először a külvilág felé, s élénk, játékos érdeklődéssel követi nyomon vizsgálataink menetét, a külvilág eseményeit, melyekről ilyenkor még csak a radiesztézia ősi „nyelven” szerez tudomást. A 26-28. hétre a magzat alkalmassá válik a kétirányú kommunikációra is. Nem csupán aurájának megváltoztatásával fejézi ki tetszését vagy nem tetszését, hanem különféle játékokra is kedvet és hajlandóságot mutat. Fém tárgyak, ékszerék, gyűrűk struktúrasugárzása könnyen felkelti érdeklődését, és az anya hasától néhány cm-re tartott „érdekes” tárgy irányában, a hasfalán látható kidomborodás formájában hozza tudomásunkra játékos kedvét. A 30-33. héten egyes magzatok aurájában olyan jellegű intenzív nyálabszerű zónák jelennek meg időszakosan, amilyeneket a kézrátétes gyógyítók állítanak elő a kezeléseik alkalmával. Az ezt követő néhány héten a magzatok kommunikációs kedve valamelyest alábbhagy, s mintha magukba zárkoznának, aurájuk egyöntetű, zárt, letisztult lesz. A 37-38. héten ismét visszatér a korábbi állapot, ami két-három, oldott légkörben zajló hét után igen határozott lezárásához vezet, amit az aura szinte „sarkosnak” érzékelhető határai jeleznek.

Az ezután következő jelenség az, amely miatt a magzatok aurájának vizsgálata kimagasló érdeklődésre tarthat számot. Igen sajnálatosnak nevezhető az a tény, hogy az aura változásainak ezen legfigyelemre-méltóbb szakaszát csupán egyetlen magzaton sikerült nyomon követni. Mentésünkre szolgáljon, hogy a jelenség a terhesség 9 hónapjából csupán 6 napon át észlelhető, s ezen belül is vannak olyan szakaszok, amelyek 1-2 óra vagy még rövidebb idő alatt játszódnak le. A magzatot ilyen fokú megfigyelése csak a kismamákkal tartott szoros kapcsolatot keretében valósítható meg.

A vizsgált esetben a magzat aurájának változása a következőképpen

zajlott. A fogamzástól számított 278. napon, 14 órakor az aurában egy franciakenyér nagyságú „szarv” jelent meg a has elülső oldalán, néhány cm-rel a köldök fölött. Ugyanazon a napon 18 órakor, a magzatnak 3 m-es pozitív aurája volt. 21 órakor 17 m-es pozitív aura volt mérhető, amely folyamatosan terjeszkedett tovább. 21 óra 20 perckor már 27 m-es sugarú volt a magzat információs aurája. (Ez azt jelenti, hogy 27 m távolságban a magzattól származó vibráció azonos erősségű, mint a Hartmann-pont vibrációja, de ellenkező polaritású.) Ugyanekkor a tízszeres erősségű aura határa is már elérte a 2 m-t, míg a hússzoros 40 cm távolságban volt mérhető. 23 órakor a 8. emeleten tartózkodó kismama magzatával akkora pozitív aurát hozott létre, melynek határa a ház falának síkjától 80 méterig terjedt. A következő (279.) napon a hússzoros erősségű aura már 7 m-esre nőtt. Lineáris interpolációval ebből 470 m-re adódik az aura határa. Már a 27 m-es aura erősségére is jellemző, hogy miután a kismama a mérés céljából a panelház folyosóján nem egészen egy percig várakozott, olyan mértékben legerjesztette a földszugárzást, hogy még több mint egy óra múlva sem lehetett egyetlen Hartmann-vonalat sem találni az egész emeleten. Aznap 19 óra 30-kor a százszoros aura 2 m-re volt található, a hastalpon közvetlenül mérve 15 000 (azaz tizenötezer)-szeres volt az aura erőssége a Hartmann-pont egységnyinek tekintett vibrációjához képest. Az eredményt lineárisan interpolálva 2630 méterre adódik a magzat aurájának határa, ami enyhén szólva is hihetetlen! Már a 80 m-es aura is sűrűsíti az emberi képzellet túróképességének határát, ezért azt a méret is – a lehető minden irányból és módon – több alkalommal is megismételtük, mindannyiszor egybevágó eredménnyel. A 2630 m-es aura terepen való méréséhez megfelelő szkepticizmussal álltunk, ugyanis ekkora aura a korábbi tapasztalatok alapján teljes mértékben elképzelhetetlennek tűnt. 400 m távolságban még +7-es aura volt mérhető. Majd autóból folytatva a mérést a (100 m-es beosztást is tartalmazó) távolságmérő skálája szerint az aura határa 1900 m távolságban húzódtott, sok tucat betonfalon át, sok tízszeres embert ölelve magába. A mérést ez alkalommal is sokszorosán kontrolláltuk, mindannyiszor egybevágó eredménnyel. A következő (280.) napon 12 órakor 6500 m-es sugarú aurát mértünk a fenti módszerrel. A következő három napon jelentősebb változás nem volt észlelhető. Az aura sugara a 6500 m-es érték körül ingadozott. Majd a 284. napon igen rövid idő (talán 1–2 perc leforgása) alatt az aura 17 m-esre csökkent le. A 288. napig ezen az értéken maradt, amikor is a kismama kórházba vonult. A kórházban a magzat 50 m-esre duzzasz-

totta az auráját, amit a megszületése előtti nap estéjéig hozzávetőlegesen meg is tartott. Külön említést érdemel az a jelenség, mely a 280. naptól (tehát a 6500 m-es aura kialakulásától) kezdve a tolófajásokig megfigyelhető volt. A kismama fejéhez északnyugati irányból – hozzávetőlegesen 10°-os emelkedéssel – egy kályhacső vastagságú (meg nem határozható, feltehetően a néhánysszor 10 m-t jelentősen meghaladó hosszúságú) auraszerű energianyaláb csatlakozott, melyben erős pozitív vibráció volt mérhető. Valószínű, hogy a hatalmas aura fenntartásához szükséges energiához a magzat ezen a csatornán keresztül jutott.

Az emberi aura „mértekkül” ma itthon Európában a dm-t célszerű választani. Az információs aura pozitív vibrációjának határa a felnőt lakosság körében általában nem haladja meg az 1 m-t. Figyelemre méltó dolog, ha valakinek néhány méteres pozitív aurája van. Itt érdemes megjegyezni azt a tényt, hogy az érző, és gondolkodó embert mint lényt nem jellemzi pozitív vagy negatív aurájának mérete. Alapvetően téves úton járnak azok, akik aurájukat valamiféle „fallikus szimbólumnak” képzelik, s minden lehető alkalommal megméré-lik, vajon épp hány méter nagy. Szó sincs róla, hogy ez a szám bárkit is bármiféle módon minősítene. Ez jelzés csupán, üzenet, melyet mindnyájunknak még meg kell fejtenuünk. Vajon mekkora lehet az emberi aura természetesen, kieljesedett nagysága? Vajon csodabogaraknak kell-e tekintenuünk azokat, kiknek aurája a 10–20 m-es sugarú kört is meghaladja? Szó sincs róla. Senki nem lehet büszke „extra” méretű aurájára (bár meg kell jegyeznünk, hogy az ilyen nagy aurával rendelkező egyének végtelenül szerények, s talán szerencsésjüktre, „különlegesen számító” aurájukról környezetüknek nincs is tudomása...), ugyanis humanista megfontolások alapján arra a következtetésre kell jutnunk, hogy az emberi aura természetföl fogva akkora lehet (lehetett, lehetne...), mint a Föld. Miért tételeznénk kisebbre az ember auráját, az emberét, ki előtt nincsenek akadályok, ki szellemével végehez viszi a lehetlent, szeretetével ponttá zsugorítja a végtelent. Ha két aura egymáshoz kapcsolódik, akkor a kommunikáció legősibb formája valósul meg. Ha ez megadatik mindennek, mi élő, miért épp az embernek ne adatna meg. S ha valaki a földgolyó egyik oldalán él, szeretetével miért ne fordulhatna a túoldalalon élő ember-társaihoz... Lehetőségeink korlátlanok. Gondoljuk meg, egy talán háromkilós, meg se született csöppség aurájába fogad sok tízszeres embert, míg mi, felnőt emberek 1–2 m³-es beszűkült asztrális terünkbe zárkozva betegeskedünk. S nem értjük még azt sem, amit

egy csepp kis magzat, a maga természetes mivoltában aurájával művel. Találgatásokba bocsátkozhatunk. Talán lelapogatta megszületése előtt környezetét, talán azt akarta érzékelni, milyen az emberek tudata, milyenek a körülmények, amelyekhez majd alkalmazkodnia kell. Talán valamiféle üzenetet küldött előre, vagy valamiféle energiát... Csak találgathatunk, amíg végére nem járunk, fel nem derítjük, tudományos vizsgálatnak alá nem vetjük ezt a felettebb figyelemre méltó jelenséget.

Utószó

Reméljük, csekély eszmefuttatásainkkal sikerült felébredtetnünk olvasóinkban az igényt a világ egységes szemléletére, s talán sikerült együtt frödbönnünk, hogy a *feladat* még előttünk áll. A radiesztézia eszköz, mely, úgy tűnik, a *feladat* kezdeti lépéseinek megítéléséhez éppen megfelelő. Az *út* mindenki számára nyitva áll.

TARTALOMJEGYZÉK

Előszó (dr. Egely György)	3
I. RÉSZ	
Bevezetés	5
A kritika szubjektivitása	6
Történelmi visszatekintés	7
Geopátikus vagy földszugárzások	12
A Hartmann-sugárzás	13
Térhálós szerkezetek	15
Egyéb térhálós rezgéskomplexumok	17
A térhálós szerkezetektől eltérő (egészségkárosító) sugárzások	18
A mélyben folyó vízerek sugárzásai	18
A kőzetcsajátosságok sugárzásai	19
A barlangok, az üregek sugárzásai	20
A kőolaj, a földgáz, a bauxit, a vasérc, a rézérc stb. földszugárzással rokon sugárzásai, a bauxit- és az agyaglen-csek, a széntelepek sugárzásai	20
Mesterséges eredetű, káros (föld)sugárzások, és egyéb földszugárzásokkal rokon sugárzások	20
A drótdarab két vége	20
Egy modernebb fizika alapjához	22
Égítetek együttlállása	23
Páros számú égítést-együttlállások	24
Páratlan számú égítést-együttlállások	27
Öt égítést együttlállása	29
A hajlított pálya	32
A földszugárzások ingersávjainak 36 óránként ismétlődő elterülései	32
Ami a diagramba nem fér bele	35
Mi lenne, ha...?	36
Transzformáció	37
Transzformáció 2.	38
Transzformáció 3.	38
Égítetek tranformációs hatása	39

Az égitestek szupertranszformációs hatása, avagy: kereszt a naprendszerben	39
Altalánosságban	40
A lakóházak és az irodaházak építés előtti telekfelmérése	41
A pihenő, társalgó és a zsi bongó	42
Biotérszelídítők, geopatikus rezgéstörők	42
A földszegárzások kivédésének legújabb (?) lehetősége	44
A lidérc	48
Amivel játszadozunk: az agylágyulás	50
A radiesztéziás immunválasz	52
Az empátia, szimpátia, szeretet és a többiek	55
Konklúzió	61

II. RÉSZ

Előszó a második részhez	65
A Hartmann-pontok egymáshoz viszonyított töltése	66
Geoaktív zónák vizsgálata	74
Mérési eredmények a Tokaji hegység körül húzódó geoaktív zónáról	78
Geoaktív zónák az Alpokban	80
R. község földszegárzása	81
Akusztikai „varázslások” radiesztéziái vizsgálata	84
Kábelvarázslat	86
A hálózati konektor polaritása	94
Elektromos készülékek zavaró terei	96
A páros-páratlan szabály	98
Izeltő a páros-páratlan szabály folyamányából	113
A földszegárzások egységes rendszere	116
A még meg nem született gyermek auraváltozásai	154
Utószó	158
Tartalomjegyzék	159